

Неа Станг

РЕКАТА НА СПОМЕНИТЕ

Истории от земите на Аегония

Книга Втора

- [Рекага на спомените](#)

- [Глава 1.](#)
 - [Глава 2](#)
 - [Глава 3](#)
 - [Глава 4](#)
 - [Глава 5](#)
 - [Глава 6](#)
 - [Глава 7](#)
 - [Глава 8](#)
 - [Глава 9](#)
 - [Глава 10](#)
 - [Глава 11](#)
 - [Глава 12](#)
 - [Глава 13](#)
 - [Глава 14](#)
 - [Глава 15](#)
 - [Глава 16](#)
 - [Съдържание](#)
-

Реката на спомените
Неа Станд

Истории от земите на Аегония
Книга втора

Глава 1.

Проклятието на Егиния

Облаците бяха ниски и скупчени, покрили цялото небе, докдето стигаше погледът. А земята под тях беше къде камениста, къде глинеста, суха, спечена и напукана, но дъжд едва ли щеше да завали. По това време на годината никога не валеше.

Докато бъркаше бавно котлето, закачено над огъня, Лаеша се загледа на запад, където зад облаците слънцето бавно клонеше към закат. Оставаха още два часа дневна светлина, щяха да ѝ стигнат да довърши мехлема, който приготвяше. Беше сложила вече всички съставки, оставаше ѝ да добави само щипка изсушен и счукан пачи трън, като заври. Ако всичко се получеше, както трябва, мехлемът щеше да облекчи болките в гърба ѝ. Годините вече ѝ тежаха, а и не беше така слаба, както когато беше млада, и това също ѝ тежеше.

Сонара се появи от задния двор с наръч дърва и ги стовари на земята наблизо. Беше дребно, слабо момиче с мургава кожа и чиракуваше при нея вече от няколко години, откакто беше останала сираче. Искеше да изучи занаята ѝ и Лаеша беше твърдо решена да ѝ предаде всичките си знания. Иначе кой щеше да се грижи за хората, които живееха в тази жарка, сурова земя, когато тя си отидеше от този свят?

– Някаква карета приближава – каза Сонара.

Лаеша проследи погледа ѝ. Очите ѝ не бяха вече толкова силни и видя само облак прах между отсрещните хълмове, който бързо се приближаваше. Скоро успя да я различи – линиите ѝ бяха красиво извити, беше боядисана в бяло и синьо, прозорците бяха покрити с плътни пердета, отпред бяха впрегнати два бели коня, а на капрата седяха двама кочияши – жена и мъж. Каретата приближи и спря пред схлупената ѝ къщурка. Вратичката се отвори и оттам слезе най-странната жена, която Лаеша някога беше виждала. Беше много висока и снажна. Дрехата ѝ беше в златен цвят и богато украсена, ръкавите покриваха изящните ѝ ръце чак до средата на пръстите. Беше дълга и права и я покриваше цялата – от тънката шия чак до обувките с извити нагоре върхове. Беше закопчана отпред от шията до кръста, а надолу леко се разтваряше и разкриваше отдолу също толкова дълга и права рокля в същия цвят. Отпред, над сърцето ѝ, беше

закопчана брошка с формата на костенурка, чийто кехлибарен цвят много отиваше на дрехата. На главата си носеше странна шапка, пак в златно. Дълга и дебела черна плитка беше праметната на рамото ѝ и висеше чак до кръста. Очите ѝ бяха зелени, чертите на лицето ѝ бяха фини и деликатни, а кожата ѝ беше нежна и бяла като цвета на пустинно цвете. Изглеждаше изтощена.

– Добър ден – тържествено поздрави новодошлата. – Казвам се Егиния и ида от далечния север, отвъд пустите снежни земи на Трага. Търся магьосницата Лаеша.

– Аз съм – каза Лаеша, без да се изправя и без да спира да бърка котлето. – Дълъг път си изминала, дъще. Как успя да се опазиш от слънцето? Тази кожа, така като я гледам, е твърде бяла, лесно ще изгори.

Егиния погледна притеснено на запад, където зад облаците слънцето почти се беше скрило зад далечните хълмове.

– С какво мога да ти помогна? – подкани я Лаеша.

– Имам нужда от помощта ти, магьоснице, за да развалиш едно проклятие.

– Влез в колибата, дъще, влез и си почини. Аз да си довърша мехлема, и като дойда вътре, ще поговорим. Сонара! Дай на гостенката вода да се умие и нещо да хапне и ѝ покажи къде да полегне да си почине.

После Лаеша обясни на кочияшите как да намерят близкото село, където да потърсят храна и подслон, и им каза, че ще изпрати Сонара да ги повика, щом Егиния е готова да си тръгне.

Когато Лаеша влезе в къщурката си, тъкмо се беше стъмнило. Сонара беше запалила огън в огнището и вареше супа, а Егиния тихо спеше на единственото легло в стаичката. Краката ѝ стърчаха от единия край. Скърцането на вратата я разбуди, тя се надигна и седна на края на леглото.

– Кажи сега, дъще, защо си дошла толкоз далеч, тъкмо при мен, и какво е това проклятие, което искаш да разваля, над теб ли е то, или над детето, което носиш?

Егиния се сепна, а Сонара, явно учудена, се извърна към севернячката с любопитен поглед.

– Не се тревожи – успокои я Лаеша, – едва ли някой друг ще забележи, поне засега. Но да изминеш толкова дълъг и труден път с неродено дете... трябва да е за нещо наистина важно.

Егиния кимна замислено. Лаеша от опит знаеше, че ако искаш да помогнеш на някого, трябва да го предразположиш да ти се довери и да ти разкаже, колкото се може повече за себе си, за да го усетиш що за човек е.

Нямаше друг начин да прецениш каква помощ ще е най-подходящата за него. Не ѝ беше толкова трудно с хората от околността, малко или много те бяха като нея, можеше да ги разбере, да погледне с техните очи. Тази чужденка обаче... струваше ѝ се далечна и чужда, затворена и хладна като студен пролетен дъжд. Затова Лаеша направи това, което правеше, когато не знаеше какво друго да стори – реши да бъде съвсем искрена и отворена към Егиния и да не крие нищо, и се надяваше и тя да ѝ отвърне със същото.

– Не се обиждай, магьоснице – каза Егиния, – но първо искам да разбера дали имаш силата да ми помогнеш. Имаш ли своя песен?

Този въпрос изненада Лаеша. Малцина знаеха, че най-могъщите магьосници имат свои песни. И без тях те имаха невъобразима сила, но с песента... с песента за тях почти нямаше граници.

Колцина бяха останали все още на тази земя с песните си? Брояха се на пръсти.

– Не съм от тези, които имат песен, дъще – бавно отвърна Лаеша. Видя как погледът на Егиния помръкна. Явно се беше надявала търсенето ѝ най-после да приключи. Изглеждаше накрая на силите си и можеше всеки момент да рухне.

– Чуй, дъще, това, че нямам своя песен, не значи, че не мога да ти помогна – утешително каза Лаеша. – Песента не прави магьосника по-изобретателен, а само увеличава силата, която и без това има. Много неща могат да се направят и без песен.

– Това проклятие е древно, старо, колкото рода ни – каза Егиния. – Вкоренено е в плътта ни, тече в жилите ни. Смяташ ли, че ще можеш да го прекъснеш, така че да не се предаде на дъщеря ми?

Лаеша я изгледа замислено.

– Кажи ми, чедо, защо мислиш, че ще имаш дъщеря, а не син? – попита тя.

Егиния въздъхна.

– В нашия род от векове насам се раждат само момичета. По този начин родовата памет се пази и предава от майка на дъщеря. Така както аз съм била малка искрица в майка си още когато тя е била неродено бебе в утробата на баба ми, така и майка ми е била искрица в баба ми, когато тя е била неродено бебе в нейната майка. Всички ние имаме много силна връзка помежду си. Та аз помня неща, които са се случвали поколения назад на моите прародителки така, все едно са се случвали на мен!

Лаеша слушаше замислена, а Сонара направо беше зяпнала от удивление. За нея цялата тази случка беше като оживяла приказка.

– Една от прапрабабите ми ми е разказвала, че още от древни времена

това е проклятието на рода ни – да помним, но да нямаме право да разкажем спомените си, докато не дойде моментът. Дори сега да искам да ви разкажа нещо от тези древни знания, думите няма да излязат от устата ми. Така сме орисани. Не е дошъл още денят, когато ще можем да разкажем и да се освободим. Всяка от нас, поколение след поколение, живее безкрайно дълго и помни. Имам баби, родени преди стотици години, които все още бродят като сенки из студените коридори и зали на замъка ни. Не много от тях са имали късмета смъртта да ги прибере, а сами не можем да свършим нейната работа и да отнемем живота си. И така, ден след ден – макар и бавно – младостта ни си отива, силата си отива, докато накрая всяка от нас се превръща в развалина. Бащите ни, мъжете ни умират в прегръдките ни и нищо не можем да сторим, за да не ги надживеем. А това съществуване е наистина ужасно тежко! Виждала съм го всеки ден от живота си. И така, поколение след поколение, всяка от нас ражда по една дъщеря. Случвало се е само два пъти през вековете да се роди момче в рода ни, но то винаги идва на бял свят по-рано от очакваното и никога не живее повече от няколко седмици. То умира, а след няколко години се ражда дъщеричка и родовата линия продължава чрез нея. Затова казах, че ще е дъщеря – да имам син е почти невъзможно.

Лаеша кимна разбиращо.

– Отдавна съм решила да направя всичко възможно, за да прекъсна проклятието – продължи Егиния. – Седях нощем и се ровех из безкрайните си спомени, а денем четях древните анали, които се пазят в замъка ни от векове, за да намеря отговора как може това да стане. Знаех, че ще ми е нужна магия. Още от самото начало реших да изключа мъжете магьосници, и така, от тези, които имат своя песен, ми останаха Агиана, Валендиан и Ендориел. За Агиана обаче нищо не се знае от векове, никой не знае къде е тя, а за Ендориел, колкото и да се опитвах да си спомня нещо, не можех – спомените ми за нея са съвсем неясни. Не знаех къде да я търся. Така Валендиан остана единственият ми избор. За нея знаех, че има своя песен и че живее някъде в Голямото южно море, недалеч оттук. Когато напуснах дома си, още не знаех, че вече чакам дете. Научих го по пътя. Да, това също е част от проклятието ни – никоя от нас не може да предвиди кога ще започне да расте то. Не е като при останалите хора. Малката искрица живот може да стои в утробата на майка си месеци, дори години, преди да започне да се развива.

Егиния ги погледна с изпълнен с тъга поглед.

– Ка'нер, топлината на живота ми, се разболя и умря преди две зими. Бях толкова съкрушена, че не мога да го последвам, че ще прекарам години

и години без него – просто една от сенките, които бродят из студения ни замък. Тогава най-сетне събрах кураж да тръгна и да намеря Валендиан, докато все още имам време. И така се запътих на юг. Отначало пътувах със снежната си шейна по замръзналите северни реки. След това, като стигнах по на юг, където ледовете вече не са толкова дебели, че да издържат тежестта ми, продължих по суша и вода, докато не стигнах до Голямото южно море. Но колкото и да търсех Валендиан, не успях да я намеря. Тогава разбрах, че искрицата е започнала да расте в мен и че вече не ми остава много време да разваля проклятието, за да може дъщеря ми да е свободна и да прекара живота си така, както иска, а не както проклятието повелява. Почувствах се отчаяна, не можех да намеря Валендиан, затова започнах да разпитвам за друга магьосница, която да живее наблизко. Някоя, на която да мога да се доверя да ми помогне. Така чух за теб, магьоснице Лаеша, и ето ме в дома ти. Но ти нямаш песен. Дъщеря ми е обречена.

Лаеша закима замислено.

– Поспи, дъще, почини си тази нощ в дома ми. А аз ще потърся отговора на твоя въпрос и ако съдбата повелява, утре заран ще ти кажа дали ще мога да ти помогна, или не. Сонара ще те нахрани и ще се погрижи да си починеш добре тази нощ.

Егиния кимна. Лицето ѝ отново беше станало гладко и спокойно.

– Благодаря ти, магьоснице – каза тя.

Лаеша отвори вратата, да излезе навън.

– Почакай – повика я Егиния. Лаеша се спря и се обърна. – Каквато и да е цената, ще я платя.

Лаеша кимна.

– Утре ще говорим, дъще, утре ще решиш. Слънцето е по-добър съветник от месечинката.

Лаеша излезе навън. Нощта беше студена. „Може би севернячката ще да я намери за топла – помисли си тя, – щом е свикнала със сняг и студ. Как ли ѝ се струва тукашното време?“ Отиде до специалното си място, недалеч от къщата, където обичаше да се усамотява, когато трябва да получи отговор на някой важен въпрос. Седна на земята с кръстосани крака и се умълча. Изчисти мислите си и остави само въпроса, на който искаше да получи отговор, да се рее в главата ѝ.

На следващата сутрин, още призори, Егиния излезе пред къщурката. Сонара вече беше станала и се занимаваше с обичайните си сутрешни

задължения, метеше двора и поддържаше огъня. Егиния се протегна и се загледа на изток, откъдето скоро щеше да се покаже жаркото слънце. От вчерашните облаци нямаше и следа. Сутринта беше свежа и хладна, но денят щеше да е душен и горещ. Лаеша ѝ махна да седне до нея край огъня и ѝ подаде глинена чаша с гъста течност. Егиния я поднесе към устните си.

– Не бързай, дъще – спря я Лаеша. – Ако я изпиеш, тази отвара ще прекъсне проклятието над детето ти в мига, в който то се появи на бял свят. За да заработи обаче, има още нещо, което трябва да изпиеш.

Егиния я гледаше с очакване, с изпълнен с надежда и решимост поглед.

– Това е по-сложната част – продължи Лаеша, – защото билката, която довършва заклинанието, расте само на склоновете на Харникар.

– На Харникар? – повтори като ехо Егиния. – Планината, над която тегне магия и е скована от вечна зима?

– Точно там – кимна Лаеша. – Няма да е лесно, дъще. Харникар е далеч оттук. Ще ти отнеме време да стигнеш до него и още време да намериш билката в снега. Намериш ли я, трябва да свариш няколко стръка във вода и да я изпиеш, и това е. Щом детето се роди, то ще е свободно от проклятието, но и не само от него. Ще се прекъсне и връзката между майка и дете, която се носи във всяко семейство, във всеки дом. Детето ти няма да има корени. Помисли си, дъще, дали наистина това искаш. Това е цената.

Егиния се замисли за миг, а след това решително надигна чашата и я изпи до дъно.

– Казват, че в Харникар е студено, но пък кога ме е било страх от студа? – каза тя и се усмихна за пръв път от много, много дълго време.

Лаеша кимна замислено.

– Как да ти се отблагодаря, магьоснице? Каква цена ще поискаш за себе си? – попита Егиния. – В каретата си нося безценни съкровища, скъпоценни камъни, които не могат да се намерят никъде другаде по света.

Лаеша махна с ръка.

– Не ми трябва камъни, дъще. Брошката, която носиш, ще е достатъчна отплата.

Егиния веднага откачи брошката костенурка и я подаде на Лаеша.

– Тази брошка е в семейството ни от векове – тържествено заяви тя. – Имам я от майка си, а тя я има от нейната майка и така нататък, не знам дори от колко поколения е при нас. Ценна е за мен, но не колкото помощта, която ми оказа. Твоя е, магьоснице, приеми я от мен като благодарност и отплата за безценната ти помощ.

После Лаеша изпрати Сонара да повика кочияшите и докато ги чакаха, обясни на Егиния за какво да гледа, за да намери най-лесно билката. Накрая Егиния стана, взе си сбогом и продължи по пътя си.

Лаеша дълго гледа след каретата. Когато свърши работата си по къщата, Сонара се приближи тихо и застана до нея.

– Хубав урок беше това за теб, дъще – каза старата жена. – Ето така, с откритост и желание, можеш да предразположиш човек да ти разкаже мъката си, за да знаеш после как да му помогнеш. Интересна история има тази Егиния и труден е пътят ѝ, но тя го върви с вдигната глава и решителност. И не се отказва, когато срещне трудности. Така и ще постигне, каквото си е намислила.

Сонара мълчеше до нея и гледаше към отсрещните хълмове, където беше изчезнала каретата.

– Защо поиска тази обикновена брошка, а не взе някой от скъпоценните камъни, които ти предлагаше – попита накрая момичето. – С един такъв камък можехме да живеем богато години наред, ако не и цял живот.

– Тази брошка не е обикновена, дъще. В нея се пази древно знание, макар че Егиния не знаеше това. Един ден тя ще е по-ценна от всички скъпоценни камъни, които можеше да ни даде северната жена.

Сонара не изглеждаше убедена. Лаеша ѝ се усмихна.

– Един ден ще разбереш, чедо. Имаш още много да учиш, Сонара. И ако храниш доброто в себе си, от теб ще излезе чудесна знахарка, а може би и магьосница.

– Защо нямаш своя песен? – попита Сонара след известно мълчание.

– А ти защо мислиш, че да имаш своя песен е хубаво? – отговори ѝ с въпрос Лаеша. – Да, песента е сила, чедо, но тя има и своята тъмна страна. Тя не прави магьосниците щастливи. Не ги прави по-умни, нито по-изобретателни, нито по-добри. Тя ги променя, отчуждава ги, прави ги по-малко хора, ако не са достатъчно силни, за да не се поддадат на мощта ѝ. Тя ги изпълва с възторг, с чувството, че са всесилни и неуязвими, което до голяма степен е вярно, но това може да ги доведе до самозабрава. Не съди за нещата само по това, което виждаш на повърхността, дъще. Отдолу обикновено има още много, много, което е скрито.

– Но Егиния... тя взе бързо решението си да изпие отварата ти. Мислиш ли, че сбърка?

– Бързо? – попита Лаеша. – Не, дете, Егиния не е взела бързо това решение и го е взела преди много време. За нея няма друг път.

Сонара се загледа в старата жена, която преди години ѝ беше дала подслон, когато никой друг не я искаше, и беше започнала да я учи на занаята си. Жената, която ѝ беше като майка.

– Мисля си, че ти не ѝ каза всичко, което знаеше, майко.

Лицето на Лаеша омекна от това обръщение. Тя обичаше дребното мургаво момиче като собствена дъщеря.

– Наблюдателна си, чедо. Не ѝ казах всичко, но не по своя воля. Когато ми се разкри какво трябва да направи Егиния, за да прекъсне проклятието, разбрах и други неща, които трябва да останат скрити за нея. Егиния върви към съдбата си, но тази съдба не е само нейна. Много неща има да се случат заради решението ѝ.

Няколко луни минаха, докато Егиния стигне до Харникар, но после бързо намери билката по обясненията на Лаеша. Тя растеше между корените на определен вид бор, който често се срещаше в по-ниските части на планината и лесно се забелязваше. Въпреки че беше свикнала на студ, разбра защо я наричаха „суровата планина“. Беше прекарала само час в снежния ѝ свят, но имаше чувството, че студът прониква в костите ѝ и я завладява отвътре. Спеше ѝ се и се чувстваше изморена и слаба.

Но не само това я притесняваше. Бяха минали седем или осем луни – не беше сигурна точно колко, откакто разбра, че дъщеря ѝ расте в нея. Още беше рано да се появи на бял свят, но от време на време коремът я стягаше толкова силно, че я заболяваше чак отзад по гърба. А откакто беше навлязла в Харникар, болката много беше зачестила. Егиния имаше чувството, че постоянно се появява, засилва се и изчезва. Затова, когато намери билката, веднага запали малък огън и разтопи сняг в котлето си. Беше си подготвила сухи съчки, понеже предполагаше, че в Харникар всичко ще е твърде мокро и студено, за да гори. Свари няколко стръка и изпи топлата течност.

Нов пристъп на стягащата болка я накара да се свие на студената земя в снега. „Трябва да се измъкна оттук“ – помисли Егиния, когато болката отшумя, но почувства, че ще ѝ е много трудно да стане. Напрегна се да си спомни дали някоя от бабите ѝ беше умряла при раждане. Не, определено нямаше такъв случай в дългата им история. Тази мисъл я успокои. Тя дори се усмихна и отново се опита да стане, но силна болка отново стегна корема ѝ. „Твърде начесто“ – помисли Егиния. Страхът отново я сграбчи. Ако дъщеря ѝ се родеше в планината, едва ли щяха да оцелеят. Толкова

студено беше тук, нямаше да могат да издържат дълго. Тя запълзя на четири крака към каретата, която беше оставила по-надолу по склона, сред гората, където дърветата бяха по-нарядко.

Задуха вятър. Беше леден и се засилваше бързо. Егиния знаеше, че в планината времето може да се обърне за минути. Задаваше се снежна буря. Ако не се измъкнеше бързо, щеше да стане много лошо.

Ново стягане я накара да се свие в снега и да заплаче от болка, а веднага след като почти беше отминало, започна следващото. Е, явно това щеше да е краят на великото ѝ пътешествие! Вместо да спаси дъщеря си от проклятието, я беше обрекла на смърт. Егиния зарида в снега, докато вятърът лудешки развяваше дългата ѝ черна коса и пълнеше очите ѝ със сняг.

През сълзите си и снежната виелица ѝ се стори, че вижда огромен черен силует да се приближава към нея.

Когато бурята отмина, каретата лежеше изпотрошена и разпръсната. От конете и кочияшите нямаше и следа. Тялото на Егиния вече беше изстинало. Сега лицето ѝ изглеждаше дори още по-бяло от преди, а златната ѝ дреха ѝ стоеше все така красиво. На снега до нея лежеше новороденото ѝ момченце, сгушено до топлата козина на черната мечка.

Глава 2

Харникар

Няколко години по-късно

Сняг се сипеше на парцали от бледото зимно небе и натрупваше по голите клони на брезите и по замръзналата земя. Гората на тайните беше тиха и мразовита. Единствено копитата на Хаянд хрущяха по замръзналия сняг. Лъскавата черна козина на коня и черният ездач на гърба му рязко се открояваха в бялата гора.

Ашаел яздеше бавно между дърветата. Дълбоката качулка на наметалото покриваше главата му и го пазеше от снега.

Години наред той се беше подготвял за този момент. Беше правил десетки опити да създаде достатъчно добър кон за себе си и доскоро всички се бяха проваляли. След месеци чакане някои се раждаха недъгави и се налагаше веднага да ги убие, на други сърцата бяха твърде слаби и не издържаха на силните им тела – пръскаха се при по-голямо физическо натоварване. Други бяха твърде агресивни, създаваха хаос около себе си и се опитваха да нападнат дори и него самия. Някои полудяваха и бяха напълно неконтролируеми, побеснели тъпчеха каквото им попадне и се блъскаха в дървените прегради и стени до смърт. Други се раждаха слепи или глухи, или пък с различна дължина на крайниците.

Докато накрая се роди Хаянд. Щом го докосна за пръв път, Ашаел веднага разбра, че този път най-сетне е успял. Още от първия му ден започна да полага специални грижи за коня и да го възпитава. Всеки ден го вчесваше със специална четка, разхождаше го, яздеше го.

Разбира се, за създаването му беше използвал не само коне. Беше ползвал също две кучета, за да се привързва и слуша господаря си. Вълк, за да го направи по-свиреп. Беше използвал дори и един човек, за да го направи по-интелигентен, но не прекалено, че да проявява твърде много собствена воля. Много се двоумеше колко диви котки да вложи. В крайна сметка реши да е само една, тъй като те бяха твърде своеволни и нямаше как да ги контролираш добре. Освен това имаха свойството да се разбягват при опасност.

Но в крайна сметка това си беше кон и той беше вложил най-много

коне. Беше използвал само силни и издръжливи животни, и накрая най-после беше успял – беше се родил Хаянд, способен да се подчинява на заповедите му, със здрава, дебела козина, дълга красива грива и опашка, по-бърз, силен и издръжлив от всеки друг кон.

И ето, че най-сетне моментът беше настъпил и Ашаел бе поел по трудния и опасен път към Извора на вечния живот. Хаянд бавно пристъпваше между брезите в Гората на тайните. Копитата му оставяха в снега дълбоки следи, от които се издигаха тънки струйки дим.

Ашаел инстинктивно бръкна под наметалото си и хвана в дланта си торбичката, завързана на колана му. Пръстите му усетиха дребните кръгли камъчета, прибрани вътре.

Внезапно го заля нова вълна от силни чувства. Този път беше самосъжаление. Усетил нервността му, Хаянд затъпка с копита на едно място и заизвърта глава назад към него. Ашаел се наведе напред и започна да го гали по шията и да шепне в ухото му:

– Няма нищо, скоро ще отmine. Гората вижда най-ужасните ни тайни и спомени и ги отразява обратно към нас, стократно усилен. Това е силата ѝ. Това е начинът ѝ да ни изгони оттук.

Стиснал силно челюстите си, Ашаел не смееше да се изправи. Неусетно самосъжалението премина в силен страх. Страх, който беше изпитвал като съвсем малко момче. Стисна силно юздите на коня с едната си ръка и гривата му с другата. Животното изцвили стреснато. Съсредоточен, Ашаел не му обърна внимание. Представи си, че е огледало и силата на гората се отразява в него, без да може да проникне и да го достигне. Не помогна, страхът му не намаля изобщо. Представи си, че е празен от съдържание, накара всички мисли да спрат, но спомените и чувствата продължаваха да го заливат, без ред, без логика, без конкретна яснота. Главата на Ашаел пулсираше от болка. Беше готов да пришпори коня и да побегне назад.

И тогава, в един миг страхът изчезна – толкова внезапно, както се беше появил. Ашаел бавно отпусна стиснатите си юмруци. „Няма да мога да издържа още една такава атака“ – помисли той. Изчака още минута, докато конят се успокои съвсем, след това все така бавно продължи напред.

„Няма да се откажа сега. Скоро гората ще свърши, трябва да издържа още малко – мислеше си Ашаел. – Това изпитание е само началото. Предстои ми още много път.“

Ка'Варкха стоеше на високото, скрита между скалите и дърветата. Едри пухкави снежинки се сипеха от сивото небе и танцуваха наоколо със

студения вятър. Зад нея се издигаха стръмните склонове на Харникар, а под нея се простираше Гората на тайните. Между стволите на брезите и голите им клони лесно се различаваше черният ездач, който бавно напредваше към хълмовете на планината.

И друг път, волно или неволно, хора бяха навлизали в Гората на тайните, но силата ѝ да събужда най-ужасните им спомени и чувства бързо ги прогонваше надалеч.

Не и този път обаче. Ка'Варкха усещаше, че черният ездач не е обикновен човек.

„Магьосник?“ – запита се тя.

Но дори и да беше магьосник, засега тя нямаше право да се намесва. Трябваше да остави силите на магията, засланияца Харникар, сами да го отблъснат. Ако те не успееш да сторят това, чак тогава тя щеше да се намеси.

В този миг ездачът спря и бавно вдигна глава. Отметна наполовина качулката си и Ка'Варкха успя да види лицето му. Беше бледо и слабо, а над очите му беше завързана плътна тъмносива превръзка. Въпреки че много се беше изменил, Ка'Варкха веднага го позна – Ашаел. Тя не виждаше очите му, но имаше чувството, че той гледа право в нея. Тръпка пробяга по гърба ѝ и козината ѝ настръхна. В тишината на гората единственият звук, който се чуваше, беше конят, който риеше снега с копито и пръхтеше, докато чакаше знак да продължи. Ка'Варкха не смееше да помръдне. Логиката ѝ казваше, че няма как ездачът да я е забелязал в укритието ѝ между скалите, но тя знаеше, че това не е така. „Не ме вижда с очите си. Тук има нещо друго.“

Мигът се проточи. Снежинките бавно се сипеха и натрупваха. Накрая ездачът отново дръпна качулката над лицето си, сведе глава и продължи все така бавно да напредва към хълмовете.

Ашаел дръпна качулката над лицето си и бавно продължи напред. Беше усетил присъствието на Пазителката някъде напред и нагоре, но той знаеше, че засега тя няма да се опита да го спре, а ще остави това да свърши магията, която тегне над планината.

Скоро пътят му се закатери по полегат хълм, след него следваше друг, и още един, всеки следващ все по-висок. Силното тяло на Хаянд с лекота ги изкачи всичките, докато накрая Гората на тайните свърши при висока отвесна скала, която продължаваше и наляво, и надясно, изгубвайки се в мъглата от танцуващи снежинки.

Ашаел скочи от седлото, свали ръкавицата си и опря длан о камъка.

Той беше влажен и студен.

– Великата скала – каза тихо той на себе си, отметна качулката си и долепи ухо до камъка. Остана така няколко минути, след това хвана поводите на коня и го поведе наляво покрай стената. На места в скалата хлътваха тъмни дупки с различна широчина. Някои бяха твърде малки, за да мине конят през тях, а други имаха внушителни размери – приличаха на входове на пещери. Ашаел спираше пред всяка от тях, заслушваше се, понякога протягаше ръка да докосне камъка, отстрани до входа, или душеше из въздуха. Продължи така известно време, докато накрая стигна до един от входовете и дълго стоя пред него, наклонил глава на една страна. Накрая решително поведе коня навътре в пещерата.

Вътре беше тъмно като в рог и Хаянд се задърпа назад, но Ашаел, който здраво стискаше юздите му, му нареди да върви след него. Конят бързо се примири, че ще трябва да навлезе в пещерата, и напълно лишен от зрението си, неуверено запристъпва след господаря си.

Ашаел продължи навътре в тунела. След няколко крачки той се раздели на два нови тунела. Ашаел спря и последователно опря ръцете си на няколко места в студената скала, докато накрая избра единия. Скоро стигнаха просторна галерия. Копитата на Хаянд шумно отекнаха в стените ѝ. От нея излизаха нови тунели. Ашаел спираше пред всеки от тях, докато накрая избра един и продължи по него. Напредваше бавно, но знаеше, че ако поеме грешно по някой от тунелите, ще му се наложи да се върне, и е напълно възможно да не успее да намери правилната посока, по която да продължи към Извора или да се върне обратно при Гората на тайните. Можеше да се залута в лабиринта от галерии и тунели и да не успее никога да излезе от тях. Повечето тунели се изкачваха нагоре. Някои от галериите, през които минаваха, бяха силно наклонени. На някои места имаше дори нещо като стъпала във влажния камък, по които магьосникът и конят му се изкачваха.

След доста време Ашаел усети по-хладен въздух в един от тунелите. Поеха по него и скоро с Хаянд излязоха навън. Усмихна се. Бяха успели да преминат през лабиринта от тунели във Великата скала и да излязат на високото плато над нея.

– Не съм се отказал от очите си напразно – каза Ашаел на коня и го потупа по шията. – Ако намерим Извора, скоро ще имам и усета си, а ще си върна и тях.

Въпреки че беше изморен от нуждата постоянно да се концентрира върху това, да не обърка пътя в тунелите, леденият въздух навън го освежи. Той вдигна глава към небето и остави снежинките да се сипят по лицето

му. Тук снеговалежът беше по-слаб. Зад гърба му беше пещерата, от която току-що беше излязъл. Над нея се издигаше Великата скала, все така висока и непристъпна. Напред и нагоре тръгваше широка поляна, а някъде над нея, в снежна пелена, се губеха върховете на Харникар.

Ашаел се огледа бавно и навъсено. Не можеше да види терена наоколо, но можеше да го усети. Не беше като това, да гледа с очите си, но въпреки това можеше да каже точно къде бяха високите върхове над него, колко бяха дълбоки урвите от двете страни на билото, на което сега стояха с Хаянд, колко са стари околните дървета, колко е дълбок снегът под краката му.

Усети, че Хаянд е гладен. Изу ръкавицата си, бръкна под палтото си и извади шепа, пълна с дребни кубчета с различни нюанси на тъмнозеленото и кафявото. Разтвори я и я протегна към коня, и след малко усети по нея топлия му дъх и чу хрупането на кубчетата между широките му, равни зъби. Веднага щом го нахрани, Ашаел яхна Хаянд и продължи нагоре по билото. Мислите отново го отнесоха към миналото, към студения зимен ден, в който беше отпътувал за северните земи на Трага. Безкрайните снежни степи на тази земя, населена съвсем нарядко, бяха отегчителни за него. Свикнал с постоянното действие, еднообразието на живота в степите беше тежко за Ашаел. Но Хаянд трябваше да свикне със зимата. След като прекара няколко седмици на север, Ашаел се завърна в Терания и реши, че скоро ще бъде напълно готов да тръгне към Харникар...

Хаянд забави ход и спря. Ашаел се заослушва, а след това бавно слезе от седлото. Беше си позволил да се разсея твърде много с мислите си за Трага. Клекна и загреба шепа сняг, стисна я в дланта си и наклони глава на една страна...

... Преди известно време билото беше започнало малко по малко да се стеснява, от двете му страни пропадаха дълбоки снежни урви, докато накрая пред тях вече се издигаше почти отвесен склон и за коня беше невъзможно да продължи нагоре...

„Това е мястото! – развълнувано помисли Ашаел, пусна снега, изправи се и изтупа ръцете си. – Сега остава да разбере дали пътят е наляво, или надясно. Трябва да намеря плочата, би трябвало да се намира точно пред мен.“ Хаянд го наблюдаваше с немигащите си очи – застинало черно туловище в белия сняг. „Може би все пак трябваше да го направя бял“ – помисли Ашаел. Но смисъл от това нямаше, нищо не можеше да го скрие от всевиждащия поглед на Пазителката. Тя щеше да разбере, че той е там, в момента, в който навлезе в Харникар, и това не можеше да се избегне, така че цветът на коня наистина не беше от значение.

Ашаел тръсна глава и потърка незрящите си очи през превръзката, усетил онзи добре познат, неприятен сърбеж в тях. Отново се беше разсеял с маловажни мисли. „Може би трябваше да тренирам повече концентрацията си. Дали съм готов?“ – помисли той. По гърба му полази тръпка, в тялото му се надигна паника. Усещането беше подобно на онова, което го обземаше в Гората на тайните, но все пак някак различно. Ашаел стисна силно юмруците си и се напрегна, за да потисне обзелите го чувства. Не се получи. Усети пулсираща болка в главата си, стисна я с две ръце, но тя се засилваше, сякаш изпълваше целия му череп и заплашваше да го пръсне. Ашаел се свлече на колене в снега, стисна още по-силно главата си и зави от болка. Забравил къде се намира, забравил за Хаянд, за Пазителката, за Харникар и Извора на вечния живот, безкрайно бавно той отпусна ръка и бръкна в една от малките торбички, вързани на колана му. Извади тъмносино хапченце от нея и пак така бавно го приближи към треперещите си, напукани от студа устни. Под безкрайния купол на болката зазвуча мелодичният женски глас на далечен спомен:

– Ще ти кажа рецептата, но трябва да ми обещаеш, че няма да го пиеш освен в много, много краен случай. Обещай ми.

– Обещавам, Алгара – проехтя собственият му глас, а после ехото на високата зала го повтори още няколко пъти, сякаш за да потвърди, че ще му бъде свидетел.

– Изпиеш ли го – продължи женският глас толкова тихо, че той едва успяваше да долови думите, – моментално всички чувства ще те напуснат. Три дни няма да изпитваш нищо, след това бавно ще се възстановиш. Но всеки следващ път ще ти е все по-трудно да се върнеш към това, което си бил. Малко по малко ще изпитваш все по-малко чувства – и хубави, и лоши. – Алгара го докосна леко по ръката. – Не искам да те загубя, обичам те такъв – прошепна тя.

– Няма да ме загубиш – също така тихо ѝ отговори той и ѝ се усмихна. – Обещавам да го използвам само в най-краен случай.

Алгара се загледа в светлосивите му очи. В просторната зала с висок таван, през безбройните високи прозорци с шарени стъкла се процеждаше меката светлина на залеза и огряваше лицата им. От далечния ѝ край се чуваше нежният звук на арфа, усилен от ехото на помещението.

– Твърде чувствителен си, Ашаеле, но това не е лошо. Харесвам те такъв. Щеше ли иначе да сътвориш всичката тази прекрасна музика, докоснала сърцата на мнозина?

Той сведе поглед.

– Познавам те – продължи Алгара. – Може да има моменти, когато си

наранен, когато много ще ти се иска да изпиеш малкото синьо хапче, но помни какво ти казвам. До момента съм го правила два пъти. Вторият път ми отне година да се възстановя напълно. Чувствам, че след третия няма да има връщане назад. Така че, моля те, не прави повече от едно и го използвай в много краен случай...

Гласът ѝ се стопи сред болката в главата му. „Обещах ѝ...“ – прошепна Ашаел на синьото хапче. Откога не беше изпитвал мъката от загубата ѝ? Струваше му се, че бяха минали векове. Колко хапчета беше изпил оттогава? След четвъртото беше спрял да ги брои.

„Аз я загубих“ – изплака той, а от слепите му очи се стекоха сълзи. Ръката му, която държеше хапчето, затрепери. Можеше да не го изпие и може би Харникар щеше да му върне чувствата, но колко болезнени бяха те!

С рязко движение Ашаел лапна хапчето. То се разтопи в устата му и всичката болка изчезна за миг. Тези пристъпи бяха редки и напълно непредвидими, така че той винаги носеше със себе си от малките сини хапчета, за да може да ги спре. Ашаел се изправи, с каменно лице, пристъпи напред и започна да рови с ръце в снега в отвесния склон пред него. Беше толкова студено, че даже с дебелите ръкавици скоро почувства пръстите си схванати, въпреки че не усещаше студа благодарение на медальона, който носеше. Хаянд го гледаше с немигация си поглед. Ашаел продължаваше да рие снега. Склонът обаче беше толкова стръмен, че постоянно отгоре се свличаше нов сняг. „Твърде рехав е и се свлича – помисли си Ашаел. – Няма смисъл, така все едно нищо не правя!“ Той замахна и описа широка дъга над главата си. Свличащият се сняг започна да се трупа върху невидим купол малко над главата му. Ашаел продължи енергично да копае в снега. Не искаше да използва магия, за да не повреди, без да иска това, което трябваше да се намира някъде под снежната покривка.

След малко ръцете му опряха в скала. Развълнуван, че е успял да я открие толкова лесно, той продължи да я разчиства. Когато махна целия сняг и усети и четирите края на каменната плоча, Ашаел изу ръкавиците си и прокара ръце по студения камък. Върху плочата имаше релефна рисунка. Ашаел прокара замръзналите си пръсти по нея и те напипаха очертанията на сова. Големите ѝ кръгли очи се вираха към него, дясното ѝ крило беше широко разперено, а под него бяха издълбани някакви знаци. Той бавно прокара пръсти по тях. Бяха съставени от черти и точки в подредба, която не му говореше нищо.

Ашаел продължи да опипва. Не приличаше на рисунка, по-скоро беше

текст. Трябваше да разбере какво пише. Дали не беше някой древен, първобитен език? Ако беше това, явно не му беше познат.

Той се съсредоточи и започна отначало. Точка, после чертичка надясно, друга нагоре и две точки близо една до друга, после пак чертичка, този път надолу, но по-къса... продължаваше по подобен начин и нататък.

Прозрението го осени изведнъж – разбира се, това беше нотно писмо! Някога с интерес беше изучавал различните начини за изписване на музика, познати през вековете в различните краища на света, в желанието си да сътвори нов, много по-съвършен нотопис. Използваното тук нотно писмо беше доста първобитно, отдавна не се използваше заради несъвършенствата си при по-сложни мелодични линии със смяна на тоналности и многогласи, но Ашаел го познаваше добре. В главата му zazвуча мелодията, издялана в камъка.

Когато се убеди, че я е запомнил добре, Ашаел си сложи ръкавиците и се приближи към урвата, която се спускаше по посока разпереното крило на совата. Не можеше да я види, но усещаше, че е много стръмна и дълбока. Вдиша дълбоко, хвана юздите на Хаянд, дръпна го и скочи с него в пропастта.

Пропаднаше... Студът го обгръщаше... Хиляди ветрове го пронизваха до кости... Чуваше дивото цвилене на Хаянд... Вкочанените му пръсти стискаха поводите му... Падаше... Падаше...

Главата му закънтя от собствения му безсилен вик...

След много дълго време, както му се стори, падането спря.

Ашаел остана да лежи на студената земя напълно изтощен. В момента нищо не го интересуваше, дори Изворът. В главата му отново и отново се въртеше мелодията. „Би звучала чудесно на арфа“ – помисли си той, а после се унесе и заспа.

Когато се събуди, в главата му още звучеше същата мелодия. Побутване го сепна и в миг мелодията изчезна. В тялото му наведнъж нахлуха усещания – гърбът и левият хълбок го боляха. Хаянд го побутваше леко с муцуна. Ашаел свали едната си ръкавица и опря длан върху муцуната на коня. Животното нямаше никакви сериозни наранявания. Беше се хвърлил в пропастта заедно с Хаянд и имаше усещането, че е паднал безкрайно, но дали наистина падаше, или всичко беше само илюзия? Ашаел никога нямаше да разбере. Бяха живи, това беше важното. Магьосникът бръкна под дебелото си палто, торбичката с малките камъчета все така си висеше, завързана за колана му.

Възвърнал напълно самообладанието си, Ашаел се изправи и се зае да изследва къде се намира. Най-напред се заслуша. Освен тихото дишане на коня и неговото собствено, не долови никакъв друг звук. Не усещаше чуждо присъствие, нито някаква опасност да го дебне наоколо. Направи няколко крачки и опря длан на гладка ледена стена. Продължи покрай нея, проследявайки я с ръка. Стената описваше широк кръг около мястото, където беше паднал, и го обграждаше напълно. Нямаше врата или тунел, нямаше нито вход, нито изход. В диаметър беше около петдесет крачки.

„Може би съм пропуснал изхода“ – помисли Ашаел, докато търкаше незрящите си очи под превръзката. Обиколи още веднъж покрай стената, като беше по-съсредоточен в това, да открие изход, но такъв явно нямаше.

Озадачен, Ашаел клекна и сложи длани върху студения под. Усети лед, под него – скали. В залата, в която се намираще, нямаше нищо друго освен дванадесет огромни ледени висулки точно в центъра ѝ. Те висяха в идеален кръг от тавана и човек спокойно можеше да се промуши между кои да е две от тях и да застане в центъра му. Само по няколко сантиметра ги делиха от пода. Всяка следваща беше малко по-дълга и дебела от предишната. Повърхността им беше идеално гладка, сякаш някой беше прекарал години, за да ги излъска и изглади до съвършенство. Но имаше и още нещо. Той се напрегна. Струваше му се, че долавя някаква магия, вплетена във всяка една от висулките. Усещането беше толкова фино и далечно, че не можеше да е сигурен дали наистина го има, или е само във въображението му.

Ашаел се изправи, бавно се приближи към тях и леко докосна едната с длан. Усещането за фина магия се засили. Беше съвсем лекичко, като гъделичкане в горната част на гърба му. Той отдръпна ръка, гъделичкането изчезна. Постави дланта си върху друга висулка, то отново се появи.

Бавно, Ашаел постави и двете си ръце върху две от висулките.

И тогава разбра.

Не беше обърнал внимание, че още щом постави дланите си върху студената земя преди малко, отново се беше появила онази мелодия, която се въртеше в главата му, когато се събуди в залата. Преди, когато живееше в двореца си в Терания, в главата му постоянно звучеше музика. Преди да изпие първото синьо хапче. След това музиката беше спряла. Когато се възстанови от ефекта на хапчето, първия път, тя отново се беше появила. След второто пак изчезна и ѝ отне много повече време да се завърне. А сега вече, след като всички ненужни чувства отдавна го бяха напуснали, с тях си беше отишла и музиката. Но способността му да чете ноти си беше останала. Това не беше нещо, което можеш да забравиш, също като четенето. Сега в главата му звучеше мелодията, изписана на камъка със

совата, който беше разчел точно преди да се хвърли в пропастта.

Като опря длан върху едната висулка одеде, мелодията си звучеше в главата му и висулката беше добавила един много тих, равен тон към нея. Той беше толкова тих, че тогава дори не го забеляза. Втората висулка добави друг тон, постоянен и равен. Той беше в синхрон с мелодията и Ашаел отново не беше обърнал внимание.

Когато постави ръцете си на двете съседни висулки обаче, двата тона зазвучаха в секунда.

Тогава Ашаел разбра, че всяка висулка имаше свой собствен глас. На тези дванадесет тона щеше да може да изсвири мелодията, издълбана на камъка със совата.

Ашаел бръкна под палтото си и извади една тънка каменна пръчица оттам. Когато я приближи към висулките, тя заискри със синьо-лилави оттенъци в ръката му. Като внимаваше да не нарани гладката повърхност на някоя висулка, Ашаел се наведе и опипом се промуши между две от тях. Застана вътре в кръга, заключен от висулките, и наклонил глава на една страна, се заслуша за кратко в мразовитата тишина на пещерата, в която се намираще. Каменната пръчица в ръката му блещукаше меко.

„Позволи на музиката сама да се случи. Улови я, а после я остави свободно да излезе от теб...“ – сякаш се чу да казва на един от учениците си преди толкова много време. Сега, застанал между висулките, Ашаел усещаше леката пулсация откъм тях. Усещаше смътно магията, която ги обгръщаше, преплиташе се с кристалната им решетка, свързваше ги в едно, а после тънките ѝ нишки изчезваха някъде нагоре в леда и скалите, там където не можеше да ги проследи.

Мелодията, написана на камъка със совата, беше простичка, и за Ашаел нямаше да е никакъв проблем да я изсвири на висулките. Но усетът му подсказваше, че това няма да е достатъчно. Беше се научил, че всяка уж случайна мисъл, появила се в главата му, всъщност идва да му покаже нещо. Този спомен от преди малко, думите, които беше изрекъл тогава, дошли така спонтанно в главата му, не можеше да са случайни.

„Не е достатъчно да изсвирия мелодията, трябва да БЪДА музиката, да я оставя да влезе в мен, да ме изпълни, и накрая да я пусна да потече.“

Имаше обаче малък проблем. Откакто беше започнал да пие сините хапчета, заедно с чувствата му си беше отишла и музиката.

Ашаел леко докосна една от висулките с длан. Един тон трептеше, затворен в нея, нашепваше му, чакаше да зазвучи. А след това пътят към Извора щеше да се отвори пред него. Пазителката го чакаше някъде там, и планината, над която тегнеше вечната зима, с безбройни капани и

опасности. Ключът беше тук, пред него. Беше преминал през Гората на тайните, през лабиринта от пещери и тунели във Великата скала – един от порталите на Харникар, беше успял да намери плочата, указваща пътя към залата с висулките, беше скочил в бездната заедно с Хаянд. И ето го сега тук. Изправен пред ключа към безценното съкровище, което пазеше Харникар, той се нуждаеше толкова много от това, от което се беше отказал преди толкова много години, от чувствата си.

– Каква ирония – засмя се Ашаел високо на глас. Чу, че Хаянд изпръхтя някъде от другата страна на висулките, реагирайки на гласа му.

Ашаел сложи ръце на гърдите си, над сърцето, и се вгледа в себе си, опитвайки се да събуди някакво чувство...

Представи си дома си в Терания, такъв какъвто беше преди, издигнат на зелен хълм, обграден от вековни гори в хълмистите му земи. Красивите стени, изградени от бял мрамор, искряха на слънцето. Свежозелени лиани се катереха по кулите и разцъфваха в най-различни цветове. Стари дървета растяха в двора и хвърляха шарената си сянка. Ниска трева с нежни цветенца покриваше земята около тях, а гладки, широки, обли камъни бяха подредени във виещи се пътечки, които свързваха отделните сгради или водеха до усамотени езерца, горички и поточета.

Нищо.

Една от пътечките водеше към любимата му някога сграда. Скрита сред букова горичка, седем широки, бели стъпала водеха към залата на музите. Цветни стъкла покриваха високите от земята до тавана прозорци и оцветяваха слънчевата светлина в най-различни цветове. Пред прозорците имаше поставени няколко широки и меки кушетки, на които той обичаше да седи заедно с Алгара, а в далечния край на залата, където сенките се преплитаха, обичаше да свири на арфата си. Когато човек влезеше в залата, чуваше прекрасната музика, която я изпълваше, но не можеше да види кой свири. Тя бе така конструирана, че не можеше да се разбере откъде идва музиката. Звукът на арфата се отразяваше от стените, колоните и прозорците и се превръщаше в ехо. Така изглеждаше, сякаш музиката изпълва залата и струи отвсякъде.

Нищо.

Спомни си лицето на Алгара, фино и красиво, с нежни черти. Дългата ѝ коса се спускаше свободно по раменете.

„Тя е мъртва...“

Нищо.

Ашаел натисна по-силно ръцете си към гърдите. „Гората на тайните ме накара да чувствам. Трябва да е възможно!“

Спомни си най-големия си страх като дете, този, който Гората на тайните беше събудила в него. Картините от случката оживяха в съзнанието му.

Нищо.

„Тогава имам само един избор.“

Ашаел намести превръзката на очите си под качулката на дебелото наметало. След това склочи ръце пред гърдите си и наведе леко глава. Заслуша се за миг, а след това запя с тих и монотонен глас. Постепенно гласът му се усилваше, а силата в него растеше, докато накрая чувствата му отново се събудиха. Песента му беше единственото нещо на света, което успяваше да събуди чувства в него, откакто беше изпил малките сини хапчета. Единственото – до преди да попадне в Гората на тайните. Когато Ашаел усети, че силата е нараснала толкова, че ако не я използва, след няколко мига ще е твърде голяма и той няма да може да я удържа, той прекъсна песента и започна ритмично да почуква висулките, изсвирвайки мелодията, изписана на камъка със совата. Всеки тон зазвучаваше кристално чист в просторната зала и отекваше безкрайно. Тон след тон се наслаждаваха в помещението, сякаш се блъскаха в стените и се връщаха обратно към него. Звукът се усилваше. Ашаел закри уши с ръцете си. Това не помогна особено. Главата му закънтя, той падна на земята и я притисна към студения под. От устата му се изтръгна вик, от който не успя да чуе нищо. Смътно усети, че нещо пада отгоре му.

А след това целият безумен шум спря изведнъж, сякаш никога не е бил.

Все още паднал на земята, Ашаел разпери дланите си и ги притисна към нея. Хаянд беше в далечния край на залата, върху му бяха паднали ледени късове от тавана на пещерата. Беше натъртен, но беше добре. По-късно щеше да се погрижи за него.

Огромните висулки все така висяха около него, а в единия край на залата се беше отворил проход.

Ашаел се усмихна криво с посинелите си от студа устни и се превъртя по гръб. След дългия път до Харникар, изпитанията в Гората на тайните, пещерите и тунелите във Великата скала, скока в бездната и изпяването на песента си, вече се чувстваше смъртно уморен. Искаше му се да изостави всичко и да заспи. Толкова много му се спеше...

Ашаел се сепна – беше задрямал. Докосна медальона, вързан на врата му – както винаги, той беше топъл. Ашаел седна и разтърси глава. Не можеше да си позволи умората да го победи точно сега – беше преодолял толкова много препятствия. Изправи се и отиде при Хаянд. Конят тъкмо се

беше изправил и се отърсваше от снега и леда. Ашаел го погали по шията, хвана юздите и го поведе към прохода.

Високи бяха сводовете на прохода, стъпките на магьосника и коня кънтяха в овалните стени надалеч напред и назад, а дъхът им излизаше на бяла пара в ледения, влажен въздух. На места проходът беше закрит, а на други през огромни дупки и цепнатини над тях се сипеше сняг. Подът беше хлъзгав и Ашаел внимаваше на всяка стъпка да не падне.

След няколко часа, както му се стори, проходът завърши в тясна цепнатина и магьосникът и конят излязоха на широка високопланинска поляна. Бяха навлезли дълбоко в планината, макар да не се бяха изкачили много нависоко. Заобикаляха ги вековни борови гори и високи, остри чукари. Вятърът беше леденостуден и със сила ги блъсна обратно към прохода. Тежките клони на боровете скърцаха и стенеха.

Изтощен, Ашаел се скри от буйния вятър вътре, зад ръба на прохода, от който току-що беше излязъл, хвана с една ръка гривата на коня и облегна глава на шията му. Вътре в тясната каменна цепнатина беше студено, но не толкова, колкото навън на брулещия вятър. Ашаел имаше чувството, че студът се опитва да проникне чак до мозъка на костите му. Въпреки че не усещаше самия студ, той усещаше върху себе си постоянния натиск на магията, която се опитваше да проникне през защитата му. „Ако нямах и медальона, щеше да е невъзможно да търся Извора.“

Хаянд също нямаше проблеми със студа, тъй като Ашаел се беше свързал с него така, че докато са заедно, силата на медальона да засланя и него. Магьосникът го погали по шията, изу ръкавицата си, извади едно кубче и поднесе отворената си длан към коня. Той веднага започна да души кубчето, дъхът му излизаше на топла пара от устата. След секунда то изчезна и се чу хрупане. Въпреки че бяха толкова малки, всяко от кубчетата засищаше коня и му даваше сила.

Ашаел пристъпи към края на прохода и подаде главата си навън. На мига вятърът го връхлетя, сякаш досега само това беше чакал, отметна качулката на дебелото му наметало назад и задърпа краищата на дългата му бяла коса, пристегнатата в горната част на главата му от превръзката, която закриваше очите му. Студен беше вятърът, смразяваше костите, сковаваше волята, свистеше в скалите, старите дървета скърцаха и се огъваха под напора му.

„Няма смисъл да се бавя и да отлагам, от това умората ми няма да намалее.“

Но не толкова умората го занимаваше, колкото нещо друго. Нещо,

което той усещаше като едва доловимо докосване. Сякаш нежно пухено перце едва докосваше кожата му, почти неуловимо, та чак човек можеше да се зачуди дали наистина го има, или не. Човек можеше да се зачуди, но не и той. Усещаше, че това почти неуловимо нещо се опитва да пробие защитите му и да проникне в него още откакто вървеше през Гората на тайните, и колкото по-дълбоко навлизаше в планината, толкова повече усещането се засилваше. И въпреки че все още то беше леко като перце, това нямаше да трае вечно. Натискът на магията, сковала Харникар във вечна зима, се засилваше, макар и неуловимо. Медальонът засланияше Ашаел от силата ѝ, но никой не можеше да каже колко дълго ще успява да го предпази. Без него нямаше да може да издържи толкова дълго в планината в търсене на Извора. Може би без медальона, ако не беше дошъл, за да намери Извора, магията щеше да се процежда в тялото му по-бавно. Може би тогава би могъл да издържи по-дълго време в планината. Но в крайна сметка това беше същността ѝ – освен да държи Харникар, скован във вечен студ, да не допуска никой външен човек или магьосник до Извора.

Ашаел въздъхна и дръпна плътната качулка над главата си. Хвана юздите на коня, метна се на седлото със завидна пъргавина и подкара сред виещия вятър.

Мислите му отново го пренесоха към Алгара. Тя беше мъртва и каквото и да правеше Ашаел, Алгара не се връщаше. В началото мъката го смазваше толкова силно, че той се принуди да пие от малките сини хапченца, преди да го е убила. Благодарение на тях той спря да изпитва болката от загубата ѝ. Те го лишиха от чувства, но не и от цел. Съществуването продължаваше, макар и много различно от преди, и Ашаел винаги намираще с какво да се занимава. Толкова много неща чакаха да бъдат проучени, толкова много възможности – изпитани. Докато се опитваше да върне Алгара, той беше попаднал на отдавна забравения от всички начин как се правят хидори. Това бяха същества, които биваха създавани с магия, като се смесят няколко живи същества в едно. Те можеха да приемат всяка форма, която хрумнеше на магьосника. Хаянд беше най-успешният му опит досега.

В един момент Ашаел беше осенен от прозрение – може би точно Изворът на вечния живот ще му помогне да върне Алгара! Той започна дълго да разсъждава как може да го намери. И колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че за да стигне до него, ще трябва да промени себе си, използвайки знанията и опита, които беше натрупал, докато експериментираше с хидорите.

Той пожертва зрението си, за да развие усет отвъд всичко, което човек

можеше да си представи. Този усет сега му помагаше безпогрешно да намира пътя към Извора. Опитвайки се да го спре, магията го изправяше пред нови и нови препятствия за преодоляване. Но намереше ли Извора, Ашаел щеше да вземе от водата и да се върне в Терания, където пазеше тялото на Алгара, и да я използва, за да опита да я върне. Ако и това не помогнеше... нищо нямаше да помогне...

Изведнъж вятърът спря. Промяната беше толкова внезапна, че Хаянд закова на място. След силния вятър сегашната тишина беше зловеща. Ашаел отметна качулката си назад, наклони глава на една страна и се заслуша. Седлото тихо изскърца под него, но всичко останало беше тихо. Ръката му сама тръгна да докосне медальона на шията, но той се усети и я спря. Вместо това разхлаби торбичката, завързана на колана му, и слезе от коня.

Още не беше стъпил на земята, когато нещо изневиделица блъсна коня толкова силно, че го събори странично върху Ашаел. Притиснат под тежестта му, той изохка от болка. „Ето я!“ – помисли Ашаел. За миг умората му се изпари. Страх нямаше, това беше просто нещо, с което трябваше да се справи, за да постигне целта си. Магьосникът сграбчи гривата на коня с две ръце и прошепна „горе“ в ухото му. За миг конят се изправи обратно на крака, като издърпа и магьосника след себе си, след което ездач и кон се хвърлиха в двете срещуположни посоки. Ашаел приклепна зад един дебел ствол и бързо свали ръкавиците си. Опря длан в снега, за да разбере повече за мястото, в което се намира, а с другата си ръка ловко извади едно определено камъче от торбичката, завързана на колана му, и го стисна в ръка. Наоколо не се чуваше нито звук, нито се усещаше нечие чуждо присъствие, освен това на Хаянд. Слънцето беше в зенита си, затулено от гъсти облаци и мъгла.

Само леко потрепване на въздуха зад ухото му предупреди Ашаел за опасността и той ловко се хвърли настрани. Миг след това нещо тежко удари дънера на мястото, където се беше спотайвал. Порой от трески се разхвърча наоколо. Силен рев разтърси гората на няколко крачки от него. Рев, който би смразил кръвта и на най-смелите. „Добре че не мога да изпитвам чувства“ – разсеяно си помисли магьосникът, докато се претъркулваше настрани. С все сила той хвърли камъчето към мястото, откъдето се беше чул ревят. Без да изчака резултата, магьосникът се хвърли настрани и се прикри зад един камък. Силен удар разтърси земята на мястото, където беше лежал до преди малко. Но камъчето беше постигнало целта си. Или по-скоро магията, която беше затворена в него. Камъчето

всъщност представляваше магия, преплетена с вятър и вкаменена, за да бъде запазена за по-късно. Когато биваше хвърлен, камъкът се разпадаше на пясък, вятърът се освобождаваше и понасяше магията със себе си. От това камъче върху козината на Ка'Варкха се беше посипала фина прах, която му позволяваше да я „вижда“. До преди малко не можеше дори да усети присъствието ѝ, но сега вече знаеше къде е тя. Усети внушителните ѝ размери, по-големи от тези на всяка друга мечка, и невероятната ѝ пъргавина. Усети силата и самообладанието ѝ. „Достоен противник“ – помисли Ашаел. Не можеше да изпита трепет или радост от това, но логически знаеше, че при нормални обстоятелства би изпитал. Той с лекота избегна следващите няколко атаки на Пазителката – вече можеше да усеща присъствието ѝ.

„Да те видим сега, Ка'Варкха!“ – помисли магьосникът, докато бъркаше в торбичката си за друго камъче. Бързо го намери и го метна към нея. То се разпадна и от него изригна бяла светлина, която можеше да ослепи всяка жива твар наоколо. Ашаел опря длан в земята, като очакваше да завари хаос и мрак в съзнанието на Пазителката, но вместо това усети... нищо! Тя отново беше изчезнала. Той зарови и двете си длани в снега. Нищо. Мечката беше успяла да махне ситния прашец от козината си. „Изтрила го е в снега“ – помисли Ашаел.

Усети, че нещо огромно лети към него. „Скала!“ В последния момент с магия успя да я разбие на по-малки късове и бързо скочи настрана. Сякаш предугадила движението му, нова скала летеше към него. Разби и нея на по-малки камъни. В същия миг Ашаел усети, че нещо под него се размърдва. Наоколо от снега заизскачаха сухи трънливи храсти и се закачиха за дрехите му. Усетил поредната скала, която летеше към него, той побърза да отскочи, но храстите забавиха движението му. Миг преди скалният къс да го удари, той го разби на по-малки камъни, но един от тях успя да го уцели по челото над превръзката, която закриваше очите му. Главата му се разтресе и топла кръв потече от раната. Нови тръни изскачаха от земята.

Ашаел бръкна в торбичката и извади ново камъче. Този път не го хвърли към Пазителката, а го метна право нагоре. След миг от небето се спусна силна вихрушка. Тя се захлупи върху Ашаел и отлетя настрана, а след това изчезна токова бързо, колкото се беше и появила, но Ашаел вече го нямаше. Той тичаше нагоре по склона. Не можеше да предвиди следващия ход на Пазителката, затова тичаше по-бързо от всякога. Изсвири на Хаянд и след малко конят го настигна в галоп – или поне най-близкото до галоп, което можеше да постигне в снега. С невъзможен скок Ашаел се

метна върху седлото и го пришпори нагоре по склоновете. Беше се погрижил Хаянд да е ненадминат в бързината си, а и нямаше смисъл да хаби собствените си сили в бяг, когато някой друг можеше да свърши тази работа вместо него.

Скоро от лявата им страна и някъде назад в гората се чу кършене на клони, което бързо ги приближаваше. При тази скорост дори и Ка'Варкха не можеше да се движи безшумно. Ашаел измъкна ново камъче, извъртя се и го хвърли назад по посока на звука. Чу се силен гръм, последван от скърцането и ударите на няколко паднали дървета. Само след няколко мига обаче Пазителката отново започна да ги настига. Пяна изби по устата на Хаянд, но той продължи да тича с всички сили.

Ашаел измъкна ново камъче и го хвърли назад, този път по-близо. Снегът зад тях се завихри, подет от внезапен вятър в десетки снежни вихрушки над земята, и бързо започна да се вледенява в дълга и висока снежна стена направо на гората. След миг в стената отекна мощен удар, и нов, и нов, всеки следващ по-силен от предишния. Ударите бързо заглъхваха далеч зад тях. Конят беше спечелил добра преднина, ако продължаваха така, можеше...

Хаянд рязко забави и заора в снега, изправи се на задните си крака и хвърли Ашаел от седлото. Магьосникът ловко се претърколи и зарови длани в снега.

Около тях зееше пропаст, която сякаш беше бездънна. Те се намираха на тясна скална издатина над бездната. Единственият изход беше зад тях, по склона, по който бяха дошли, склонът, който стръмно се спускаше към гората, през която бяха препускали досега. Трябваше да предвиди това, трябваше! Хаянд едва беше успял да спре навреме и сега буташе Ашаел с муцуна, за да му се извини, че го е хвърлил в снега. Магьосникът го избута настрани.

В този миг се чу оглушителен трясък. Пазителката беше успяла да разбие стената. Див рев разтърси гората. Рев, от който космите по тялото му настръхнаха. „Страх? Това страх ли е? – помисли Ашаел. – Нима изпитвам страх?“

Силен тътен разтреса скалата, на която Ашаел стоеше. Той рязко вдигна глава. Мощната лапа на Ка'Варкха удари с все сила земята под нея и скалата под Ашаел се разтърси. Нов удар – скалата поддаде и се срина под краката на магьосника. Хаянд изцвили и се вдигна на задните си крака.

Падайки в бездната, Ашаел замърмори тихо и монотонно и протегна ръка към коня. Времето сякаш се забави и стана гъсто като желе. Въпреки че поне десетина крачки делеха магьосника и коня, ръката на Ашаел сякаш

се удължи и с всеки миг се приближаваше към юздите на животното. Нищо не се движеше в този дълъг миг освен ръката на магьосника, която най-накрая сграбчи юздите и го издърпа обратно към скалата, на която конят все още стоеше, изправен на задните си крака. Магьосникът полетя, лек като празна дреха, сякаш под палтото и наметалото му нямаше тяло.

Но Ашаел нямаше как да види, че докато се спасяваше от падане в бездната, до животното се появи сянка. Тя се сгъсти и прие формата на Пазителката, изправена на задните си лапи, и застрашително се извиси над Хаянд. Бавно, като на забавен кадър, черната мечка вдигна тежката си лапа и раздра грациозната шия на коня.

Засилен от инерцията, Ашаел се блъсна в коня и се строполи на земята. Времето отново потече с нормалния си ход. Магьосникът тръсна глава и се опита бързо да се окопоти. В този момент се чу тупване, докато Хаянд се свличаше в снега. Ашаел зарови ръце в снега и разбра, че конят е смъртно ранен и умира. Но Ка'Варкха не му остави време за нищо повече. С един скок тя се озова върху магьосника и го затисна към земята с цялата си тежест, заплашвайки да го смаже, устата ѝ се разтвори в страховита паст, готова да откъсне главата му.

Ашаел не се поколеба нито за миг. Той не беше пожегвал зрението си напразно. В този съдбоносен миг, когато животът му висеше на косъм, Ашаел видя възможността, която беше чакал. Той сграбчи дебелия козина на звяра. В миг го заляха десетки усещания, но магьосникът се съсредоточи само върху едно – туптящото сърце на Ка'Варкха, а след това се пресегна с нещо, което нямаше как да нарече освен воля, и го прободде, миг преди мечката да го разкъса. Пазителката изрева и отпусна натиска си. Ашаел извади дълга кама и с все сила я заби в гърдите на мечката, оттласна я от себе си и я повали в снега. Опита да се изправи, но му беше трудно да се задържи на краката си.

Паднал на колене, Ашаел дишаше тежко. Едрото туловище на мечката лежеше пред него. Хрипливото ѝ дишане излизаше повърхностно и на пресекулки.

На няколко крачки встрани лежеше безжизненото тяло на Хаянд. Ашаел с мъка пролази до него. Тялото вече изстиваше в студения сняг. Нищо повече не можеше да се направи за коня.

Магьосникът му обърна гръб и се върна при мечката. Тя се взираше в него с помътнелите си очи, той можеше да го усети съвсем ясно. Ка'Варкха вече не можеше да го спре да продължи към Извора на вечния живот. Ашаел не можа да изпита радост от това, нито изпитваше никакви лоши чувства към Пазителката. Тя беше победена, с нея беше свършено. Дори да

не я убиеше сега, скоро щеше да умре от раните си. Изглежда кинжалът, който беше забил в гърдите ѝ, беше разкъсал дроба ѝ. От устата ѝ бликаше кръв, тъмна като козината ѝ.

Но Ашаел нямаше намерение да я убива, поне засега. Беше успял да я запази жива и възнамеряваше да се възползва от това по най-добрия начин. Какви ли чудеса можеше да направи от Пазителката? Беше постигнал толкова много с обикновени животни и хора. И ако можеше да използва и частица от Пазителката в следващите хидори, които щеше да сътвори, той можеше да постигне още повече.

– Ще те отнеса по някакъв начин в Терания, ще измисля нещо – каза той на себе си.

От мечката се чу гърлено ръмжене, което бързо се сподави в хриптене, нова тъмна кръв обагри снега под главата ѝ.

– Ще се убиеш – викна Ашаел и бързо клекна до тялото, положи длани на главата ѝ и започна да заплита съвсем проста магия за сън.

Потънал в заплитането на магията, той нито чу, нито предусети как нещо връхлетя върху него и го изтласка в снега настрани от мечката. Ашаел се катурна по гръб в снега. Малки юмручета го заудряха по лицето и гърдите. Той хвана двете ръце, които го удряха, и с лекота ги задържа на няколко сантиметра от лицето си. Щом ги докосна, информацията го заля като вълна. Те принадлежаха на някакво момче с почти голо хърбаво тяло и дълга черна коса, която стигаше до кръста му. Зелените му очи бяха изпълнени с ярост. То се задърпа, опитвайки се да се измъкне от здравата хватка на магьосника. Ашаел се усмихна криво.

– Ти пък откъде се взе, дребосък – спокойно го попита той. Момчето само ръмжеше като малко зверче и се мятеше в силната му хватка, опитвайки се да се освободи.

Ашаел го хвърли настрани в снега. Момчето падна и веднага отново скочи на крака и с вик се затича към магьосника. Без никакво усилие Ашаел вдигна ръка и го удари по главата. Момчето отхвъркна и падна по очи на няколко крачки встрани.

Ашаел се приближи и се наведе над детето, опирайки ръка в снега. То лежеше и дишаше леко и равномерно – явно беше загубило съзнание от силния удар по главата. Замислен, Ашаел поглади медальона, вързан около врата му със здрава кожена връв. Той беше издялан от клон от Бяла ела. Само едно такова дърво съществуваше в целия свят, далече в северните земи на Трага. Парчето дърво беше чисто бяло на цвят и беше издялано във формата на северен елен. Изработката му беше изящна – виждаше се всеки детайл от елена, а главата му беше увенчана от красиви рога. Изглеждаше

сякаш безбройни малки иглички скреж го покриваха целия, но въпреки това на пипане беше съвсем гладък. По време на изработката му в дървото беше преплетена магия. Магия, която да държи студа далеч от тялото на този, който го носи. Обработката на дървото отнемаше много време, за да се утаи добре магията в него.

Трудно беше се сдобил Ашаел с подобен медальон. Първо трябваше сам да осигури дървото, а после да открие З'хаан – единствения майстор, който можеше да го изработи, но без него цялото му търсене на Извора би било невъзможно. Сега го разбираше. Това не му беше съвсем ясно преди да пристигне в Харникар, тогава беше мислил, че ще може да противостои на магията, тегнеща над планината, със собствената си сила. Но сега разбираше, че без медальона това нямаше как да стане. Магията беше силна. Тя го притискаше, опитваше се да пробие защитите му и да проникне в него, да го омагьоса и да го приспи. Единствено благодарение на силата на медальона и собствената си сила, той успяваше да ѝ противостои.

Ашаел се изправи, подритна момчето с крак и то изпъшка.

„Как оцелява в планината в този студ?“ Момчето явно имаше някаква връзка с мечката, колкото и невероятно да му изглеждаше това. Никога не беше чувал, че е възможно човешко същество да живее в Харникар. Животни я обитаваха, както и растения, но хора... Самият той едва устояваше на студа. Това момче очевидно нямаше такива проблеми. „Възможно ли е магията да подбира кого да засегне и кого – не? Възможно ли е тя да бъде контролирана от Пазителката или от някой друг?“

Сега не можеше да си отговори на тези въпроси. Но по-късно момчето можеше да му послужи също толкова добре, колкото и мечката. Познанието и спомените се натрупваха в живите същества, като фина енергия, в различни части от тленното тяло.

След кратко колебание магьосникът измъкна кинжала си. Нямаше смисъл да пренася цялото тяло на момчето, само някои органи щяха да са достатъчни. Щеше да използва друга обвивка, в която да въплъти спомените му по-късно, когато щеше да му остане време за това. Трябваше само да ги извади и да ги запази живи, докато дойдеше това време – нещо, което беше правил вече толкова много пъти, че дори не се замисляше, докато изкормваше тялото и заплиташе магията във все още живите органи.

Ашаел намести превръзката над очите си, приклепна и прокара пръст по главата на момчето, после надолу по гърба му. Премести кинжала в дясната си ръка. Щеше да го забие в гърба под гръдния кош, за да извади единия бъбрек. Започнеше ли веднъж, трябваше да извади всички органи

бързо, преди да настъпи смъртта им и енергията да започне да се разтваря и разпилява. При толкова младо тяло това щеше да стане по-бързо, отколкото при някой живял дълго. При такъв човек енергията щеше да е по-закостеняла и някак по-капсулирана и плътна.

Ашаел нагласи ръката си с кинжала и се приготви да натисне. Концентрира се, за да усети познанието на момчето, съсредоточено в тази област на тялото. То сякаш вибрираше и се движеше, вихреше се и се успокояваше. Сякаш беше съставено от хиляди мънички блестящи частички, които не спираха движението си, и ту проблясваха по-силно, ту помръкваха само за да проблеснат отново. Кинжалът лекичко проби кожа и тънка струйка кръв се плъзна по кожата на момчето.

Силен удар го запрати настрани, изкарвайки целия въздух от дробовете му. Кинжалът падна от ръката му и потъна в дълбокия сняг.

Без да му остави време да се окопоти, тежка лапа го притисна към земята. Не можеше да си поеме дъх. Той сграбчи лапата с две ръце и усещанията на мечката го заляха. От устата ѝ вече не капеше кръв и полеките ѝ рани се бяха затворили. Раната, разкъсала дроба ѝ обаче, не беше зараснала. От грозната дупка на талози избиваше кръв с всеки удар на сърцето ѝ и се стичаше по тъмната козина. Тялото ѝ беше изтощено, но Ка'Варкха бързо събираше силите си. Явно тя можеше да регенерира много по-бързо от всяко друго живо същество.

Ашаел се прокле на ум, че си бе позволил да се залиса с момчето и беше оставил време на мечката да се съвземе достатъчно, за да го нападне – нещо, което изобщо не беше предполагал, че е възможно при окаяното състояние, в което беше звярът.

Бързо, Ашаел се съсредоточи върху раната на Пазителката. След миг пламъци избликнаха от нея, замириса на изгоряла козина и месо. Ка'Варкха изрева диво, но натискът върху тялото му не намалня изобщо.

Ашаел усети, че ако веднага не направи нещо, ще изгуби съзнание и с него ще е свършено. Мислите му ставаха все по-замъглени и неясни. Той трескаво се опита да се съсредоточи. Едва успяваше да устои на натиска на тежкото животно. Нови пламъци изригнаха от раната, този път по-немоцни. Мечката отново изрева от болка. Това явно нямаше да помогне. Ашаел зарови с мисълта си и се съсредоточи върху кръвта, бликаща от раната. Тя щеше да го отведе до сърцето. Все още съсредоточен върху това, да се опази цял под тежестта на Пазителката, той протегна едната си ръка и напипа прясната кръв, избила от раната. След това отпусна леко съзнанието си толкова, колкото можеше да си позволи, без да се остави да бъде смазан, и затърси сърцето ѝ. Ето го. Ашаел натисна. Ка'Варкха

изрева, натискът отслабна леко. Той натисна по-силно, мечката се загърчи. Трябваше да го спре, затърси главна артерия или вена, за да спре притока на кръв. Добре познаваше анатомията на едрите животни и не му беше никак трудно да намери. Ето! С последните си сили Ашаел сграбчи пулсиращата тръбичка и стисна. Мечката се вдигна на задните си крака и изрева страшно. Замахна диво с лапа и удари магьосника през лицето и врата, оставяйки дълбоки резки в кожата му. Ашаел извика от болка, но не отпусна натиска. Ка'Варкха се срина на земята и безпомощно завлачи едрото си туловище през снега, оставяйки червена диря. Очите ѝ бяха мътни, на окървавената ѝ муцуна беше избила пяна. Бавно, Ашаел се изправи. Мечката немощно ровеше с едната си лапа в снега. Още малко и щеше да се свърши. Той не изпитваше триумф или задоволство, не беше способен на чувства. Смъртта на Пазителката беше просто нещо, което го доближаваше до това, което търсеше. Ашаел нямаше да я убие, ако тя не стоеше на пътя му.

Сърцето биеше все по-бавно, скоро щеше да спре. Ка'Варкха лежеше пред него, тялото ѝ беше замряло и само едната ѝ лапа все още ровеше немощно в снега. Накрая, с вяло движение тя я приближи към муцуната си. Мътните ѝ очи се вдигнаха към магьосника, докато поднасяше нещо малко и бяло, висящо на скъсана кожена връв, към устата си. Ашаел не виждаше това, но усети, че нещо не е наред. Той посегна към врата си – медальонът го нямаше! Изтощен и залисан в битката, магьосникът не беше забелязал как студът на Харникар е започнал да прониква в него, да изпълва тялото му, да прониква в кръвта му. Чу се изпукване – Ка'Варкха строши на две крехкия медальон, парчетата паднаха в снега. Ашаел се хвърли напред, намери ги и ги стисна в дланите си. Твърде късно – веднъж счупен, медальонът нямаше да работи.

Ашаел се изправи. Всичко беше отишло нахалост. Дългата подготовка. Хаянд – мъртъв. Ка'Варкха лежеше до него, тялото ѝ беше безжизнено – сърцето ѝ най-накрая беше спряло, но не преди да провали целия му план, всичко, за което се беше подготвял години наред. Той потърка слепите си очи под превръзката. Не изпитваше разочарование, не чувстваше нищо.

Лишен от медальона, магьосникът нямаше да издържи дълго в планината. Усещаше как с всеки миг магията прониква все по-надълбоко в тялото му, заплашвайки да го оплете във вечния си зимен сън. Той се приближи до момчето. Ако не беше се появило то, ако не беше го разсеяло, нямаше да се остави на мечката да го изненада така. Ашаел допря длан до тялото му – сърцето не биеше. Беше късно дори да го използва за някой от експериментите си.

Магьосникът се обърна и закрачи към урвата. Време беше да се махне оттук.

Глава 3

Синът на мечката

Снегът беше спрял да вали. Слънцето грееше високо в небето и разтапяше най-горния слой на снежната покривка, а после леденият повей на вятъра отново го замразяваше, правейки го хрупкав и твърд. И тежък. В такова време падаха лавини.

Въздухът беше кристален и сякаш беше застинал и вибрираше в свой собствен тон – все едно че някой беше чукнал с камертон и звукът все още отекваше в мразовития въздух. Вятърът беше отнесъл всички облаци и мъгла и погледът можеше да се рее надалече, към хълмистите заснежени гори в подножието на Харникар, и по-далече, към низините. В такъв ясен ден от по-високите склонове на планината можеше да се види далеч на юг, чак до Голямото море.

„Ейно анну ей яаан сен.“ („Днес луната е пълна.“)

Мисълта му се стори странна. Отвори очи. Слънцето го заслепи и той примижа и ги заслони с ръка.

Ясно си спомняше, че сърцето му отново беше спряло. Този път може би за по-дълго от друг път. За доста по-дълго. Но и този път се беше събудил.

Тялото му беше изстинало. Отне му време, докато започне да усеща пръстите на краката си и успее да ги раздвижи.

И го болеше. Зачуди се защо. Да не би да беше паднал отнякъде и да се беше ударил? Не можеше да си спомни. Мислите му бяха разбъркани и хаотични. Спомняше си само, че сърцето му беше спряло.

„Роойка аей каан.“ („Но съм жив.“) На лицето му се появи усмивка. Повей на ледения вятър довя позната миризма.

„Варкха!“ Мисълта го връхлетя и спомените нахлуха в главата му. Скочи на крака и едва не падна отново – прониза го силна болка. Левият му глезен беше изкълчен лошо. Студът беше притъпил болката, но му беше трудно да стъпва на него.

Къде с тичане, къде с пълзене, Варкхагор се втурна нагоре по склона.

Едрото ѝ черно туловище се открояваше ясно, легнало в дълбокия сняг. Той се хвърли към нея, сграбчи я за дебелата козина и я разтърси.

– Варкха! – извика той.

Мечката не помръдваше. Той запълзя панически към главата ѝ, повдигна отпуснатия клепач с измръзналите си пръсти. Окото ѝ изглеждаше като от стъкло.

– Ати... – гласът му звучеше като отчаян шепот, нисък и дрезгав заради студа. Варкхагор задърпа ухото ѝ, заблъска я с юмруци. Тялото му се затресе от конвулсии, които не можеше да спре, а от ясните му зелени очи като река потекоха сълзи. Той ги избърса ядосано с ръка – мечката никога не плачеше! Това обаче не можа да ги спре.

– Ейровта ата Варкхагор, ати. Яан раакан ней... („Остани с Варкхагор, мамо. Не си отивай...“)

Варкхагор повдигна тежката ѝ лапа и се присви под нея до тялото на мечката. Малко по малко започна да се стопля под дебелината ѝ козина.

Не знаеше колко време е лежал така. Когато изпълзя изпод тялото на мечката, слънцето беше паднало ниско над планината. Тялото на Ка'Варкха беше съвсем изстинало.

Варкхагор се огледа. На двайсетина крачки настрани лежеше тялото на коня на чудовището, убило майка му. На шията му личаха дълбоките прорези от ноктите на Ка'Варкха. Снегът под главата му беше червен. Варкхагор се довлече до него и го огледа. Нямаше представа къде има такива коне, толкова едри и с красива, лъскава козина. Трябваше му нещо, което да му подсказва как да намери убиеца на майка си. Щеше да го намери и да го накара да съжалява за деня, в който кракът му беше стъпил в Харникар. Да съжалява за деня, в който си беше помислил да стъпи в планината! Но освен окървавеното тяло на животното, нямаше нищо, което да го упъти откъде се бяха появили ездачът и конят.

Варкхагор се върна при мечката и извади тънкия си нож, направен от здрава бедрена кост и добре наточен. С мъка обърна тялото по гръб и коленичи до него. Постоя така няколко мига, гледаше го и трепереше. След това затвори очи и се опита да запее така, както беше чувал Ка'Варкха да пее веднъж – с дълбоко, гърлено ръмжене. Но все още имаше глас на дете и никак не наподобяваше дълбокия звук, който помнеше от мечката. От очите му отново потекоха сълзи. Този път ги остави да се стичат по страните му.

– Яакиин акат нейка о айто хнели ан акин дан, ати. („Обещавам, един ден ще ти изпея истинска погребална песен, майко.“)

Варкхагор стисна ножа в едната си ръка и сграбчи козината на мечката с другата. И двете трепереха, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето му.

Варкхагор клечеше и се взираше в бълбукащата вода. Ако някой го видеше отстрани, можеше да го помисли за мече, присвило се в снега. Крехкото му детско телце съвсем се губеше в мечата кожа, която го покриваше целия. Над него пълната луна грееше и разхвърляше сенките на околните скали и дървета.

Нищо наоколо не отличаваше това място от останалия Харникар. Същите иглолистни дървета като в останалите части на планината, които се простираха под непристъпните и заснежени скалисти върхове, същите остри и твърди скали, които изникваха от земята и стърчаха по-високо от дърветата. Същите стъпки в снега – тук от пробягал заек, там от сърна или лисица. Същите звуци и съвсем слабата миризма на дървета и смола, почти напълно приглушена от студа.

Зима сковаваше Харникар. Вечен сняг и студ, от векове насам. От толкова отдавна, че дори и Ка'Варкха, Пазителката на Извора на вечния живот, не помнеше от колко точно. А тя помнеше много, за отминали отдавна времена, времена, когато могъщи градове бяха съществували на земята, времена на разцвет и времена на смут, времена на мъдрост и времена на падение.

Много истории беше му разказвала тя за онези времена – преди да приеме формата на мечка и да се оттегли от света, за да се посвети на тежката задача да бъде Пазителка на Извора на вечния живот. Времена, когато е била човек и една от най-могъщите Магьосници на света. Кандеане е било името ѝ тогава. А после имало нещо, което тя наричаше Голямата битка и след което тя беше избрала да бъде Пазителка на Извора и доброволно обвързана завинаги с Харникар.

Не, не завинаги... днес връзката се беше прекъснала. Варкхагор поглади козината с ръка. Не можеше да повярва, че вече я няма.

Спомни си как тя му разказваше как го е намерила на склоновете на Харникар, в снежна буря. За рождената му майка, и колко смела е била тя.

Когато рождената му майка умряла, след като го родила, Ка'Варкха го взела и го отгледала като свое дете. Израснал с дивите животни на планината, той беше научил много от всички тях. И макар да виждаше, че е по-различен от тях, да живее тук винаги му се беше струвало нормално и никога нищо не му беше липсвало. Познаваше добре планината, тя беше негов дом, единственият дом, който някога беше имал, и беше щастлив в него. Ка'Варкха го беше научила как да живее и оцелява в суровия ѝ свят.

Но днес, изведнъж планината му се стори тясна. Мъката го стискаше

за гърлото и той не можеше да си намери място. За един ден целият му свят се беше сринал. В сърцето му бушуваха чувства, които не познаваше и не можеше да разбере напълно. Чувстваше празнота и безкрайна тъга. Чувстваше, че иска да намери магьосника с превръзката на очите и да го накара да си плати за мъката, която му беше причинил.

Но освен всички тези чувства, които го изпълваха и горяха в него, чувстваше, че трябва и да предпази Извора. Защото, щом този магьосник беше успял да проникне толкова навътре в планината въпреки магията, която я пазеше от всеки външен човек, и да убие Пазителката, той можеше да се върне отново и този път нея нямаше да я има, за да го спре.

Варкхагор си спомни как веднъж беше попитал майка си защо дивите животни в планината не пият от Извора. Ка'Варкха се беше засмяла и му беше казала: „Защото никое животно не е толкова глупаво, че да пожелае безсмъртие. Виждаш ли, Варкхагоре, духът – животът – е вечен, но може да се проявява под най-различни форми тук, на земята. Днес си мечка, утре си червей, после си орел, тревичка, бръмбар или дърво. Духът може да заеме всякаква форма, но в същото време си остава самият безкраен живот, който е всичко. Това, което ние виждаме като отделно същество, е просто още едно проявление на този велик дух. Затова и никоя твар не може да бъде по-нисша или по-висша от останалите.

Тялото, от друга страна, се износва и трябва да бъде сменяно. Затова и трябва да умираме. Смъртта е нещо като освобождение за духа, тя не е никак страшна, а е по-скоро, като да се върнеш у дома. Да пиеш от Извора е все едно да обвържеш завинаги безсмъртния, свободен дух с това тяло, което имаш сега. Това е все едно да го оковеш в тежки вериги за вечни времена. Никое същество в Харникар не е толкова глупаво, че да постъпи по този начин!“

Тогава думите ѝ бяха звучали толкова мъдро, но сега Варкхагор никак не беше убеден в правотата им. Знаеше, че ако пие от Извора, той ще му даде силата, за да може да намери и убие магьосника.

Варкхагор гледаше Извора и трескаво мислеше. Стискаше мечата козина с ръце. Сърцето му беше съкрушено и изпълнено с гняв и желание за мъст. Той се взря в бълбукащата вода, а очите му се замъглиха от сълзи. „Майка ми е мъртва. Сега аз трябва да стана Пазител на Извора.“

Тялото го болеше. „Как мога да го победя с това тяло? Трябва да го направя по-здро и по-силно. Щом той успя да победи Ка'Варкха, какъв шанс бих имал аз срещу него? Ако пия от Извора... тогава ще имам голямо предимство. Тогава той няма да може да ме победи!“

Но ако беше мъдро да пие от Извора, тогава защо Ка'Варкха не беше

пила? Тогава никой нямаше да може да я победи!

„Майка ми беше мъдра.“

Съмнение разкъсваше мислите му. Защо Ка'Варкха не беше пила?

„Може би си е мислела, че и така е достатъчно силна, за да спре всеки, тръгнал да намери Извора. Беше го пазила толкова много време, защо да се съмнява, че някой може да я победи?“

Очите му отново се наляха със сълзи.

„Тя не ми е казвала да не пия!“

Но и той никога не си го беше помислял до този момент. Беше още малък и животът му се струваше безкраен. Не му се беше налагало да мисли за собственото си умиране.

Беше виждал много животни да умират, разбира се. Дивият свят е жесток, а без смърт няма живот. Едно умира, за да живее друго. Но самият той никога не си беше представял, че може да умре. Собствената му смърт за него не съществуваше, чувстваше се закрилян от майка си, докато не я видя да лежи безжизнена в снега.

Изворът бълбукаше и не се оттичаше наникъде. Варкхагор потопи пръста си във водата. Беше топла, но не гореща. Беше приятна.

„Трудно ми е да реша, майко.“

Тя никога не му беше казвала да не пие от Извора.

„Може би, защото не ме е мислила за такъв глупак, че да пия от него след всичко, което ми е разказвала...“

Варкхагор гребна шепа вода и пи. Заля го приятна топлина. След малко се изправи и разкърши схванатите си крайници. Сепна се – всичките му натъртвания, цялата болка – бяха изчезнали. Усещаше се отпочинал и силен.

Загърнат в мечата кожа, той се затича през гората под лунната светлина. Някъде в ниското виеха вълци.

Глава 4

ДЪХЪТ НА АШАЕЛ

Няколко години по-късно

Киан надзърна иззад скалата, зад която се беше притаила, и за пореден път огледа равнината, проснала се пред нея. Стръмният склон завършваше в разкаляно обширно поле, тук-там стърчеше по някое изсъхнало дърво. Полето се губеше в далечината в мътна мараня, която криеше далечните голи хълмове. В средата му се тъмнееше езеро. Повърхността му беше мъртвешки гладка и не се набраздяваше от вълнички дори и в най-ветровитите дни, а в центъра му, направо от водата, стърчеше масивен замък.

Замък... може би това не беше най-точната дума. Под него нямаше земя. Той излизаше направо от водата, която го заобикаляше от всички страни, гладка като мътно огледало. Страните му бяха високи, тъмни и груби, а във вътрешността стърчаха нащърбени кули. Никъде във високите му стени не се виждаше никакъв вход, нито прозорец, нямаше и мост, който да превежда над езерото.

Няколко луни беше прекарала Киан на това място, да наблюдава замъка и да се чуди как може да се проникне в него. Тя знаеше, че за да тръгнеш на лов за дивеч, трябва първо да изучиш навиците му. Но как да изучиш навиците на магьосник, за когото дори не можеш да разбереш как напуска замъка си?

Беше се научила да разбира кога Ашаел е в замъка и кога не е. Макар че всичко изглеждаше съвсем безжизнено, все пак имаше малки намеци за присъствието му. Смътният дим от някоя кула. Гарваните, накацали наоколо. Облаците, надвиснали по-ниско. Денят, по-мрачен. Здрачът, по-гъст и изпълнен с очакване.

И писъците. Толкова приглушени, че тя не беше сигурна дали наистина ги чува.

От едно от изсъхналите дървета излетя гарван и се изгуби към далечните хълмове. Невъзможно беше да се повярва, че някога тези земи са били зелени и тучни. Някога, разказваха, магьосникът бил изключителен. Тогава той живеел в онези хълмове отсреща, в приказен дом, построен от

излъскан бял мрамор, шлифовани скъпоценни камъни и майсторски резбовано дърво. Заобиколен бил от тучни градини, в които растели красиви дървета, храсти и цветя. Дървени мостчета прехвърляли бистри поточета, които се оттичали в малки езерца, в които разцъфвали водни лилии, а земята била покрита с нежен мъх и свежа зелена трева.

Тогава и мътното езеро било бистро, а замъкът – бял и искрящ. В него царувала великата магьосница Алгара. Мраморни мостове се извивали над езерото в четирите посоки на света, а под тях плували златни рибки.

Дълги години всичко било прекрасно. Докато един ден магьосникът не се променил. Нещо се случило с него и той спрял да пише музика, да изпитва любов и привързаност, спрял да изпитва състрадание и жалост. Той загубил любимата си Алгара, но това не му донесло тъга, нито съжаление. Той напуснал красивите хълмове и заел замъка ѝ. Срутил мостовете и зазидал входовете му, и сам се затворил вътре, но самота не изпитвал.

Малко по малко искрящият бял мрамор почернял, заронил се и се изкривил. Водата в езерото станала безжизнена и мътна, а небето потъмняло от облаци. Дърветата увехнали, зелените хълмове залинели. Красивите някога градини изсъхнали и се посипали на прах, веселите поточета пресъхнали и всичко погинало...

... и се превърнало в това – мрачна, бездушна пустош. Киан потръпна. Дълго беше чакала, но край с чакането. Дошло беше време да действа.

Скри се отново зад скалата и погледна скришом към Варкхагор. Беше го срещнала преди половин луна. Беше странен. Доста по-висок от нея, с дълга права тъмна коса и зелени очи, той се беше притаил в другия край на скалата и се взираше към замъка. Откакто бяха дошли, не беше помръднал. Киан не разбираше как не се схваща да стои неподвижно толкова дълго време.

Беше го срещнала на това място, да се взира в замъка долу точно както сега. Понякога тръпки я побиваха от него. Тя неволно докосна тежката брадва, която висеше на кожен колан на кръста ѝ. Това я поуспокои.

Не ѝ се искаше да му се доверява, но вече не виждаше друг избор. Той явно желаше смъртта на Ашаел толкова силно, колкото и тя. И твърдеше, че ще може да намери входа на замъка и да ги вкара вътре. Как щеше да го направи? Не искаше да ѝ каже, но стига да успееше, нямаше значение как. Беше прекарала месеци на този хълм и нямаше никакъв друг план.

Киан пристегна кожената връв, която беше завързана на челото ѝ и придържаше къдравата ѝ, дълга до раменете коса. Скоро здрачът щеше да дойде, а с него и тя щеше да се спусне надолу по склона.

Варкхагор я погледна. Не беше продумал нито дума от два или три дни. Обсъдиха плана, а след това той ѝ каза, че няма да говори, докато не приключат с цялата тази работа, защото трябва да пести всяко късче енергия, което има, и ѝ препоръча и тя да направи същото. След това завърза превръзка на очите си и прекарваше повечето си време с нея. Киан забеляза, че дори и така се справя доста добре. Сега от погледа му по гърба ѝ полази тръпка, но тя я прикри и го изгледа предизвикателно. Той изглеждаше още по-странно от деня, в който го беше срещнала за пръв път. Освен диалекта, с който говореше, и тя не можеше изобщо да определи откъде е, и дрехите, които носеше, сега беше наметнал мечка кожа на гърба си като наметало, а на лицето си беше изрисувал две дебели черни черти – по една под всяко око. Беше привързал косата си с кожената връв, която тя му даде. Кимна ѝ мрачно, изправи се и безшумно се скри сред дърветата. Излъчваше абсолютно спокойствие и увереност. Киан се надяваше наистина да се чувства така. Щеше да е добре поне един от тях да е сигурен в това, което смятаха да направят.

Планът беше прост. Ашаел никога не напускаше замъка през деня или поне тя никога не беше го виждала да го прави. Киан не знаеше защо е така, но предполагаше, че е защото не иска никой да види къде е входът. Когато той излизаше, тя не го виждаше – нощта тук беше черна като катран, но го чуваше. Копитата на коня му жвакаха в калта, а дъхът на магьосника излизаше със зловещо спокойствие и се чуваше странно близо в цялата равнина, сякаш беше само на една крачка от нея и всеки миг щеше да протегне ръката си и да я докосне. Понякога се чуваше и нещо друго – едва доловимо махане на огромни крила и леко пукане и съскане като от тлеещо дърво. Нещо огромно и с далечна и бледа светлина се издигаше в небето, а понякога пред него минаваше и друга тъмна сянка, сякаш две огромни крилати същества отлитаха от замъка заедно с магьосника. А после всичко затихваше. В тези нощи Киан лежеше притисната в някоя скала или изсъхнал ствол и трепереше неудържимо. На следващия ден в калта личаха стъпки от конски копита, а замъкът беше още по-безжизнен и писъците не се чуваха.

Скоро, щом паднеше здрачът, тя щеше да се спусне по склона и да се притаи сред дърветата в подножието му – беше опасно да се спуска по стръмния кален склон по тъмно. Там щеше да изчака да се стъмни съвсем, а след това да се промъкне и да запали, колкото може повече от дърветата, разпръснати из равнината. Дори и в тъмнината, сигурна беше, че ще може да ги намери. Беше прекарала толкова много време да наблюдава това прокълнато място, че можеше и със затворени очи да нарисова карта на

калното поле долу и да отбележи всяко едно дърво на нея.

Това, разбира се, щеше да е само за отвличане на вниманието, но въпреки това беше смъртно опасно. Магьосникът несъмнено щеше да се опита да я убие. Трябваше да се държи и да оцелее, за да спечели време на Варкхагор да намери входа към замъка. Така и не ѝ беше казал защо мрази магьосника толкова силно. Е, ако и двамата преживееха това, щеше пак да го попита. В крайна сметка не беше толкова важно. Важното беше, че той твърдеше, че знае как да убие Ашаел. Киан разчиташе на това, това беше единствената ѝ надежда да види магьосника мъртъв. Само да го види, щеше да ѝ е напълно достатъчно – не беше като високия странник със зелените очи, който настояваше, че той трябва да го убие със собствената си ръка. Тя не искаше да убива, искаше само да изведе Рина от замъка.

Стига да беше все още жива.

Здрачът се сгъсти над мъртвата гора и Киан тихо и безшумно се спусна надолу по хълма, и се притаи зад едно дърво. Дребни детайли издаваха присъствието на магьосника в замъка, но поне, за щастие, писъци не се чуваха. Киан се съсредоточи върху едно дърво право срещу нея и изчака, докато очертанията му изчезнаха напълно в черната нощ, а след това се затича към него. Варкхагор ѝ беше дал шишенце с гъста прозрачна течност и ѝ беше казал, че ако залива дърветата с нея, ще пламват много по-лесно. Така че, щом напипа с ръка целта си, тя лисна малко от течността върху кората му и драсна с кремъка. Дървото веднага пламна и Киан изненадана отскочи назад и извика. Огънят бързо се усилваше и обхващаше сухите клони и дебелия ствол.

Киан затича. Да стои до пламналото дърво, щеше да я превърне в лесна мишена. Беше решила да не подпалва дърветата последователно. На съвсем случаен принцип беше избрала поредността и ето че скоро стигна до следващото дърво. Запали и него, и затича в трета посока. Калта под краката ѝ беше хлъзгава и лепкава и я бавеше.

Изведнъж в небето блесна мълния и се стовари на няколко стъпки от нея, като я изхвърли заслепена на земята. Киан трескаво запълзя настрани. Виждаше огромни светли кръгове пред очите си, а главата ѝ кънтеше.

Но най-лошото беше, че загуби посоката си и вече не знаеше къде точно се намира! Не знаеше накъде да тръгне за следващото дърво, което трябваше да запали!

След няколко мига светлите кръгове изчезнаха и Киан се огледа. От дърветата, които беше запалила, нямаше и следа – нещо ги беше изгасило. Киан беше сама в черната, като бездънна подземна пещера, нощ и беше загубила всякаква ориентация.

Тя бързо реши, че да остане на едно място, е най-лошото, което може да направи в момента, изправи се и колкото можеше по-тихо и бързо затича, без да знае накъде точно. Цялата беше омазана в кал, но дори не го забеляза, защото усещаше, че магьосникът я наблюдава. Киан никога през живота си не го беше виждала, но точно в този момент беше сигурна, че той я вижда. Но не с очите си, а някак си през самата земя, по която тичаше. Мисълта за това я подлуди. В тих ужас тя разбра, че колкото и бързо да тича, няма шанс да се измъкне. Той просто я усещаше и знаеше точно къде се намира тя, знаеше как се чувства, усещаше ужаса ѝ. Но това, разбра тя, го оставяше безкрайно равнодушен. Тя беше само някакво същество, навлязло в света му, което той трябваше да премахне, за да не му пречи да продължи с... каквото там правеше в замъка си. Почувства се ужасно нищожна и дори виновна, че е нарушила покоя му. Усети, че в небето над нея се съгъства енергия и разбра, че този път няма да успее да се измъкне от мълнията. Разбра, че няма какво да направи и това я изпълни с внезапно спокойствие. Какво пък, не беше толкова страшно. Една мълния и край. Бърз край.

Земята се разтресе, Киан се подхлъзна и падна по лице в калта. В първия момент помисли, че мълнията е ударила и това е предизвикало труса, но след това разбра, че нещо друго се е случило. Вниманието на магьосника вече не беше съсредоточено върху нея. Почувства се толкова жива, сякаш огромни стоманени клещи бяха стягали сърцето ѝ и сега бяха изчезнали.

Нов трус и Киан видя как в далечината от небето се спусна мълния, но преди да удари в земята, промени посоката си и се натресе в едно от изсъхналите дървета, което веднага пламна като факла. Въпреки буйните пламъци, мракът на нощта сякаш ги притискаше навътре и огънят не успяваше да освети почти нищо наоколо.

Земята отново се разтърси и Киан видя как пламъците от горящото дърво сякаш оживяха, завихриха се в огромно огнено кълбо и бясно полетяха над равнината, а няколко мига по-късно, също толкова бързо, изгаснаха със силно съскане.

В този миг дъхът на магьосника изпълни равнината и Киан разбра, че той беше излязъл от замъка си. Ашаел беше тук. Тя се сви на земята и притисна ушите си с длани, но това не спря звука. Той изпълваше черепа ѝ и я ужасяваше до смърт. Сега вече щеше да умре, сигурна беше, магьосникът беше излязъл от замъка и идваше за тях. Искеше ѝ се да запищи, но от устата ѝ излезе само глухо скимтене.

Нечия ръка запуши устата ѝ. Киан си помисли, че най-големият ѝ

кошмар най-после е оживял и магьосникът я е докоснал. Тя се задържа диво, но нещо тежко я натисна към земята и я покри цялата. Отворила колкото може по-широко очи, Киан се опитваше да види нещо, каквото и да е, но нощта си оставаше все така непрогледна.

Тогава надуши миризмата на мокра козина и разбра, че това не е Ашаел, а Варкхагор. Явно някак си я беше намерил и сега я беше покрил под мечата кожа заедно със себе си, и притискаше устата ѝ, за да ѝ попречи да издаде звук.

Киан спря да се дърпа и се насили да успокои дишането си. Варкхагор я пусна. Киан се замисли, че за Ашаел би трябвало да е много лесно да ги намери, но тя не усещаше взора му върху себе си.

Варкхагор бавно се изправи и я издърпа да стане заедно с него. Останаха покрити с мечата кожа и бавно и внимателно тръгнаха нанякъде, без да издават звук. Земята беше равна, а след това стръмно се наклони надолу и те се спускаха, но това беше невъзможно, защото в равнината нямаше нищо, което да е в по-ниско. Докато се опитваше да разбере какво се случва и къде точно се намира, Варкхагор я дръпна надолу и двамата клекнаха, скрити под мечата кожа. В този миг в небето изтрещя мълния и за миг освети света наоколо. Намираха се близо до основата на замъка, там където всъщност трябваше да се намира дъното на мътното езеро. От него нямаше и следа, а встрани от тях зееше огромна пукнатина в скалите на някогашното дъно. Право пред тях в основите на замъка зееше тъмен тунел, и още един по-нататък, и друг на другата страна. Бяха открили входовете към замъка на магьосника.

Мълнията изгасна след миг и втора блесна в другия край на равнината. Киан разбра, че Ашаел ги търси, но не може да ги открие.

Щом мракът се възцари отново, двамата се промъкнаха към единия от тунелите и скоро се скриха в него. Тъмнината беше все така плътна, но тук се долавяше някакво зловонно течение. Варкхагор все още я държеше за ръката и я водеше напред, но бе отметнал мечата кожа на гърба си. След малко тунелът започна да се изкачва, скоро течението спря и Киан разбра, че са излезли в двора на замъка.

В този миг усети, че спътникът ѝ се напрегна и рязко я бутна встрани. Киан се удари в нещо твърдо – камък – и падна на земята. Лъхна я зной и изведнъж пожар лумна пред нея. Огънят се усилваше и пулсираше, а после пак заглъхваше, и бясно се мятеше из двора на замъка. След миг Киан разбра, че вижда огромно същество, с широки разперени криле, което изглеждаше все едно цялото гори. Огънят ту се разпалваше до буен пожар, ту съвсем намаляше и съществото изглеждаше като тлеещо дърво с формата

на огромна птица. Не, птица не беше съвсем точно. Освен крила то имаше и ноктести крака и ръце, а главата му приличаше на муцуна с рога, които също горяха. Него значи беше виждала Киан в тъмните нощи, докато слушаше как магьосникът напуска замъка си.

Точно пред чудовището, леко приклепнал, беше Варкхагор. Тялото му беше напрегнато, а ръцете му с разперени пръсти се опитваха сякаш да свият нещо, все едно бяха обвинили голяма топка и натискаха с все сила навътре, да я сплескат. Колкото повече се събираха, толкова повече огънят затихваше. Изправено в целия си ръст и разперило криле, ужасяващото горящо същество пищеше и драпаше да го достигне, но явно нещо го задържаше.

Мисълта я удари като гръм. Но разбира се, защо не се беше сетила за това по-рано! Варкхагор също беше магьосник! Заля я вълна на неописуема радост.

В този миг, на светлината, хвърляна от горящия звяр, тя забеляза сянката. Кръжеше над тях и се спускаше бързо. Киан си спомни, че я беше виждала и преди, в небето, сянка, преминаваща пред горящата твар. Чудовищата бяха две! Сега второто се стовари с глух удар на земята зад спътника ѝ и се спусна към него, като тичаше на четири крака. Зад тялото му се размахваше дебела опашка. На вид приличаше на горящото същество, но изглеждаше направено от друга материя – кожа или камък.

Киан разбра, че ако не направи нещо, Варкхагор ще бъде пометен от звяра. Без да мисли, тя стисна брадвата си, хвърли се напред и с все сила се блъсна в тичащото същество, като в същото време замахна с острието. От удара я заболя, сякаш се блъсна в каменна стена, а брадвата изкълтя, все едно беше ударила с нея по скала. Чудовището изврепя, извъртя се диво и я отхвърли настрана. Киан падна тежко и едната ѝ страна се натърти и я заболя. Тя се изправи, колкото можеше по-бързо, и се извъртя. Явно беше успяла да спечели миг за спътника си, защото сега той беше променил позицията си и с рязко движение на двете си ръце напред направи нещо, от което и двете същества паднаха на земята и се замятаха, замахаха диво с криле и запълзяха по-надалече от него, а след това подскочиха и се заиздигаха отново в небето.

Бяха минали само няколко минути, но на Киан ѝ се струваше, че са били часове. Тя знаеше, че всеки момент Ашаел ще се върне в замъка и тогава ще стане наистина лошо.

С няколко бързи стъпки Варкхагор дойде при нея. В намалящата светлина от отдалечаващото се горящо същество, тя го видя как вдигна очи и ръце към небето и започна да прави ловки движения с пръстите си, все

едно сплиташе тънки нишки. Малки светлинки се появиха в облаците над замъка, с всяко движение ставаха все повече и повече. Нови и нови нишки светваха и изгасваха – стотици малки светкавици, осветяващи тъмното небе и всичко наоколо с бледа пулсираща светлина. Киан се огледа, вече можеше да види очертанията на двора, ниските каменни постройки и високите полуразрушени кули. Мраморната стена, която обграждаше замъка, беше заплашително надвиснала навътре.

Варкхагор ѝ махна да го последва и я отведе до една ниска каменна постройка наблизно. Киан надникна през отворената врата и видя стръмно стълбище да се спуска надолу. По стената му на дълги интервали горяха факли и хвърляха парцаливи сенки по стените и стъпалата. Може би Рина беше някъде там долу, в подземията на замъка. Варкхагор ѝ направи знак, че ще остане горе. Тя му кимна и бързо заслиза по неравните стъпала. Въздухът беше застоен и хладен. Много от факлите бяха изгаснали и големи участъци от стълбището бяха тъмни. От време на време стълбището извиваше наляво или надясно, все по-надолу и по-надолу. Киан прецени, че вече е слязла дълбоко под замъка.

Най-накрая стигна до мрачен коридор, който се отваряше към множество зали. Тук факлите бяха още по-нарядко. Киан взе една факла от стената и я вдигна пред себе си. Надникна в първата зала – беше празна, по пода се въргаляха изпочупени маси и бурета. В следващата имаше здрава маса и лавици по стената с епруветки и буркани с най-различна големина и съдържание. Киан бързо отмина, не искаше да се съсредоточава върху тях, искаше възможно най-бързо да намери сестра си и да я измъкне от този ад.

В следващата зала имаше метални клетки, в повечето бяха затворени кучета, някои бяха едри и приличаха на вълци. Щом Киан се появи с факлата, някои от тях заскимтяха уплашено в дъното на клетките си, а други с лай се нахвърлиха да хапят решетките, по муцуните им избиваше пяна. Едно от кучетата лежеше съвсем безжизнено. Цялата стая вонеше на страх и смърт.

Следващата зала беше празна, с изключение на масивен стъклен саркофаг, в който лежеше човек. Със свито сърце Киан се приближи и освети бледото лице на жена, но не беше Рина. Изглеждаше заспала или може би мъртва. Киан бързо излезе и продължи нататък.

Огледа още много зали. Някои от тях бяха големи, с високи тавани, с множество маси, метални клещи, огнища и най-различни други неща, за които Киан изобщо не искаше да мисли за какво са. В други имаше животни, затворени в клетки или вързани на къси вериги, повечето от тях в окаяно състояние, и Киан имаше чувството, че шумът, който вдигаха, се

чува чак до небето. Сърцето ѝ се късаше при вида им и тя си обеща да се върне за тях, щом Ашаел намери смъртта си. Но в нито една от стаите не намери и следа от Рина.

Притеснена, Киан тръгна обратно към стълбището и се заизкачва бързо по безбройните стъпала. Рина трябваше да е някъде другаде из замъка. Може би в някоя от кулите или пък в някое друго подземие като това. Щеше да ги провери всичките.

Стълбището се разтресе и ситна прах се посипа от тавана и стените. Отвън се чу глух тътен и някъде горе просветна ярка светлина. Киан забърза, изходът беше близо. Нов трус и няколко камъка се отрониха, и се затъркаляха надолу по стъпалата. Киан затича. Глупавите магьосници щяха да сринат всичко на прах, преди да е успяла да намери сестра си!

Те бяха там, точно срещу входа към подземиято. Бяха върху високата стена на замъка и Киан ги видя, ясно откромени на фона на просвяткащото небе. Варкхагор, с кожата на гърба си, изглеждаше като едра черна мечка, изправена на задните си лапи. Около него се беше завихрил буен вятър, който развяваше дългата му коса. На двадесет или тридесет крачки срещу него беше Ашаел. Над него се рееха двете същества – огненото и каменното. На Киан ѝ заприличаха на две хвърчила, чиито въжета магьосникът държи в ръцете си и ловко направлява. Напрежението беше осезаемо, двамата се гледаха съсредоточено. В един кратък миг Ашаел дръпна нишките и двете чудовища като едно се спуснаха към Варкхагор. Той запрати вихъра по тях и успя да ги завлече надалече. Но не за дълго, след малко те отново закръжиха и Ашаел започна да ги издърпва надолу в плавни кръгове.

Варкхагор се напрегна и Киан видя как камъкът под Ашаел започна да се огъва и топи. Но другият магьосник беше бърз. Само след миг камъкът отново се стабилизира. Ашаел тропна с крак по стената и силен трус разтърси целия замък. Отвсякъде се чуха срутващи се камъни. Отнякъде долетя голям къс скала и удари Варкхагор. Той загуби равновесие, но успя да остане прав на стената. Без да му остави време да си поеме дъх, Ашаел отново изпрати двете чудовища в атака. Варкхагор успя да я отбие, но на Киан ѝ се струваше, че е смъртно уморен и вече губи силите си.

Киан бързо откачи брадвата си и се промъкна покрай стената към едно стълбище, което се изкачваше до върха ѝ на няколко стъпки зад Ашаел. Съсредоточени в безмилостната си битка, магьосниците не я забелязаха. Тя се изкачи, скрита в сенките, и колкото можеше по-тихо се приближи към Ашаел, притисната в каменните бойници.

Над нея се чу кръсък и Ашаел рязко се обърна, и я видя. Едното

същество я беше забелязало и го предупреди. Бялата коса на магьосника се вееше около мрачното му лице, през което минаваха резките на блед белег от остри нокти, раздрали кожата на лицето и врата. Очите му бяха студени и безчувствени. Киан разбра, че той няма да изпита никакво удоволствие или неудоволствие от смъртта ѝ, тя щеше да го остави напълно безразличен. Зачуди се на колко ли години беше той, изглеждаше дъвен и сух като стар пергамент. Усети се, че замахва с брадвата към главата му в безсмислен опит да го нарани, а след това оръжието просто беше изтръгнато от ръцете ѝ, като играчка от малко дете, и се разби с трясък в камъните долу. Невидими ръце я отхвърлиха назад и тя се удари в бойницата.

Беше разсеяла Ашаел само за миг, но този миг се оказа достатъчен. Варкхагор скочи напред и направи рязко движение с двете си ръце, сякаш преряза въжетата, които държаха двете чудовища. С крясъци те се издигнаха в небето, закръжиха и отлетяха нанякъде.

Ашаел ни най-малко не се смути от това. Той вдигна ръце и задърпа надолу, сякаш теглеше нещо от небето. Киан с ужас видя как облаците над магьосника се сгъстиха и започнаха с всяко издърпване да слизат надолу към Варкхагор. В небето се чуваше зловецът, а светкавиците станаха още по-многобройни.

Варкхагор се изправи застрашително и отново започна да надига вятъра и да го завихря около себе си. Ашаел следеше движенията му, но не изглеждаше притеснен – това вече го беше виждал.

Все още изтегляйки с една ръка облаците в дебели нишки надолу към Варкхагор, Ашаел протегна другата си ръка към съперника си и стисна нещо невидимо във въздуха с два пръста. Варкхагор се хвана за сърцето, извика от болка и се преви на две, с мъка се задържа да не падне. Ашаел затвори очи, протегна още малко ръка и повтори движението, като този път освен това леко завъртя. Варкхагор падна на колене, превит на две, и Киан видя, че сълзи се стичат по страните му, а очите му са стиснати от болка. Той изпусна контрола над вятъра, който хаотично се отплесна настрани.

Киан разбра, че ако не направи нещо бързо, това ще е краят на Варкхагор, след това ще дойде и нейният край, а с това и надеждата някога да намери Рина. Тя стана с мъка и затича с всички сили към Ашаел. Ужасяваше се от мисълта да го докосне, но вече нямаше оръжие, така че се хвърли към него, за да го сграбчи откъм гърба и с тежестта си да го повлече от стената.

Но изобщо не успя да го достигне. Магьосникът се извъртя мълниеносно, посочи към камъните наоколо и после към нея, и Киан

усети как тялото ѝ започна да се втвърдява. Усещането беше много странно – стана ѝ невъзможно да движи краката и ръцете си, започна да ги усеща тежки и трудни за повдигане. Мисълта ѝ се забави. Усети, че кръвта във вените ѝ тече все по-бавно, сърцето ѝ искаше да я задвижи, но тя беше тровава и мудна, гъста като желе, а после и то започна да забавя пулсацията си.

Всичко това трая само няколко мига. Киан усещаше, че очите ѝ също застиват, втреничени в лицето на бездушния магьосник.

Някъде зад него Киан забеляза движение и разбра, че Варкхагор се надигна, все още притиснал ръце към сърцето си. И тогава той направи нещо, което Киан най-малко очакваше – Варкхагор запя. Гласът му беше плътен и нисък. На Киан ѝ се струваше, че е някаква песен за война, представи си, че чува бойни барабани. Мелодията беше проста, но красива. Песента беше толкова жива и увличаща, че ѝ се искаше и тя да запее с него, но незнайно защо не успяваше да я подхване – мелодията ѝ се изплъзваше.

Но не това беше най-странното. За пръв път тя видя чувство на лицето на Ашаел – стъписване, неверие, а после – страх. Киан не разбираше как една песен може да предизвика такава внезапна промяна у магьосника – тя беше сигурна, че той е неспособен да изпитва чувства. Ашаел се извърна вихрено, но вече беше късно. С огромна сила Варкхагор го блъсна и го събори от крепостната стена във вътрешния двор. Магьосникът падна тежко по гръб и зашеметен се опита да се надигне. С един невъзможен скок Варкхагор се хвърли след него, в ръката му проблесна кама и той я заби в сърцето на магьосника.

Бързо, магията се изцеди от Киан, все едно никога не е била. Освободена, тя затича надолу по стъпалата. Коленичил над тялото на Ашаел, Варкхагор стискаше окървавената кама и дишаше тежко. Битката го беше източила до края на силите му. Киан го избута настрана и се надвеси над магьосника. От раната бликаше кръв, а гърдите му не се надигаха. Киан не искаше да го докосва, но се насили, за да може да се увери, че е умрял. Сърцето не биеше.

Ашаел беше мъртъв.

Варкхагор рухна на земята. Киан го обърна по гръб и внимателно го огледа, ръцете ѝ трепереха. Отникъде не му течеше кръв, не изглеждаше да има нещо счупено, нито никакви видими външни наранявания. Но какво му беше направил Ашаел, дали не беше прекършил нещо вътре в него? Киан нямаше как да разбере, затова му помогна да се премести по-далече от мъртвия магьосник и да легне. Варкхагор трепереше. Отметна косата от лицето му и опря длан на челото му – беше студено, по-студено, отколкото

й се струваше възможно. Ясните му, живи, зелени очи сега бяха мътни и отнесени.

– Загубил си твърде много сила – каза му тя. След няколко дни мълчание гласът ѝ ѝ прозвуча странно и неестествено в собствените ѝ уши.

Киан се огледа безпомощно. Бяха в полуразрушен замък, който можеше да се срине над главите им всеки един момент, с мъртъв магьосник само на няколко крачки от тях, с две огромни същества, които можеха да решат скоро да се върнат. Със сестра ѝ, която все още не беше намерила и която отчаяно искаше да потърси. С Варкхагор, който нямаше да може да върви сам, ако изобщо оцелееше. Без почти никаква прясна вода и с най-близкия извор на повече от ден път.

Нов тътен разтърси земята. Една от порутените кули се срина сред облак прах. Повечето постройки наоколо бяха рухнали, включително входът към каменното стълбище, по което Киан беше слязла в подземията. Вече нямаше шанс да помогне на онези животни. Надяваше се, че са умрели бързо, иначе ги чакаше дълга и мъчителна смърт в катранената тъмнина.

Киан стана и се затича из двора на замъка, като проверяваше всяка оцеляла сграда. В небето все още просветваха безброй светкавици и осветяваха наоколо със студената си, бледа светлина. От Рина нямаше и следа. Малкото оцелели кули и постройки бяха пусти. Нямаше и следа от живо същество, с изключение на един стар кон, завързан в далечния край на двора, който дърпаше късото си въже и цвилеше уплашено. Киан бавно го приближи и започна да му говори успокоително. Беше твърде изнервена и искаше да бърза, и не успя да го успокои и приближи. Накрая се отказа, остави го и продължи да обикаля. Срутените каменни късове бяха масивни и тежки и беше невъзможно да проникне в повечето сгради. Киан усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Тя затича наоколо и започна да вика Рина, а после спираше и се заслушваше с надеждата, че ще чуе отнякъде гласа на сестра си да ѝ отговаря. Но ѝ отвърщаше само цвиленето на коня, прекъсвано от време на време от глух тътен.

А после небето просветля и започна новият ден. Киан се върна при Варкхагор и рухна изтощена на земята. Той беше все така блед и безжизнен. Киан докосна челото му – беше студено, все едно е умрял. Допря ухо до гърдите му и се заслуша. В началото не чу нищо, но после различни слаб пулс. Сърцето му биеше, макар и много, много тихо.

На няколко крачки от тях лежеше мъртвият магьосник. Лицето му беше съвсем спокойно и безразлично, все едно просто е заспал. Кръвта не си личеше по черните му дрехи. От гледката ѝ призля. Изпитваше

отвратителното чувство, че всеки миг ще отвори очи и ще се надигне.
Киан стана с мъка и започна да копае гроб.

Глава 5

По пътя към селото

Киан хвърли сухите съчки на земята, подреди камъните в кръг и стъкми огън. Слънцето тъкмо се беше скрило и вечерният здрач бързо се сгъстяваше. Два дни бяха минали, откакто беше напуснала замъка. Беше намерила вода и очакваше утре да стигне до най-близкото село. Светкавиците в небето бяха изгаснали, нощта щеше да е черна като всички останали нощи преди това. Киан се чудеше дали сега, след като магьосникът беше мъртъв, земята наоколо ще се възстанови. Може би, но сигурно щеше да ѝ отнеме много време.

Варкхагор лежеше от другата страна на огъня. Състоянието му не се беше променило, беше все така в безсъзнание, а сърцето му биеше много бавно и тихо.

След като зарови Ашаел и затрупа гроба му с колкото можеше повече камъни, Киан с мъка качи Варкхагор на гърба на стария кон и го поведе към далечните хълмове. Тя знаеше, че в хълмовете на един ден път от замъка има вода, която става за пиене, а на още един или два дни по-нататък има село, в което живее жена, която разбира от билки. Може би тя щеше да може да помогне на Варкхагор.

Докато крачеше бавно напред и водеше коня след себе си, сърцето ѝ беше натежало от мъка. Беше прекарала последните месеци около замъка на Ашаел, в това потискащо, мъртво място, търсейки начин да проникне в него, за да търси сестра си. Рина беше толкова крехка и красива. С бледата си бяла кожа и дълга червена коса много приличаше на тяхната баба, майката на баща им, докато Киан беше по-едра и грубовата и имаше къдравата гъста и тъмна коса на майка им. Майка ѝ често я наричаше мъжкарана преди, когато беше още жива. А после и тя умря, и останаха само двете с Рина. Когато Рина изчезна, Киан остана съвсем сама. Винаги се беше грижила за по-малката си сестричка, не можеше да я остави и сега.

Други хора също изчезваха, но всички толкова много се страхуваха от безпощадния магьосник, че на никого не му хрумваше да му се опълчи. Хората залостваха вратите си нощем и си мислеха, че това ще ги спаси.

След дълго лутане Киан най-накрая намери замъка на Ашаел, а после започна да го наблюдава и да мисли как да влезе в него. Бързо се убеди, че

това е невъзможно. Вече съвсем се беше отчаяла, когато се появи Варкхагор. Най-после Киан проникна в замъка, но от Рина нямаше и следа.

Киан чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка. Очите ѝ постоянно се пълнеха със сълзи и тя не успяваше да ги спре, околните хълмове се замъгляваха пред погледа ѝ, а гърлото ѝ беше стегнато от неизречената болка, която нямаше с кого да сподели. Вече си нямаше никого на света. Надеждата да види Рина отново, беше угаснала.

Но поне можеше да направи едно последно нещо – да се опита да спаси Варкхагор – човека, който уби Ашаел и най-после сложи край на безкрайния страх. Тази цел ѝ даваше единствения смисъл да продължи да живее.

Сега той лежеше от другата страна на огъня, а тя не знаеше какво повече може да направи за него, освен да му дава по малко вода и да се надява да издържи, докато стигнат до селото. Беше все така студен и Киан час по час проверяваше дали сърцето му все още бие. Беше го увила в дебелата мечка кожа с надеждата да го стопли, но той си оставаше все така леден, все едно че беше мъртъв. Понякога се страхуваше, че бавното туптене само ѝ се причува.

Времето течеше мъчително мудро, а сънят не идваше. Гората наоколо беше тиха като гробница, чуваше се само пращенето на горящите съчки. Ноцта притискаше малкия ѝ огън и той не можеше да освети почти нищо наоколо. Киан така и не беше свикнала с тъмнината – от това, че не може да види какво има наоколо, тръпки я побиваха, но упорито стискаше очи и се опитваше да заспи. Дълъг път я чакаше утре, трябваше да отдъхне.

Някъде в гората нещо изшумоля. Звукът беше толкова внезапен, че Киан се сепна. Осъзна, че е била задрямала и не беше сигурна дали е сънувала шума, или наистина го е чула в просъница. Тя стисна брадвата си и напрегна слух, но чу единствено притесненото пръхтене на коня, завързан сред близките дървета.

Ето, отново, този път малко по-близо, тя чу изшумоляване. Тихи стъпки се приближиха и спряха на няколко крачки от нея. Киан се взираше натам с широко отворени очи, опитвайки се да види нещо в непрогледната тъмнина, но огънят не осветяваше чак дотам.

Киан имаше чувството, че нервите ѝ ще се скъсат от напрежение. В същото време не смееше да мръдне, не знаеше какво може да е това, което стои там, на няколко крачки от нея, и я наблюдава. В главата ѝ се блъскаха мисли – дали магьосникът не беше оживял и не се беше изровил изпод камъните? Дали двете чудовища не се бяха върнали?

Тя хвърли бърз поглед към Варкхагор. Той лежеше все така блед и

неподвижен, не можеше да ѝ помогне. Киан се пресегна, издърпа един горящ клон от огнището и тръгна в посоката на звука, като осветяваше пред себе си като с факла.

Там нямаше нищо, само някакви храсти – може би ѝ се беше причуло. В такава нощ въображението можеше да ти изиграе лоша шега. Понечи да се върне при огъня, когато забеляза нещо заплетено в трънливите клони на храста. Наведе се да го огледа – бяха няколко дълги косъма червеникава коса. В прахта, покрила сухата земя, Киан видя стъпки от боси крака, които изчезваха към гората.

– Рина? – прошепна тя и тръгна след стъпките. Ръцете ѝ трепереха колкото от вълнение, толкова и от страх.

След известно време стъпките изчезнаха. Тук, между дърветата, растеше жълтеникава ниска трева и по нея не личеше някой да е минавал.

– Рина, тук ли си? Отговори ми! – каза Киан по-високо. Отговори ѝ само мъртва тишина. Киан забърза сред дърветата, като размахваше клона факла наляво и надясно, и викаше сестра си. В един миг, при едно замахване, мерна женско лице само на една-две крачки встрани от себе си, прикрито от клоните на едно дърво. Но лицето не беше на Рина! Видя го само за миг, тъй като не успя да спре инерцията на ръката си, но беше сигурна. Киан бързо замахна обратно с клона, за да освети същото място. Там нямаше нищо.

Обзета от ужас, Киан затича обратно към огъня. Стори ѝ се странно, че го вижда от толкова далече – беше се отдалечила достатъчно, за да може мракът да го скрие в плътната си прегръдка. Но след няколко крачки разбра каква е причината – това, което виждаше, не беше огънят, който беше запалила. Разперило огромните си огнени криле, създанието на мъртвия магьосник се беше надвесило над Варкхагор. Киан се втурна към него, вдигнала брадвата си. Усети, че крещи нещо. Съществуването се сепна, озърна се към нея, обърна се в обратната посока и с няколко плавни и пъргави скока набра инерция, отскочи от земята и отлетя.

Киан хвърли брадвата и отметна мечата кожа. Опря ухо на гърдите на Варкхагор. Страхуваше се, че ще открие, че е мъртъв. Заслуша се и долови пулса му. Дори ѝ се стори, че е по-силен от преди. Засмя се с облекчение, но смехът ѝ ѝ прозвуча истерично в собствените ѝ уши. Едно не можеше да разбере – защо огненото чудовище избяга? Киан беше сигурна, че то би могло да я убие с лекота.

Тя вдигна брадвата и отново легна на земята, свита до огъня. Прегърна оръжието с двете си ръце – така се чувстваше по-сигурна. Знаеше, че ще остане будна през цялата нощ, напрегнала слуха си да долови и най-малкия

шум. Пред очите си виждаше лицето на жената, която беше мярнала преди малко на светлината на горящия клон. Чертите ѝ бяха фини и красиви. Дълга, леко чуплива коса обграждаше лицето ѝ. Беше изящна и свършена, също като Рина.

Но косата ѝ беше тъмна като нощта, а не червеникава, което означаваше, че кичурът, който беше открила, заплетен в трънливите клони на храста, не можеше да е неин.

Глава 6

Началото на една легенда

Киан отвори очи. Слънчевите лъчи се процеждаха през плетените рогозки, които покриваха прозорците, но в колибата си оставаше хладно и сумрачно. Земята под нея беше твърда под тънката постелка, на която беше спала.

В първите дни кошмари изпълваха сънищата ѝ. В някои от тях отново се озоваваше в замъка. Задъхана и забързана изкачваше стъпалата на стълбището, което извеждаше от подземията му. Зад гърба ѝ из коридорите кънтяха животински звуци, изпълнени с безумие и отчаяние. Сърцето ѝ се късаше за всички обречени, бедни създания, които трябваше да остави, затворени в клетки в недрата на замъка.

Стъпалата бяха сякаш безкрайни, а краката ѝ – тежки като олово, и тя едва ги повдигаше. В ръката си държеше факла, но тя догаряше бързо и Киан с ужас разбираше, че скоро ще се озове съвсем сама в непрогледната тъмнина, потопена във воя на обезумелите животни.

Напрегнала мускули до краен предел, тя успяваше да додрапа до изхода и да излезе навън, и в този миг виждаше как камъните, с които беше затрупала мъртвия магьосник, се разтърсват, отначало едва доловимо, а после по-осезаемо. Най-горните започваха да се изтъркулват настрани. Киан се втурваше към тях, за да ги върне върху купчината, но тялото ѝ започваше да се вкаменява, тя все повече забавяше и не успяваше да ги достигне навреме. Земята тътнеше и камъните се тресяха и се търкаляха, докато накрая под тях зейваше дълбоката дупка, която сама бе изкопала, и от нея се надигаше магьосникът. Лицето му, изкривено и изцапано с пръст, се извъръщаше към нея и я приковаваше с безжизнени очи. Той вдигаше кокалестия си пръст и посочваше право към нея, и тя замръзваше от ужас. Опитваше се да крецни, но разбираше, че устата ѝ е пълна с пръст, все едно самата тя беше лежала в гроба, и от нея не излизаше нито звук.

Друг път се озоваваше под крепостната стена, на която Варкхагор се биеше с Ашаел, но тя беше по-различна, по-висока някак си, и към мястото, където бяха двамата магьосници, водеше дълго външно каменно стълбище. Киан виждаше, че Варкхагор вече едва се държи и я моли да

отиде да му помогне.

– Не говори – викаше му тя отдолу, – пести си силите! Трябва да го победиш!

А после тя се втурваше нагоре. Но стълбата се изменяше и изкривяваше невъзможно в пространството. На места липсваха по няколко стъпала и зееха огромни дупки, които тя не можеше да прескочи, а после, когато все пак успяваше някак си да премине, стъпалата продължаваха надолу вместо нагоре. Киан се объркваше и се опитваше да види Варкхагор, но не можеше, а над главата ѝ се трупаха тъмни облаци, въртяха се и бучаха. После от небето се спускаше огнената твар и тя някак разбираше, че идва за нея. Огън изпълваше целия ѝ свят, дрехите и косата ѝ пушеха, огромното огнено чудовище я връхлиташе с горящите си криле, а после тя виждаше, че то носи лицето на Варкхагор.

Не, лицето беше на красивата чернокоса жена, която беше видяла в гората.

Не, не беше нейното... Беше лицето на Рина...

В тези нощи Киан се събуждаше изтощена и задъхана и с облекчение разбираше, че е в селската колиба, загърната с дебело одеяло на пръстения под до огнището, а Варкхагор спеше непробудно от другата му страна.

Киан често си спомняше за онази нощ в гората. Огненото чудовище повече не се появи, нито пък тъмнокосата жена. Мракът сякаш се проточи безкрайно. Въпреки топлината на огъня, Киан трепереше в потискащата тишина. На сутринта, още с пукването на зората, тя засипа тлеещите въглени със суха пръст, с усилие качи Варкхагор на коня и продължи по пътя към селото.

Скоро стигнаха до най-високия хълм в околността. Билото му се издигаше напречно на пътя ѝ и се простираше и в двете посоки като естествена преграда не само за топлите и студените въздушни течения, но явно също така и за въздействието на Ашаел. Щом Киан преваля хълма и започна да се спуска от другата му страна, се появиха първите признаци на живот наоколо. Тук-там прелиташе насекомо, чуваше се горска птица, а дърветата и тревата не бяха така изсъхнали. И колкото повече се отдалечаваше от замъка, толкова повече гората около нея оживяваше.

След още няколко часа лутане, тя най-после намери селото. Бързо я упътиха към колибата на селската жена, която познаваше билките – намираще се в горния край на селото, обградена от рядка горичка. Внесоха Варкхагор вътре и го сложиха да легне на земята върху мечата кожа. После жената я изгони навън и я остави да чака с часове, преди отново да отиде при нея.

– Ще живее – каза тя на Киан, – колкото и невероятно да звучи! Духът му е бил почти изтръгнат, но малко по малко започна да се връща. Е, сега като позакрепих него, дай да те огледам и теб.

Без да чака разрешение, жената хвана главата ѝ между загрубелите си длани, затвори очи и се вслуша, сякаш за да чуе нещо, което само тя можеше да долови. Киан се вгледа в лицето ѝ и видя дълбоките бръчки на загриженост и тревога около очите ѝ. Загриженост за нея, за Варкхагор, за всички хора, които имат нужда от лек и от помощ. Толкова хубаво беше някой да го е грижа за теб и да иска да ти помогне. Очите ѝ се насълзиха от чувствата, които я заляха – безкрайна благодарност към тази жена, която дори не познаваше. Едва тогава осъзна собствената си смазваща умора. Не беше спала добре от седмици, тялото я болеше от натъртванията, косата, лицето и дрехите ѝ бяха мръсни и раздърпани.

– Е, на теб ти трябва само много сън, иначе си добре – каза жената и я пусна. А след това сниши гласа си: – Какво ви се е случило, дете? – попита тя и кимна към колибата, в която спеше Варкхагор.

– Той уби Ашаел – каза Киан също така тихо. Жената се взря в нея, отначало с неверие. После, вгледана в сериозното изражение на Киан, лицето ѝ се озари от плаха надежда. Накрая тя закима, като се усмихваше все по-широко.

– Да, разбира се, това обяснява всичко! Хайде, върви да спиш и спи, колкото можеш по-дълго, за да възвърнеш силите си. По-късно ще ми разкажеш всичко – каза тя и вкара Киан в колибата. Тя беше овална, изградена от кирпич и слама, с груби стени, сламен покрив и пръстен под, в средата на който в малко огнище гореше огън, а отвор над него отвеждаше дима навън. Варкхагор спеше от едната страна на огнището. На Киан ѝ се стори, че е възвърнал малко от цвета си, вече не беше чак толкова блед. Вече не изглеждаше като мъртвец, а просто дълбоко заспал. Освен огъня, в стаята нямаше почти нищо друго. В единия край бяха наредени нацепени дърва и подпалки, до тях имаше купчина със селски черги и груби одеяла, няколко дървени хаванчета и купички, метално котле, по стените висяха снопчета с изсушени билки. Жената бързо приготви постелка за Киан от другата страна на огнището, накара я да легне, увери се, че е завита добре и ѝ е топло. После я погали по косата и излезе, а Киан бързо заспа.

През следващите дни Киан спеше много. Щом се събудеше, в огнището винаги гореше огън, Варкхагор все така спеше от другата му страна. До постелката си намираще топла храна и вода. Селската жена често беше

там. Казваше се Нейра. Проверяваше дали Киан е добре и я разпитваше. Киан ѝ разказа всичко, което знаеше за Варкхагор и Ашаел, което не беше много. Разказа ѝ за битката при замъка на магьосника, за двете същества – огненото и каменното, а също и за кошмарите, които я будеха нощем. Нейра ѝ каза, че ще минат и ѝ приготви специална отвара.

Още на втория ден Нейра заведе Киан до бистър вир близо до селото. Намери ѝ и чисти дрехи. После ѝ каза, че всички са много развълнувани от смъртта на Ашаел и че новината вече е отпътувала към околните села.

С всеки следващ ден започнаха да пристигат хора. Всички те я молеха да им разкаже за славната битка и смъртта на магьосника, всявал страх и ужас от поколения из тези земи, а после на свой ред те разказваха на други. Някои тръгнаха към замъка, за да се уверят с очите си, че е разрушен, а щом се върнеха разказваха, че са намерили гроба на магьосника и са натрупали още камъни отгоре му – просто за всеки случай.

Повечето от жените и мъжете носеха оръжия и ходеха на лов в горите наоколо. Киан беше удивена с каква ловкост си служат всички с оръжията и колко добри ловци се оказаха хората от народа, живеещ в околните хълмове. Често тя се чудеше защо не са убили сами магьосника. Те ѝ разказваха, че в миналото е имало множество битки срещу тиранина, но всички били смазвани. Накрая станало ясно, че е невъзможно той да бъде победен – бил твърде могъщ, за да могат да се сравняват с него. Затова продължили да живеят, както могат, като се опитвали всячески да го избягват, което не било чак толкова трудно, ако внимаващ, тъй като магьосникът живеел отшелнически живот.

Разбира се, не всички успявали. Понякога хора изчезвали и това била голяма мъка за всички, но нищо не можело да се направи.

И така, ден след ден хората се събираха, издигаха временни заслони около селото, празнуваха и си преразказваха отново и отново историята на Киан, и всички чакаха едно – Варкхагор да се събуди, за да видят с очите си човека, победил Ашаел.

И така до тази сутрин. Нейра не позволяваше никой друг, освен тя самата да влиза в колибата, и Киан веднага усети, че нещо е по-различно. Обърна се и видя Варкхагор, седнал с кръстосани крака от другата страна на огъня, да ѝ се усмихва. Изпълнена с огромна радост, че най-после го вижда буден, Киан скочи на крака и силно го прегърна.

– Братко, отдавна чаках да се върнеш при нас! – каза му тя, а той се засмя и също я прегърна. Киан седна срещу него от другата страна на огъня и му се усмихна. Изглеждаше добре, косата му беше дълга и лъскава. Беше

отслабнал, но зелените му очи светеха, пълни със сила и живот.

Киан си помисли, че сигурно е гладен, но после видя поднос с празни съдове за храна и глинена чаша и разбра, че Нейра вече се е погрижила за това.

Имаше толкова много неща, които искаше да го пита, че не знаеше откъде да започне.

– Преди да влезем в замъка на Ашаел, нямахме много време да говорим. Бях твърде изнервена и притеснена, за да те разпитвам, а онова отвратително място ме беше направило ужасно недоверчива. Но ти спаси живота ми на няколко пъти в онази нощ, и сега бих искала да ти благодаря.

– Ако не беше ти, за да отвлечаш вниманието на Ашаел, нещата щяха да приключат много зле за мен – отвърна ѝ Варкхагор, а после се приведе напред и ѝ каза почти шепнешком: – Той почти ме беше победил, Киан. Мислех, че ще мога да го надвия, но грешах. Той има векове зад гърба си. И все пак, имаше две неща, за които той не беше подготвен. Тогава, в Харникар, Ашаел не успя да намери Извора, но аз вече знаех къде е. А след като слязох в света на хората, имах достатъчно време, за да намеря песента си.

Киан не разбираше почти нищо от думите му.

– Какво имаш предвид? – попита колебливо тя.

– Че той не знаеше, че съм пил от Извора. Ако знаеше, нямаше да се опита да ме убие, а по-скоро щеше да ме плени и да направи всичко възможно, за да изтръгне местоположението му от мен. Не знам дори дали изобщо ме позна. Халите да го вземат, ако не ме е познал! Исках да знае кой забива камата в сърцето му!

– Искаш да кажеш, че си го срещал преди?

– Да – отвърна Варкхагор. – Срещнах го преди години в Харникар. Беше дошъл да търси Извора, но не успя да го намери. Никой не може да го намери. Планината го пази.

– Ти си бил в Харникар? – възкликна Киан. – Но... това е невъзможно. Никой не ходи в Харникар. Там е вечна зима и никой не би оцелял в планината.

– Аз съм израснал там – отвърна Варкхагор. – Там ме отгледа майка ми и ме научи на тайните на планината. Там тичах с вълците и летях с орлите.

Киан поклати глава невярващо.

– Майка ми ме намерила на снега в планината и ме взела. Очаквала да умра бързо от глад и от студ, но напук на всичко аз съм продължавал да живея. Тя решила, че планината е решила така и ме отгледа като свое дете.

– Какво стана с нея? – попита Киан.

– Ашаел я уби – отвърна Варкхагор, като разсеяно галеше меката меча козина, върху която седеше. – Но сега аз отмъстих за нея, както обещах. Свършено е.

Киан започваше да разбира ненавистта му към магьосника.

– Аз загубих сестра си – каза тя, а по страните ѝ започнаха да се стичат сълзи. – Преди няколко месеца Ашаел я отвлече и онази нощ не можах да я намеря в замъка му. Ако е била все още жива, срутилите се камъни са я затрупали. Казваше се Рина.

Киан избърса сълзите си и се опита да се стегне.

– Как успя да намериш входа към замъка? – попита тя.

– Използвах същата магия, която Ашаел използва в Харникар, за да се ориентира. Тогава той беше спял, не можеше да разчита на очите си, но беше развил свой начин да усеща мястото, в което се намира, като опре длани в земята и се свърже с нея и всичко, което се намира наоколо. Отне ми много време, за да разбера как го прави. Прекарвах дни и дни със завързани очи, и накрая успях. Знаех, че никога няма да бъда толкова изкусен, колкото него, но с много упоритост успях да развия тази способност достатъчно, за да ми свърши работа за това, което трябваше да направя. Невероятно е, Киан, можеш да видиш подробности, които никога не би забелязала с очите си! По свой начин Ашаел е бил гениален. Той сам се е лишил от зрението си, за да развие тази своя способност до съвършенство.

Киан разбра, че беше усетила тази магия върху себе си, когато беше сигурна, че Ашаел я вижда, без дори да използва очите си.

Варкхагор продължи:

– Докато наблюдавах замъка, в началото си мислех, че Ашаел е все още спял, но скоро разбрах, че е успял да възстанови зрението си. Тогава прецених, че нощта ще е най-доброто време за действие. Знаех, че щом отново вижда, той до голяма степен ще разчита на очите си. Освен това имах голямо предимство – колкото и съвършен да беше той в трика си, бях намерил начин да го заобиколя, като не му позволя да ме засегне, и да остана невидим за магьосника. Така успяхме да влезем в замъка, без той да може да ни намери.

– В дните, когато обмисляхме плана – продължи Варкхагор, – аз използвах неговия трик, за да разбера къде е входът. Свързах се със земята наоколо и разбрах, че има няколко тунела под водата на езерото, което обгражда замъка, и всички те водят до различни места във вътрешния му двор или подземията. Избрах един, който да ни отведе в двора. Така че

остана само, да намеря начин да източа водата. Реших, че ще е най-лесно, ако отворя големи пукнатини в земята и водата изтече през тях в естествените земни пукнатини под замъка. Но ми трябваше нещо, което да отвлече вниманието на магьосника, за да ми даде време.

– Значи затова трябваше да подпалвам дърветата? – попита Киан.

Варкхагор кимна.

– Въпреки че Ашаел бързо ги загаси, те свършиха своята работа. Дадох ми време да заема най-удобното място, от което можех да отворя първата пукнатина. Когато усетих, че Ашаел събира мълния в небето и се подготвя да те убие, разбрах, че нямам повече време и трябва да действам веднага. Разкъсах земята под езерото. Ашаел веднага насочи вниманието си към мястото, от което бях започнал труса – знаех, че това няма как да го избегна. Възнамерявах веднага да се преместя, но той беше много бърз и запрати мълнията по мен. Успях да я отклоня и бързо се скрих, а мълнията падна върху едно от изсъхналите дървета и го подпали. Ашаел ме търсеше, сигурен съм в това, но не можеше да ме намери. Представям си как го е влудявало това – засмя се Варкхагор. – Поех си дъх, подготвих се и започнах нов трус, за да отворя втора пукнатина. Но Ашаел също беше подготвен – сграбчи огъня от дървото, което мълнията беше подпалила, и го запрати към мен. В последния момент успях да го отклоня встрани. След това отново използвах неговата магия, свързах се със земята и разбрах, че водата бързо изтича в пукнатините и няма нужда да отварям други. Дойдох при теб и те скрих, а след това беше лесно да намеря тунела и да ни вкарам в двора на замъка.

– Когато ми посочи онази врата към подземията на замъка, как я избра? – попита Киан.

– Ти ми беше казала, че трябва да влезеш в замъка, за да търсиш някого. Знаех, че онова стълбище води към единственото място вътре в замъка, в което има живи същества. Ако този някой, когото ти търсеше, беше вътре, щеше да е там.

Киан се замисли.

– Ако това, което казваш, е вярно, значи, ако Рина беше жива, щеше да е в онова подземие – тя се наведе напрегнато напред. – Но е възможно да бъркаш, защото в замъка имаше поне още едно живо същество – един дръглив кон, на който те докарах дотук!

Варкхагор кимна.

– А също и Ашаел и двете му хидори, а в една конюшня наблизо беше конят на магьосника.

Киан се отпусна изтощено.

– Толкова много исках да я намеря. А сега отново съм там, откъдето тръгнах, и дори не знам дали е мъртва. Не знам какво да правя, нито къде да я търся.

– Не мисля, че е възможно да е избягала от замъка на магьосника, ако е била там – каза Варкхагор. Погледът на Киан посърна още повече, но той дори не го забеляза. – Или е мъртва, или вече не е човек.

– Какво искаш да кажеш? – отчаяно попита Киан.

Варкхагор се наведе към нея над огъня.

– Защо според теб Ашаел отвлича тези хора?

Киан поклати глава объркано:

– Нямам представа.

– Откъде мислиш, че са се взели двете летящи хидори, които помагаша на магьосника?

Киан започваше да разбира накъде бие Варкхагор.

– Мислех, че го прави просто, за да се забавлява.

Варкхагор се изсмя.

– Не и Ашаел. Той беше напълно лишен от чувства, но не и от цел. От години се опитваше да намери Извора на вечния живот.

Киан поклати глава невярващо.

– Изворът на вечния живот... Мислех, че той е само легенда!

– Не е легенда, Киан. Изворът е в Харникар, а майка ми беше негова пазителка векове наред. Преди години Ашаел дойде да го търси. Планината не успя да го спре и той проникна дълбоко в нея. Затова Ка'Варкха трябваше да се намеси. Ашаел я надви, но не можа да я победи – тя изпълни дълга си и успя да го прогони от планината и да го спре да намери Извора, макар че плати за това с живота си. Но аз знаех, че той няма да се откаже и след време, когато се почувства отново готов, ще се върне да го търси. Затова, като неин син, се заклях да изпълня дълга ѝ и да попреча на магьосника да намери Извора и да се възползва от силата му. Не знаех колко време ще му отнеме да се подготви и да се върне. Тогава бях просто дете, израсло в планината. Не знаех нищо за останалия свят, освен от приказките за отминали времена, които майка ми ми беше разказвала. В началото дори не говорех езика ви. Ка'Варкха ме беше научила на аегонски, който се е говорил през времето, когато е била човек. Така че първо трябваше да оцелея, след това – да се подготвя, и да се надявам, че на Ашаел ще му трябват години подготовка, преди да се върне в Харникар. За щастие, в света на магьосниците няколко години не са кой знае колко дълъг период от време, сравнено с вековете им живот.

– На колко години си бил тогава, когато майка ти е умряла? – попита

Киан, заплениена от разказа му.

Варкхагор вдигна рамене.

– Не знам, но разбирах, че щом е убил майка ми, този магьосник трябва да е много силен, и че нямам шанс да изпълня клетвата си, освен ако самият аз не пия от Извора.

– Ти си пил от Извора на вечния живот? – възкликна Киан, явно чак сега разбрала за какво говори Варкхагор.

– Ако не бях го направил, Ашаел щеше да изтръгне духа ми и да ме убие.

– Но все пак не успя!

– Това е защото имах още един коз, за който той не знаеше. Старият магьосник си мислеше, че познава всички могъци Магьосници, които имат своя песен, но за мен не беше чувал. Години наред, докато събирах силата си, грижливо пазех тази тайна. Знаех, че трябва да го изненадам, за да успея да го надвия, защото иначе той ще ме спре. Ти ми даде този шанс, Киан, когато се появи на крепостната стена и го разсея. Онзи миг ми беше достатъчен.

Киан не успяваше да следи напълно мисълта му, но историята му звучеше удивително. Имаше още толкова много въпроси, че не знаеше с кой да продължи. И тъкмо реши да зададе следващия, когато вратата се откряна и Нейра надникна в колибата.

– Време е да изляза, всички ме очакват – каза Варкхагор и стана. Беше висок и горд, стойката му беше съвършено изправена. Дългата му тъмна коса се спускаше свободно по раменете и гърба му, чак до кръста. Не изглеждаше едър, но излъчваше някаква спотаена сила, която в началото беше изплашила Киан, а сега я привличаше и я караше да му се възхищава и доверява безрезервно.

Киан се усмихна. След като загуби сестра си – единственото същество, което ѝ беше близко на света, се чувстваше отчаяна и изгубена. Но ето, че сега беше намерила брат, а с него и смисъл да продължи да живее. „Бих го последвала и в света на мъртвите“ – помисли си тя, взе колана с бойната си брадва, който лежеше до постелката ѝ, окачи го на кръста си и излезе след него.

Глава 7

Деванкар

Няколко години по-късно

Деванкар плъзна тежката каменна врата на подземната галерия и прекрачи прага. Вътре беше тъмно и хладно. Светлината, която струеше от факлите в коридора зад гърба му, освети улея за светлина на няколко стъпки пред него. Деванкар се доближи до него, наведе се и наклони свещта, която държеше в ръка. Пламъчето ѝ докосна маслото и то лумна със студения си блясък, разпространи се по цялата дължина на улея и настрани в отклоненията.

Галерията беше огромна, издълбана дълбоко в скалите под Адернон. Стените не бяха гладки, а грубо издялани в камъка. Специални плитки и тесни улеи бяха издълбани в каменния под и образуваха сложна плетеница. Всички те бяха свързани помежду си и запълнени със специално масло, което не изпускаше никакъв дим и гореше с ярък пламък, достатъчен, за да освети мрачното помещение. Улеите бяха така проектирани, че човек можеше свободно да се движи покрай тях или да минава над тях по каменни мостове с ниски перила към други участъци на галерията.

Навсякъде около улеите бяха подредени най-различни по големина, размери и цвят камъни – от съвсем малки камъчета до цели канари. Някои от тях бяха поставени на специално издялани постаменти. Едни изглеждаха съвсем обикновени, а други искряха в различни цветове, отразявайки студените пламъци в улеите. Някои бяха малки, а други – огромни скални късове. Имаше както малки статуетки, така и грамадни статуи на хора и животни, на причудливи същества – майсторска изработка.

Велик град беше Адернон и на Деванкар наистина му харесваше да живее в него. Славата му се трупаше не от велики битки, а от мъдрост и знание. Построен на кръстопът, много търговски пътища минаваха през града и го правеха богат и преуспеващ.

Поколения владетели водеха една и съща политика – избягвай битките, трупей ръкописи и книги от всички краища на света. Привличай великите умове, лечители, артисти, мислители и изобретатели. Когато е по

силите ти, не отказвай помощ никому, защото, щом колелото се завърти, помощ ще ти се върне.

Тук се намираше най-голямата библиотека на ръкописи и книги. Имаше и древни, и по-нови текстове. Знания, които не можеха да се намерят никъде другаде по света. Чудеса, за които никой не беше чувал. Тя беше изградена в горните нива на двореца. Деванкар беше прекарал години в тези зали.

Но малцина знаеха за съществуването на тази подземна галерия и огромното богатство, което съхраняваше тя. Камъните, подредени в галерията, не бяха обикновени късове скала или скъпоценности. В тях се пазеха знания, по-древни и от най-старите ръкописи в библиотеката на Адернон. Знания, които малцина можеха да прочетат. Знания, които се пазеха още от древна Аегония, от която бяха останали толкова малко спомени и отломки.

По традиция всеки владетел на Адернон се посвещаваше в тайнството на тази каменна колекция и се заклеваше да я пази като най-свещеното и важно нещо на света, и да не разкрива тайната за нея пред никого. Да не предоставя ключа за нея на никого, освен на друг неин пазител или на самия ѝ създател, който – както се твърдеше – един ден ще се върне за нея в момент на голяма нужда.

Лореана – предишната владетелка на Адернон – не просто беше пазила колекцията. Тя ревностно беше издирвала всеки камък, който можеше да съдържа дори и най-малкото късче знание, и чрез Деванкар грижливо го беше описвала и добавяла в колекцията за съхранение.

Когато Лореана се оттегли от света, владетел на Адернон стана нейният син Данеон. Той не беше толкова деен като майка си, но притежаваше една благост на характера, мъдрост и склонност към размишление. Той, разбира се, продължи политиката на всички предишни владетели на Адернон. Не жалеше средства, за да събира нови и нови ръкописи, да привлича най-добрите лекари, учители и творци, и Адернон процъфтяваше.

Но преди няколко години Данеон заболя. Малко по малко силите му гаснеха, изморяваше се бързо, погледът му помръкна. И никой, дори и най-добрите лечители, не беше успял да открие каква е болестта му и да го излекува. С присъщата си уравновесеност Данеон приемаше спокойно факта, че краят му не е далеч.

Деванкар щеше да го посети по-късно днес, но преди това беше решил да проучи един интересен камък, за който все не му оставаше време. Затова тръгна покрай горящия улей навътре в галерията. Подмина едно

разклонение и два моста и пресече пламъците по трети. Продължи още малко напред до груба маса, издялана от сив камък, на която лежах няколко камъка, които външно не си приличаха по нищо. Единият беше ръбат и безформен. Другият приличаше на едната половина на разчупена сфера – отвън беше гладък и сивкав, но във вътрешността му, израсли с върхове към центъра, искряха безбройни сини кристалчета с различна дебелина и дължина. До него лежеше още един подобен камък, но сферата беше цяла и по-скоро приличаше на обикновено сиво каменно топче. Тези сфери бяха редки, а още по-рядко съдържаха някаква информация. Следваха тънка плочка с красива елипсовидна форма, явно изглаждана в продължение на години и години от течаща вода, бял варовиков къс, който беше оставил прашни следи по масата, едно съвсем миниатюрно и обикновено изглеждащо камъче и друг, доста по-голям, издялан и четвъртит, който можеше да е бил част от конструкцията на сграда или павирана улица. Последният камък беше едната половина на чинийка или подложка с кехлибарен цвят. В центъра се виждаше издълбано място, на което би паснала фигурка, може би на костенурка – Деванкар не можеше да прецени само от едната половина на предмета. Досега не беше успял да намери другата половина в каменната библиотека, вероятно беше изгубена. Така или иначе, след като камъкът не беше цял, вероятно нямаше да може да прочете нищо от него.

Някои от тези камъни, разбира се, щяха да се окажат празни – обикновени парчета скала или скъпоценност. Тях Деванкар щеше да изнесе от библиотеката и остави на подходящо място, в зависимост от вида на камъка.

Времето можеше да не му стигне да проучи дори и един от камъните, ако искаше да се срещне с Данеон след няколко часа, но му се щеше поне да започне. Времето в света на камъните течеше съвсем различно, съзнанието на четящия се променяше, докато разчита камъка. Деванкар огледа камъните, подържа ръбатия камък в ръка, след това го остави, взе елипсовидната плочка и обърна пясъчния часовник, който беше поставен в края на масата. Тя беше една от няколко подобни плочки, в които Агиана беше записала размислите си върху приемствената владетелска линия на Адернон. Той вече беше проучил останалите, тази беше последната.

Отстрани до масата беше разположен масивен каменен стол, който по-скоро приличаше на трон. Изглеждаше все едно е сраснал с пода. Деванкар се отпусна на него, притиснал плочката между двете си ръце, и затвори очи.

След толкова години практика навлизането в света на камъните вече

ставаше много бързо. Той усети как тялото му малко по малко застива и се вкаменява, сякаш самият той ставаше на камък. Мускулите му се отпуснаха напълно – вече нямаше воля да повдигне ръка дори и да искаше. Кръвта му във вените забави движението си, мислите му заглъхнаха. Съзнанието му се опразни и в същото време се разшири, докато се сливаше с това на камъка и информацията, която той пазеше.

Деванкар вече не беше Деванкар. Той беше сянката на човека, записал късче от знанието си – от спомените си, в този камък. Знанието беше едва доловимо, като фина, разпръсната мъгла, но малко по малко започна да се съгъстява и да добива форма. Приличаше на нещо, което се опитваш да схванеш, но не можеш, умът ти не може да го осмисли и побере, докато накрая, в един миг, получаваш проблясък и разбираш. Знанието от камъка изпълни съзнанието на Деванкар и стана част от спомените му, все едно самият той беше човекът, който го беше запаметил в камъка.

Когато усети, че процесът е приключил, Деванкар малко по малко започна да се пробужда. Мислите му се върнаха, макар все още да течаха бавно. Кръвта му започна да се движи по-бързо. Скоро отново можеше да контролира мускулите си. Отвори очи и погледна към пясъчния часовник, поставен на масата. Пясъкът беше изтекъл – бяха минали повече от четири часа. Пламъците в улея все така горяха и осветяваха галерията със студената си светлина.

Деванкар се замисли над това, което току-що бе разчел в камъка. Данеон непременно щеше да иска да научи тази информация, но Деванкар не беше сигурен, че трябва да му я разкрива. Замисли се доколко правилно беше да я запази в тайна и доколко това щеше да се отрази на бъдещето на Адернон.

Деванкар стана и се протегна. Чувстваше тялото си сковано и трмаво. Винаги се чувстваше така, след като навлизаше в света на камъните. Трябваше да започне да отделя повече време за раздвижване, иначе току-виж някой ден съвсем се схване и не може да се движи повече. Отиде до масата и написа кратка бележка за камъка. Текстът беше шифрован, така че да не може да бъде прочетен от външен човек. Когато беше готов, той тръгна покрай улея, като от време на време преминаваше над него по някой мост навътре в галерията, докато намери подходящото място, където да остави плочката заедно с бележката. След това се запъти към каменната врата на галерията и я откряна. Вратата беше тежка и поддаде трудно. Преди да излезе, Деванкар дръпна ръчката, вградена в стената отстрани. Това отваряше няколко шлюза на различни места в улея. Маслото щеше да

изтече през тях, изгасвайки, а накрая през сложна система, вградена в камъка на пода и стените, щеше да бъде излято обратно в улея. Светли ната в галерията бързо започна да намалява.

Деванкар излезе, затвори тежката врата и тръгна нагоре по стълбите. Надяваше се все още да не е твърде късно да се срещне с Данеон. Изкачи няколко стълбища, грубо изсечени в стените на замъка, прекоси лабиринт от коридори и изкачи още стълбища, докато стигне до ниво на замъка, в което вече имаше прозорци в някои от коридорите. Деванкар видя, че навън все още е светло – слънцето грееше на около два часа преди залез. Той продължи към отсека на замъка, където бяха покоите на владетеля на Адернон.

Пазителите пред покоите пропуснаха Деванкар, без да го попитат нищо. Той прекоси богато украсените и просторни покои на Данеон и излезе на верандата с изглед към красивите градини на замъка. Климатът в Адернон беше мек, което позволяваше на специално подбраните дървета, цветя и храсти да цъфтят през по-голямата част от годината. Данеон се беше отпуснал в любимото си кресло и дремеше. От ден на ден изглеждаше все по-слаб. Все още беше млад, но очите му бяха хлътнали и изтощени, а косата – пооредяла и посърнала. Тялото му изглеждаше слабо и повехнало под тънката завивка от фин лен.

Деванкар реши да не го буди веднага и се отпусна на съседното, доста по-просто плетено кресло, покрито с възглавници. Състоянието на Данеон силно го тревожеше. Адернон, разбира се, разполагаше с най-добрите лечители в целия свят, а освен тях в града бяха пристигали и други прочути лечители и знахари, за да излекуват болестта на владетеля, но безуспешно. Никой не успяваше нито да разбере каква е тази болест, нито да я излекува, нито поне да я забави. Тя изсмукваше силите му и скорошният му край беше явен за всички.

Данеон се размърда в просъница и се почеса по измършавялата шия. Движението привлече погледа на Деванкар и той разсеяно се загледа натам. На бледата кожа личеше малко червено петънце, като от ухапване. Друго движение го накара да погледне надолу и той видя малко черно паяче да пълзи по бялата ленена завивка. Деванкар стана и се пресегна да убие паяка, но гадинката скочи на дъсчения под и се скри в една пукнатина между дъските. Деванкар седна обратно и се върна към мислите си.

След малко Данеон се събуди. Както обикновено напоследък, отне му няколко минути, докато се опомни къде се намира и познае Деванкар.

– Въпрос на време е, докато изгубя себе си – каза Данеон след малко.

– Реалността ми се изплъзва все повече. Понякога дори не си спомням кой съм, не разпознавам нищо около себе си. Чувствам, че губя някои от спомените си, забравям напътствията на Лореана... Поне все още си спомням всичко за каменната библиотека. Това знание ми е толкова дълбоко вкоренено, че имам чувството, че дори и всичко друго да забравя, това ще помня. – Данеон въздъхна тежко. Крежкото му слабо тяло съвсем се губеше в отрупаното с възглавници кресло. Той се извърна към Деванкар, в мътните му, хлътнали очи проблесна слаба надежда. – Откри ли нещо?

Деванкар поклати бавно глава. Данеон отново въздъхна тежко и се загледа към красивата градина на замъка, а погледът му помръкна още повече.

– Не съм се отказал да търся – внимателно каза Деванкар, – но информацията, с която разполагаме, е огромна, а разчитането на камъните – бавно. Може да помогне, ако въведем още някого в тайната, някого, на когото можеш да се довериш.

Данеон поклати вяло глава:

– Не бих рискувал знанието да попадне в погрешни ръце само за да се спася, дори да бях сигурен, че по този начин ще успеем да открием каква е болестта ми. Откри ли нещо по другия въпрос?

Деванкар се замисли как да постъпи. Щеше да е толкова по лесно, ако можеше просто да излъже или да изкриви поне малко истината, но не можеше. Обещанието не беше толкова силно, колкото едно истинско обвързване с Клетва, беше по-скоро въпрос на личен избор, но той никога досега не го беше престъпвал и нямаше никакво намерение да го прави някога.

– Открих нещо, но ми трябва още време, за да го обмисля и асимилирам.

Данеон махна вяло с ръка. Деванкар видя, че е покрита с малки пъпчици от ухапване. Като тази на врата му.

– И да ми кажеш, не е ясно дали до утре ще си спомням – Данеон помълча, а след това продължи. В гласа му се долови нещо от предишната му твърдост. – Горчива е чашата на провала, но какъв владетел ще съм, ако не мога да я изпия до дъно? Ще се оттегля от властта. Не мога да рискувам Адернон, а вече нямам вяра на себе си.

– Провал? За провал не може и дума да става – каза Деванкар. – Нима Адернон не е все така процъфтяващ, както през най-великите си дни?

– Такъв и ще бъде! Но аз се провалих да опазя собственото си тяло и ум, нима мога да опазя най-великия град?

– Твоето царуване... – започна Деванкар, но Данеон го прекъсна.

– ... беше ползотворно, да, започнахме търговски отношения със земите около Терания, но това стана само благодарение на смъртта на Ашаел – едно толкова значимо само по себе си събитие. Но сега не е ясно дали старото положение не беше по-добро, след като в последните години Варкхагор се превърна в такава заплаха. Само за няколко години той успя да завземе толкова много земи, колкото никой не е успявал преди. Въпрос на време е да обърне очи към Адернон, и не съм сигурен дали тогава и най-голямата наемническа армия, която можем да съберем, ще може да го спре – Данеон отново въздъхна тежко и каза шепнешком. – Възможно е да станем свидетели на края на Адернон!

Деванкар се замисли за информацията, която беше научил от камъка. Предупреждението на Агиана не беше двусмислено. Дали трябваше да разкрие това на Данеон? Нещо му подсказваше, че не бива да го прави, и не защото нямаше доверие на владетеля на Адернон. Имаше нещо друго, което го смущаваше, но не можеше да определи точно какво е. Може би нещо, което беше чел преди, но сега не можеше да си спомни. Защо Данеон губеше паметта си? Погледът му отново попадна на ухапването на мършавия врат на владетеля. Възможно ли беше да има връзка със странната болест, която бавно го погубваше в последните години? Една възможност започна да се върти в ума му. Странна идея, но не и невъзможна.

Каквато и да беше причината, Данеон трябваше да остане жив и да продължи да управлява Адернон. Деванкар трябваше да го убеди да не предава властта – все още не. Но как да го направи, без да му разкрива всичко? Защо състоянието на Данеон беше започнало да се влошава много по-бързо, откакто бяха научили, че Варкхагор се спуска с армиите си на юг? Само тревога ли беше влошила болестта му, или имаше и нещо друго?

Деванкар реши да бъде директен.

– Вярваш ли ми, Данеоне? – попита той.

Данеон се извъртя към него в натруфеното си кресло и го загледа напрегнато.

– Знаеш, че ти вярвам с живота си – каза той.

– Тогава дай ми един лунен месец, не предавай властта.

Предаването на властта на Адернон не беше просто отстъпване на управлението. Всеки от владетелите носеше нещо в себе си, като мехур от познание, което ставаше част от същността му, свързваше се със собствения му ум и интуиция и той можеше да черпи мъдрост от него. По време на управлението си той допълваше този мехур, а когато то наблизеше своя край, го предаваше – обогатен от собствения му опит – на

следващия владетел. Данеон го беше получил от предишната владетелка на Адернон – Лореана – и негов дълг беше да го предаде на този, който идваше след него, докато е в пълно съзнание. Наследникът можеше да бъде или не роднина на владетеля. Това не се гледаше толкова, колкото други качества.

Всичко това се пазеше в най-строга тайна. Малцина бяха запознати с тази приемственост на владетелите на най-процъфтяващия град в света. Приемствена линия, започната преди векове от Великата магьосница Агиана, в основата на която стоеше могъща магия. Но също и предупреждение, записано отново от Агиана, което Деванкар беше разчел днес в каменната библиотека в дълбините на замъка.

Данеон продължи да го гледа напрегнато. В очите му се четеше тревога, но и присъщата му мъдрост, която с болестта се беше задълбочила. Имаше и умора, безкрайна умора, и тъга по отиващия си живот.

– Не мисля, че мога да издържа толкова – дрезгаво каза Данеон. – Страхувам се дали няма да взема някое решение, което може да се окаже фатално за Адернон.

– Ако предадеш властта, ето това ще се окаже фатално.

– В камъните ли видя това? – попита Данеон. Деванкар само кимна.

– Знаеш, че трябва да предам властта, докато съм жив и в съзнание, иначе наследникът ми няма как да получи знанието, което нося.

Загледан към разцъфналата градина пред тях, Деванкар кимна. Рискът беше голям, но още по-голяма беше опасността Данеон да предаде властта, докато не е здрав. Най-доброто решение беше Деванкар да успее да намери лек за болестта му.

Данеон потъна в мисли. Тишината се проточи, а после той каза тихо, но с твърд глас:

– Вярвам ти с живота си, Деванкаре, но сега не става дума за моя живот, а за съдбата на Адернон. Все пак, макар да не ми казваш причините си, ти си се доказал като изключителен човек, учен и съветник. Затова ще послушам съвета ти, но не мога да ти дам цял месец. Адернон трябва да има силен владетел. Ще изчакам една седмица и дано стихииите да са ми на помощ да издържа толкова дълго.

Деванкар стана. Една седмица беше много кратко време, но беше повече от нищо. Оставаше само едно последно нещо, за да е сигурен, че разговорът им ще остане в тайна и Данеон няма да го забрави.

– Моля те да ми обещаеш, че ще изчакаш. Искам клетва.

Клетвата щеше да потъне дълбоко в тялото на Данеон и нямаше да може да бъде извадена толкова лесно на повърхността, ако

предположението на Деванкар се окажеше вярно.

Тихи стъпки се чува в градината. Деванкар се озърна към пътеката, която се виеше между цъфналите храсти и цветя, и видя Сейхиара. Красивото ѝ лице беше озарено от топла усмивка и тя плавно се приближаваше към тях. Деванкар не я беше виждал от месеци.

Малцина в двореца познаваха Деванкар, а още по-малко от тях знаеха, че е съветник на Данеон. Но ролята на Деванкар беше много по-дълбока от това. Нямаше друг човек, прекарал толкова много време в света на камъните, колкото него. Знанията, които беше натрупал там, бяха неизброими.

Както винаги, когато я беше виждал, Сейхиара беше облечена в бяла рокля от красиви и фини, сложно преплетени дантели и воали по полите. Нежен колан като редица от бели цветчета, наредени едно до друго, пристягаше тънкото ѝ кръстче, а още цветчета бяха избродирани по деколтето ѝ. Тъмната ѝ коса беше разпусната и падаше по раменете и назад по гърба, а в някои кичури бяха вплетени тънки като паяжина бели панделки. На шията ѝ лежеше наниз от красиви бели камъчета, които проблясваха като капчици утринна роса на слънцето.

Деванкар се усети, че е затаил дъх и се сепна. Не му беше присъщо да се вълнува от жени, но в Сейхиара имаше нещо невъобразимо красиво и пленително. Беше, като да гледаш някой от огнените залези на Трага или да се любоваш на картината на велик майстор, от която трудно можеш да откъснеш очи.

Сейхиара се качи на верандата и огледа Деванкар с любопитство. Тя не знаеше за ролята на Деванкар и той можеше само да се радва, че не се беше появила по-рано и да го завари седнал и безгрижно разговарящ с Данеон. Затова той направи това, което се очакваше от един обикновен поданик на Адернон в присъствието на владетеля си – поклони се ниско на Данеон и каза с почтителен тон:

– Благодаря за отделеното време, владетелю. Моля да ми позволите да се оттегля.

Без да откъсва очи от Сейхиара, Данеон му махна с ръка. Деванкар се поклони отново и тръгна през градината. Искеше да проясни мислите си, преди да се върне в каменната библиотека и да продължи да търси. Пое по криволичещата пътека, покрай бълбукащото поточе, и се спря на Моста на падащите цветчета. Нежни бели и бледорозови цветчета се сипеха от цъфналите дървета във водата и по главата му при всеки полъх на вятъра. Градините бяха вдъхновени и поддържани по подобие на градините на Ашаел и Алгара от времето преди магъосникът да изгуби любимата и ума

си и да превърне замъка ѝ в място на смърт и отчаяние. Споменът за тях беше съхранен в една масивна каменна статуя от самата Алгара. Деванкар го беше видял и разказал на Лореана, и тя беше пожелала да има толкова красиви градини.

Както винаги, когато идваше в градините, спокойствие обзе Деванкар. Водата бълбукаше под моста и носеше цветчетата под гаснещата светлина на деня.

Изведнъж Деванкар се сепна. Сейхиара ги беше прекъснала и Данеон не беше положил клетвата, за която го беше помолил. Ако опасенията му се окажеха верни и някой наистина извличаше спомените на владетеля на Адернон, най-лесното нещо щеше да е да научи за молбата на Деванкар да не предава властта. Този спомен беше нов и щеше да е съвсем на повърхността. И не беше защитен от обещание или клетва. А това щеше да насочи внимание към него, внимание, което трябваше на всяка цена да избегне.

Дали да се върне при Данеон и да поиска клетвата? Не, това щеше да е още по-лошо, Сейхиара щеше да е още там. Как беше успял да се разсея толкова много и да забрави за нещо толкова важно?

Изведнъж отговорът на този въпрос го порази като гръм. Опитва се да си припомни всичко, което знаеше за нея. Беше се появила преди около четири или пет години. С уменията си на изкусна тъкачка и майсторка на облекла, тя бързо се беше издигнала в Адернон и беше спечелила доверието на Данеон, но това бяха постигали и много други и не беше нещо необичайно. Всеки човек с талант и желание да работи упорито и да се развива, можеше да се издигне в Адернон.

Деванкар се замисли. Болестта на Данеон се беше проявила може би половин година, след като Сейхиара се появи, и с времето се беше задълбочавала бавно, но в последните месеци все по-бързо го завличаше към края му.

На самия Деванкар никой човек никога не беше му въздействал по този начин, както тя. Тук имаше и нещо друго, не беше просто въздействието на красиво и обаятелно човешко същество.

Деванкар вече знаеше какво да търси. През годините, откакто Сейхиара живееше в Адернон, я беше виждал рядко и никога от толкова близо. Може би това, че се беше появила точно сега и заради нея беше забравил за клетвата на Данеон, всъщност щеше да се окаже истински триумф и щеше да му помогне най-после да разреши загадката с мистериозната болест на Данеон. Макар че, от друга страна, ако се окажеше прав, то тогава и той, и Данеон се намираха в смъртна опасност.

Деванкар забърза обратно към замъка в сгъстяващия се здрач, но не към тайната каменна библиотека, а към книжната библиотека на Адернон. Свитъци, оригинални ръкописи и преписи, книги, рисунки, схеми и карти заемаха огромните зали на библиотеката, а десетки от най-добрите библиотекарски се грижеха за подредбата и съхранението им.

Деванкар познаваше тази библиотека по-добре от собствената си спалня и имаше изключителна памет за всичко, което някога беше чел. Избра книгите, с които искаше да започне, и ги струпа върху една от най-усамотените маси. Върху първата пишеше „Паяци – класификация“, беше с дървени корици и с издълбан паяк под надписа. Втората гласеше „Устройство и поведение на различните видове паяци“, а третата „Пълзящите гадинки в горите и реките“. Тази смяташе да прегледа съвсем набързо, затова я остави по-настрана. Следващата книга беше доста овехтяла, с пожълтели листа, подвързани със съсухрена кожа и прихванати с тънки кожени върви. Деванкар си отбеляза на ум, че трябва да намери някой да я препише, преди съвсем да се е разпаднала. На първата страница беше изписано: „Магьосници, познати през вековете“. Беше я чел няколко пъти и я намираще за доста повърхностна и непълна, а и смяташе, че е твърде стара, за да бъде от полза за това, което търсеше.

Седна и разгърна последната книга, която беше избрал. За разлика от останалите, тя не беше нечий труд от изучаването на паяците или магьосниците. Беше съвсем обикновен роман, не много добре написан, но с интересна сюжетна идея. Беше го чел преди 30 или 40 години и не помнеше почти нищо от историята, освен че включваше паяци, красива жена, нещастна любов и убийство. Книгата беше тънка и написана с доста грешки, но въпреки тях беше увлекателна и се четеше леко и бързо. На първата страница с украсени със заврънкулки букви беше заглавието – „Дамата с паяците“, а отдолу авторката беше написала предисловие с равни, дребни букви:

„Пиша я тази книга в памет на моя брат. Бялата жена го заплени с красотата си и с нейните паяци го погуби, но никой не ще да ми повярва. Затова нека историята му я има поне написана за другите, да я прочетат и да знаят да се пазят от Бялата жена.“

Деванкар ахна. Изобщо не си спомняше да е чел този текст предишния път. Спомняше си, че не беше приел книгата като нещо сериозно, и я беше прочел само от любопитство, без да се старее да запомни каквото и да било от нея. Той бързо отгърна на следващата страница и продължи да чете. Тези книги щяха да са само началото – други знания, много по-дълбоки, опасни и древни, го чакаха в подземията на замъка, в другата

библиотека, а времето, което му оставаше, беше толкова кратко.

Глава 8

Сейхиара

Водата във ваната вече изстиваше. Сейхиара отвори лениво очи и погледна към каната с гореща вода, която вдигаше пара на дъсчения под до меката кърпа. Бяха поставени така, че да може лесно да ги достигне, когато ѝ потрябват. До тях на купчина лежаха няколко книги, които беше взела от библиотеката на Адернон. Най-горната от тях беше отворена на страницата, до която я беше прочела. Върху нея лежеше малката рисунка на красива жена с руса коса, сплетена на многобройни плитки, преплетени в сложна прическа, която използваше, за да отбелязва страницата си. Върху очите на жената беше залепена черна ивица хартия, която не можеше да скрие майсторството на художника, който я беше нарисувал – лицето на жената беше като живо.

Веднага забеляза мъхнатия паяк, който търпеливо чакаше на пода до книгите.

Да контролираш друго същество и да го принудиш да изпълнява волята ти беше трудно, но Сейхиара го беше овладяла до съвършенство. Веднъж за кратко беше успяла дори с човек.

Все пак най-много се беше специализирала в използването на паяците. Те бяха компактни и малки, можеха да проникнат навсякъде и никой не би се усъмнил в присъствието им.

Но най-важното беше, че могат да хапят, а това имаше два странични ефекта. Първият беше, че при ухапването инжектираха отрова, която сама по себе си беше безобидна, но с времето се натрупваше и беше смъртно опасна. Вторият беше, че можеха да изсмукват кръв, а заедно с нея и спомени от тялото на жертвата. Е, с малко помощ от нейна страна, разбира се.

Сейхиара протегна ръка. Тя беше мокра, но паякът не се поколеба да пропълзи на нея. Сейхиара го вдигна пред очите си и го разгледа. Това беше четвъртият, последният, който беше изпратила при Данеон тази нощ. Този път всички се бяха върнали при нея. Надяваше се с този да успее да сглоби вчерашния му разговор с Деванкар в нещо смислено.

Сейхиара наклони глава и постави паяка на шията си. Той я ухапа, вкарвайки в нея кръвта на Данеон, примесена със спомените му, но без да

изпуска и капчица отрова. Беше ѝ отнело доста усилия, докато се научи да ги контролира да се сдържат.

Кръвта се смеси с нейната, тя се отпусна назад, затвори очи и се унесе, за да даде възможност на образите да се оформят.

Половин час по-късно Сейхиара се събуди. Чувстваше се, все едно е сънувала нечий сън само дето знаеше, че това са реални събития. Усети, че трепери – водата във ваната съвсем беше изстинала. Стана и се избърса, подсуши косата си, а после стъпи на мекото ръчно тъкано килимче в средата на стаята и разпери ръце встрани. От всички посоки към нея запълзяха паяци с най-различни форми и размери, закатериха се по нея и бързо започнаха да тъкат най-фините и красиви дрехи, които човек някога е носил.

Глава 9

Обрати

Денят вече преваляше, когато Киан стигна края на бойния лагер и продължи към близките хълмове. Варкхагор беше тръгнал натам още преди няколко часа и все още не се беше върнал, затова тя реши да го потърси и да се увери, че всичко е наред.

Вече бяха минали няколко зими, откакто Варкхагор уби Ашаел и освободи народите на Терания. Незнайно как, увлечени от славата му, около него бързо започнаха да се събират воители от близо и далеч, които виждаха в него човек с достатъчно сила, способен да ги обедини в армия, която никой досега не е виждал. Те започнаха да го убеждават, че съдбата не случайно му е дала такава сила и той несъмнено трябва да я използва, за да завладее света и да го обедини в най-великата империя, съществувала някога.

В началото Варкхагор, изглежда, не се интересуваше от това. Той беше получил отмъщението си. Но то не успокои духа му. Забелязали това, воителите, които го следваха, промениха тактиката си и го убедиха, че други народи също имат нужда да бъдат спасени от зли тирани като Ашаел. Че Варкхагор, най-великият от всички воители, може да бъде този спасител и освободител на подтиснатите.

Идеята започна да се харесва на Варкхагор. Армията му жънеше победа след победа, а славата и могъществото започнаха да му харесват и да го опияняват. Харесваше му да бъде воител на воителите, този, когото никой не може да победи.

Всичко това не вълнуваше особено Киан. Тя не разбираше от политика, нито от тактика, нито пък искаше да владее земи и да управлява. Интересуваеше се само от това, бойната ѝ бравда да е добре наточена и винаги да е в разгара на битката, за да пази гърба на брат си. И да не се раздели с главата си, по възможност.

Киан тръгна по пътеката, която лъкатушеше между хълмовете. Когато беше сама, винаги се движеше по-бързо и безшумно. Не носеше нищо освен бравдата, закачена на колан на кръста ѝ. Къдравата ѝ кестенява коса беше привързана с кожена връв през челото, за да не ѝ пречи.

След около половин час Киан стигна до любимото място на

Варкхагор, на което той обичаше да се усамотява през последните седмици, откакто бяха установили лагера си в околните възвишения. Но от него нямаше и следа, затова тя продължи да навлиза сред хълмовете. Тук вече пътека нямаше, растителността беше буйна и дива, а хълмовете ставаха все по-високи, стръмни и скалисти. На места зееха дълбоки долове. Обикновено никой не навлизаше толкова навътре сред дивите хълмове, но за Киан беше лесно да види, че някой все пак беше минал оттук наскоро. Тя продължи да следва едва забележимите следи, като се изкачваше и спускаше по стръмните склонове, докато не мерна от едно по-високо и открито място полегата горска поляна, която се спускаше към поточе и гора. Поляната вече беше потънала в сянката на по-високите хълмове на запад, но Киан добре видя трите фигури на нея. Едната несъмнено беше на Варкхагор – не можеше да сбърка стойката му. Той явно говореше нещо с две млади жени, горе-долу еднакви на ръст, с много дълги коси, които стигаха до под кръста им. Едната от тях му обясняваше нещо, а той от време на време кимаше. Жените бяха в гръб и Киан не можеше да ги види добре, но изглеждаха млади и фини, движенията им бяха плавни и красиви. Усети се, че се е натъжила, жените ѝ напомниха за Рина.

Киан се сниши, прехвърли скалата, от която ги беше наблюдавала, и се спусна надолу. Не възнамеряваше да се крие, но и нямаше смисъл да ги прекъсва. Между нея и поляната имаше гъста гора и докато Киан се спускаше безшумно към тях, ги загуби от поглед за кратко.

Сред дърветата вече беше доста тъмно – в планината винаги се стъмваше по-рано, а това място беше доста по-ниско от околните хълмове, и усойно. Въпреки това Киан лесно притича между дърветата, без да вдига почти никакъв шум. Щом наближи поляната, спря зад едно от най-предните дървета и надникна.

Кръвта в миг замръзна във вените ѝ и Киан имаше чувството, че най-големите ѝ кошмари са оживели пред очите ѝ. Инстинктивно тя извади брадвата и я стисна с две ръце. Варкхагор беше там, но въпреки високия си ръст не изглеждаше толкова внушително пред двете същества, застанали пред него, с огромни, присвити зад гърба криле, едното сякаш издялано от камък, а другото тлееше, както тлее дебелилото дърво, оставено в камината да топли за през нощта.

Киан усети, че трепери, но стисна брадвата, бавно излезе измежду дърветата и тръгна напред. Варкхагор я забеляза и се извърна към нея. Двете същества като едно извърнаха главите си. В мига, в който я видяха, каменната грамада разпери огромните си криле, а огненото чудовище

лумна в пламъци като клада.

Варкхагор вдигна ръка и двете същества се снишиха към земята като кучета, на които господарят е заповядал да легнат кротко на земята. Пламъците заглъгнаха до тлеене.

– Ела, Киан – каза Варкхагор. – Не се страхувай от тях.

Все така бавно и внимателно Киан се приближи и застана до него. Колкото и да беше странно, стори ѝ се, че съществата я познаха и съвсем се успокоиха и отпуснаха.

Объркана, Киан каза:

– Видях те да говориш с две млади жени. Какво стана с тях?

– Това са те – отговори ѝ Варкхагор, като я гледаше невъзмутимо. –

Приеха другата си форма, за да могат да излетят.

Киан зяпна към съществата. Усети, че ръцете ѝ треперят.

– Но те бяха с Ашаел! Искаха да ни убият!

– Ашаел беше привързал волята им към себе си – каза Варкхагор, – но аз прекъснах тази връзка още тогава. Помниш ли как отлетяха и повече не се появиха? Сега са свободни.

– Но... какво са те? – попита Киан.

– Хидори. Гениално от страна на Ашаел, ако питаш мен, макар че целият процес е наистина отвратителен. Сама слезе в подземията му и знаеш за какво става въпрос. Ашаел правеше същества от други същества, свързвайки хора и животни в едно тяло, като извличаше необходимите му качества от всяко едно от тях. Защо мислиш, че магьосникът отвлечаше хора? Те двете – той махна към съществата – са от успешните му творения. Колко още животни и хора са загинали в неуспешни опити, никой не знае. Преди и двете са били жени, но сега са нещо много, много повече, и макар че все още могат да приемат предишната си, човешка форма, да говорят, да чувстват, да мислят и да се държат като хора, съзнанието им никога повече няма да бъде просто човешко. Тя – Варкхагор посочи към каменното същество – като човек е била Ксеана, а тя – той посочи към огненото – е била сестра ти, Рина.

Киан замръзна, а миг след това краката ѝ вече не можеха да я държат и пред очите ѝ притъмня. Тя залитна и усети как Варкхагор я прихвана да не падне. Като през гъста мъгла го видя да маха на хидорите и го чу да им казва:

– Вървете, аз ще ѝ помогна.

Те се обърнаха и затичаха на четири крака през поляната с мощни отскоци, докато набраха достатъчно скорост, за да се оттласнат от земята и да полетят. Варкхагор я постави внимателно да легне и отметна един кичур

коса от лицето ѝ, а после всичко потъна в мрак.

Когато Киан се събуди, нощта отдавна беше настъпила. Варкхагор беше запалил огън близо до поточето и сега седеше спокойно и гледаше пламъците.

Киан полежа мълчаливо. Опитваше се да си представи какво е преживяла Рина в замъка на Ашаел, трансформацията, на която е била подложена, за да стане това, което беше сега – хидора.

– Смяташ ли, че я е боляло много? – попита тихо тя.

– Да – отвърна веднага Варкхагор с присъщата му директност. Киан потръпна. Щеше ѝ се да не беше го питала изобщо. Но това нямаше да промени нищо от това, което се беше случило на сестра ѝ.

– Откога знаеш за нея? – попита тя.

– С Ксеана дойдоха при мен няколко седмици, след като напуснахме селото на Нейра – каза Варкхагор.

– Това беше преди години. Защо не ми каза? – Киан дори не опита да прикрие раздражението в гласа си.

– Рина ме помоли да не ти казвам – отвърна Варкхагор, без да обръща каквото и да било внимание на тона ѝ. – Нито на някой друг. Съгласих се с тях, че ако запазим в тайна съществуването им, можем да използваме елемента на изненадата, когато ни се наложи.

Киан седна и посочи към небето:

– Как изобщо е възможно тези огромни същества да останат незабелязани?

Варкхагор се усмихна.

– О, Киан, повярвай ми, това е едно от най-обикновените неща, на които са способни – каза той и се изправи. – Спи, ако можеш. Утре тръгвате към Адернон.

– Към Адернон ли? Защо? – попита Киан.

– Отдавна планирам да превзема града, а сега моментът е подходящ да нападна с изненада. Никой няма да очаква да се появим от планината, която го засланя от север, когато проходите са вече затворени. Адернон ще е следващото ми завоевание. Щом пукне зората, върни се в лагера и кажи на Танил да приготви всички за тръгване. Когато сте готови, тръгнете на юг, но не вървете по поречието на реката, нагоре по течението има много непроходими места. Тръгнете по левия ѝ бряг – там започва древен каменен път, лесно ще го намерите. Ще ви настигна, преди да сте стигнали до планината – каза Варкхагор и се обърна да тръгне.

Киан викна след него:

– Почакай, къде отиваш?

Варкхагор спря и се извърна. Догарящите пламъци хвърлиха зловещи отблясъци по лицето му, зелените му очи светеха като тлеещи въглени.

– Трябва да взема нещо. Ще ви настигна! – отвърна той, обърна се и изчезна в мрака. След малко се чу шум като от огромни криле, замахващи във въздуха. Киан напрегнато се вгледа в нощта, но нищо не се виждаше наоколо – беше новолуние, а и огънят я заслепяваше. Тя въздъхна и легна до огнището. Беше гладна и изморена, но едва ли щеше да може да заспи. Обърна се по гръб и се загледа към нощното небе, по което се бяха натрупали облаци. После се усмихна. Рина беше жива.

Глава 10

Предупреждението

– Киан! Киан!

Някой тихичко я викаше. Киан се сепна – не беше осъзнала, че е заспала. Отне ѝ няколко мига, докато разбере, че надвесената над нея фигура е Рина. Дългата червена коса на сестра ѝ сякаш гореше на тлеещата светлина на въглените. Лицето ѝ беше все така слабо и красиво, каквото го помнеше. Рина ѝ се усмихна срамежливо. Изглеждаше си съвсем същата като преди. Киан я прегърна силно. Тялото на сестра ѝ беше горещо, все едно че имаше треска. След малко Рина също отвърна на прегръдката ѝ.

– Сестричке – прошепна Киан. Усети, че сълзи се стичат по страните ѝ. Отдавна не беше изпитвала такова облекчение.

– Чуй, Киан, трябва да ти кажа нещо важно.

Киан я пусна и се отдръпна.

– Варкхагор е решил да тръгне към Адернон.

– Знам, той ми каза – отвърна Киан.

– Добре, това е добре – смотолеви Рина на себе си. После продължи по-ясно: – За да стигнете дотам, ще трябва да минете през проходите на висока планина, която ви разделя от земите на Адернон, а зимата наближава. Много от вас ще умрат.

– Не можем ли да заобиколим планината? – попита Киан.

– Можете, но това ще удължи пътя ви с месеци, а Варкхагор иска да стигне там възможно най-бързо, дори с цената на голяма част от хората му.

Киан вдигна рамене:

– Ще прекосим планината тогава, щом е решил така.

Рина замълча. Киан, разбира се, нямаше никаква представа нито къде се намира Адернон, нито какво представлява зимата в един високопланински проход. Тя не се интересуваше от причините, поради които Варкхагор взимаше едно или друго решение, нито се замисляше дали то е добро и дали ще постави живота ѝ в риск. Беше готова да го последва навсякъде.

Някъде надалече изтътна гръмотевица.

– Чуй, Киан – опита да обясни Рина. – Варкхагор е отраснал в Харникар и последното нещо, което може да го притесни, е зимата. Но ми

се струва, че той не разбира колко тежка и смъртно опасна може да бъде тя за останалите! Той разсъждава така: „Аз ще отида в Адернон и ще мина през планинските проходи. Който иска – да ме следва. Който го е страх – не му е мястото с мен.“

– Мен определено не ме е страх да тръгна с него! – каза Киан малко по-грубо, отколкото искаше. За Рина това не беше никаква изненада – знаеше колко е докачлива сестра ѝ на тема смелост.

Изтътна нова гръмотевица, по-близо от преди. Рина се озърна напрегнато нагам.

– Виж, Киан, бурята идва насам. Трябва да си тръгна, преди да завали, защото иначе няма да мога да горя, и ако дъждът се задържи, няма да мога да си тръгна оттук, а имам задачи, които трябва да свърша. Искам да ми обещаеш нещо – когато стигнете планината и тръгнете къмходите, поискай от Варкхагор медальона, който носеше Ашаел, когато търсеше Извора на вечния живот в Харникар. Знам, че Варкхагор е ходил в замъка на Ашаел, след като го погубихте, за да изпее погребална песен на Ка'Варкха. Знам, че претърсвайки руините, е намерил счупения медальон в една от разрушените зали на замъка! И че след това е бил при З'хаан, за да го поправи! На Варкхагор той няма да е нужен в планината, а теб може да опази жива! Ти също имаш право на него, тъй като му помогна да победи онова чудовище Ашаел!

Чак сега Рина осъзна, че с всяка следваща дума гласът ѝ беше ставал все по-висок и изнервен. Тя закри устата си с длани и цялото ѝ тяло се разтърси от беззвучен плач. Сълзите ѝ изсъхваха на горещата ѝ кожа още преди да се търкулнат по лицето.

Киан я прегърна и започна да я гали по косата, както когато бяха деца и Рина беше изплашена от нещо.

– О, Рина – каза тя, – защо не дойде при мен по-рано?

– Аз вече не съм човек, Киан, а ти рискува живота си за мен, за едно чудовище! Мислех, че ще те разочаровам ужасно! Предпочитах да ме обичаш и помниш такава, каквато бях преди, вместо да ме видиш, каквато съм сега, и да не ме искаш повече!

– Ти не си чудовище, Рина – каза Киан успокоително. – Всичко ще бъде наред...

В този миг едра капка дъжд капна върху кожата на Рина и изсъска. Тя рязко се дръпна от Киан, а по изражението ѝ нямаше и следа от чувствата, на които се беше поддала само преди няколко мига. Сега то беше сериозно и съсредоточено. Около крехкото ѝ голо тяло се завихри нажежен въздух, като бледочервена мъгла, и я обгърна. Изглеждаше, сякаш Рина започна да

тлее, докато огнената мъгла около нея се сгъстяваше и формата ѝ започна да се променя.

– Обещай ми, Киан – прозвуча гласът ѝ. Беше странен и далечен, и заповеден, нямаше нищо общо с крехката девойка от преди малко.

Инстинктите на Киан крещяха, че трябва да се отдръпне, но тя не го направи. Не искаше Рина да разбере погрешно реакцията ѝ и да реши, че Киан е отвратена от нея. Вместо това тя се приближи още повече към това, което до преди малко беше сестра ѝ, а сега представляваше чудовищна на вид хидора. Съществуването тлееше, пламъци изригваха от тялото му. Горещината беше непоносима, но Киан не отстъпи, а вместо това прошепна: „Обичам те и обещавам!“.

Рина се извърна и затича по поляната, за да излети. Киан я проследи с поглед. Дълго я гледаше как се отдалечава в нощното небе, докато накрая я изгуби. Киан взе брадвата си и тръгна обратно към лагера – нямаше смисъл да чака до сутринта. Колкото и тъмно да беше, за нея нямаше да е трудно да намери обратния път през хълмовете, ако внимава.

След малко заваля проливен дъжд и само за няколко минути намокри Киан до кости.

Глава 11

Съобщението

Когато Киан стигна обратно в лагера, дъждът беше спрял, а до утрото все още имаше време. Лагерът беше съвсем тих. Тя се запъти направо към шатрата на Танил, за да го събуди и да му предаде нареждането на Варкхагор. Лесно я намери в тъмнината. Тъкмо посягаше да отметне платнището, когато една сянка се отдели от тъмнината до входа.

– Киан – каза плътен мъжки глас.

Киан се стресна, но не го показа. Танил имаше навика да не спи през времето, когато останалите хора спяха. Всъщност Киан не беше съвсем сигурна дали изобщо спи. Намираще го потаен и мрачен, но също и амбициозен. Стойката му беше властна и изправена, косата и късата брада – идеално подрязани. Дрехите му никога не бяха намачкани и винаги бяха чисти. Варкхагор ценеше тактическите му качества, но не му се доверяваше повече от необходимото, и Киан беше напълно съгласна с него. Танил имаше свои си идеи за това как трябва да се използва армията, която се беше събрала около Варкхагор, и не спираше да се опитва да упражнява натиск върху него, за да постига собствените си цели.

– Подготви всички за тръгване – каза Киан. – Днес тръгваме на юг.

Танил присви леко очи. Той знаеше, че тази заповед идва от Варкхагор и нямаше смисъл да пита Киан за това, но самият факт, че Варкхагор се доверява на нея, а не на него, го вбесяваше. На Киан чувствата му ѝ бяха съвсем безразлични. Танил също така знаеше, че на юг няма нищо друго, освен трудно проходима планинска верига. В последните седмици, откакто се бяха установили на това място, той неведнъж – със заобикалки или направо – беше настоявал да тръгнат на запад, където се очакваше да има плодородни равнини и вътрешно море с търговски градчета на бреговете му.

Да спори с Киан, разбира се, нямаше никакъв смисъл, затова двамата просто се гледаха напрегнато за няколко мига, след което тя се обърна и тръгна към собствената си шатра с идеята да смени мокрите си дрехи и да поспи поне няколко часа. Чак когато я приближи, се сети, че не беше му казала, че трябва да намерят каменния път на левия бряг на реката и да тръгнат по него. Можеше да му го каже и на сутринта, но предпочиташе да

приключи с това сега. Киан тръгна обратно, но по пътя забеляза някой да се шмугва между шатрите и заспалите по земята воители, навън от лагера. Беше Танил. Киан не беше очаквала да започне веднага да буди останалите или да се приготвя за пътуването, но все пак това, че излизаше от лагера точно сега, ѝ се стори странно. Невидима като сянка, тя тръгна след него.

Танил излезе от лагера и продължи към реката. Варкхагор им беше разказал за тази река, че въпреки че на юг от тях има висока планинска верига, тя тече натам, а малко преди да стигне планината става подземна и продължава пътя си под планината, като по-късно, някъде далеч на юг, отново излиза на повърхността и продължава пътя си към Голямото южно море. Воините на Варкхагор често се къпеха във водите ѝ, ловяха риба, пиеха от нея или почистваха дрехите си.

Сега Танил стигна брега, обрасъл с гъста растителност, и продължи надолу по течението. Не беше умел и тих като Киан, но се справяше добре въпреки тъмнината. Накрая явно си хареса едно място, седна и дълго се загледа в шумолящата вода. Киан седеше тихо и го наблюдаваше. Явно Танил просто искаше да се усамоти тук, така че след известно време Киан реши да го остави и понечи да си тръгне безшумно, когато той изведнъж се наведе над водата и звукът на гласа му, тих като шепот, я сепна:

– Птиците на времето са слепи. Днес тръгваме към планините на юг.

После той поседя още няколко минути, стана и си тръгна. Киан остана безмълвно на мястото, където се беше притаила, озадачена от тази странна случка. Всеки си имаше странности, разбира се. Може би Танил просто обичаше да говори на реките в дълбоките часове на нощта. Когато спря да чува звука от неговото отдалечаване, Киан стана и отиде до мястото, където беше седял до преди малко. Огледа го, но не забеляза нищо особено. Накрая повдигна рамене и тръгна обратно към лагера, за да се опита все пак да поспи поне малко.

Глава 12

Амулетът на Векхула

Деванкар откряна тежката врата на каменната библиотека, влезе и запали маслото. Пламъкът плъзна в улеите и цялото помещение грейна като ясен ден. Той затвори, сложи тежкото резе и тръгна по пътеката между лавиците с камъни.

От книгите, които беше изчел в другата библиотека в последните две денонощия, вече беше сигурен, че Сейхиара е магьосница. Тя явно някак си си служеше с паяците, за да извлече информация от жертвите си, ако можеше да се вярва на авторката на „Дамата с паяците“. Това имаше ужасен страничен ефект – отровата се натрупваше в тялото на жертвата и накрая човекът заболяваше, проявявайки същите симптоми като Данеон, и се мъчеше ужасно, докато умре. Явно малко по малко вътрешните органи ставаха на пихтия от отровата, влята чрез многобройните ухапвания.

Сейхиара живееше в двореца от няколко години, което означаваше, че Данеон е бил подложен на отровата на паяците за много дълго време. Търпелива беше тя, нямаше съмнение в това, но рязкото влошаване на състоянието на Данеон в последните седмици подсказваше, че нещо я е накарало да бърза.

Какво искаше да изкопчи Сейхиара от Данеон? Какво можеше да е толкова дълбоко скрито в съзнанието му, че въпреки всичките си умения тя да не успява в продължение на месеци и месеци? Загубата на спомените му показваше, че тя дълбае наистина надълбоко.

И колкото повече мислеше Деванкар, толкова повече се убеждаваше, че е нещо, свързано с каменната библиотека – тайна, защитена от клетва, която я правеше още по-дълбока.

Деванкар беше помислил сериозно как да постъпи. Не можеше да се изправи просто така срещу една магьосница. От друга страна, времето на Данеон бързо изтичаше.

Трябваше да опита да го предпази от повече ухапвания, разбира се, но това нямаше да е толкова лесно, щом беше намесена и магия. Затова той реши да спечели време, като намери противоотрова, която да намали или неутрализира действието на отровата на паяците над Данеон, и дори – ако е възможно – да запази живота му и да му помогне да оздравее. Деванкар

знаеше точно къде да потърси отговорите на този въпрос.

На една от лавиците лежеше красиво обработен скъпоценен камък. Деванкар го взе и отиде до масата и креслото, които използваше, докато разчиташе камъните. Можеше да го направи и прав, както правеше с големите скали или статуи, които нямаше как да помести, но тъй като никога не знаеше колко време ще продължи разчитането, предпочиташе да е седнал или легнал. Той обърна пясъчния часовник на масата, настани се в креслото и забави съзнанието си, за да го отвори към съзнанието на камъка.

Когато се върна в обичайното си съзнание, Деванкар видя, че е минал по-малко от половин час. Информацията в камъка му беше дала добра представа какво трябва да направи, за да опита да излекува Данеон. Той записа всичко необходимо на най-горния пергамент от купчината, поставена на бюрото. След това го нави на руло, извади от колана си къс нож с каменна дръжка и отрязва въже от едно кълбо с навит канап, завърза с него пергамента и го постави на бюрото заедно с канапа, а ножът прибра обратно в колана си. След това тръгна да постави камъка на мястото му.

Още не беше преполовил пътя, когато нещо изтрещя откъм вратата на библиотеката. Кръвта на Деванкар замръзна във вените му – беше ли сложил резето? Да, спомняше си, че го беше направил. Той забърза натам и надникна внимателно.

Вратата зееше отворена, резето лежеше на пода, а Сейхиара, в цялата си прелест, с разкошна снежнобяла рокля, богато украсена с дантела от шията чак до плетените пантофки, и с кокетна бяла шапчица, кацнала върху сложната ѝ прическа, разглеждаше един от камъните на най-близката лавица.

Деванкар се прилепи плътно до лавицата, иззад която беше надникнал. Никога не беше изпитвал нищо подобно на паниката, която го обзе сега. Сейхиара беше открила библиотеката, но как? Как? Нима беше проникнала чак толкова дълбоко в спомените на Данеон? Или самият той я беше довел тук? Може би беше бил твърде наивен да си мисли, че не е привлякъл вниманието ѝ на последната им кратка среща. Може би беше разбрала за клетвата, която беше поискал от Данеон, но той така и не му беше дал?

Деванкар трескаво мислеше какво да направи. Озърна се отчаяно, наоколо нямаше нищо, освен пламтящото масло в улеите и лавиците с камъни. Точно до него лежеше един издължен и дебел като тояга камък. Деванкар си го спомняше, пазеше един разказ от преди няколко века за

тактическото устройство на древна, отдавна разрушена крепост. Да го използва като оръжие и да рискува да го повреди, за него беше немислимо – все едно библиотекар да си пали камината с древни ръкописи.

Затога той реши да направи единственото, което му се виждаше възможно в момента – да се опита да избяга и някак си да потърси помощ.

Тъкмо в този момент усети ухапването. Мъхест черен паяк, голям колкото дланта му, беше пропъзлял по лавицата, на която Деванкар беше облегнат. Той го изтръска от ръката си. На нея личеше червено петънце с дупчица по средата, което бързо се възпаляваше. Тялото му започна да се схваща. Беше чел за този тип паяци – не се срещаха по тези земи, ухапването им беше опасно, но не чак смъртоносно – поне не за възрастен човек, но можеха да предизвикат сериозни неврологични проблеми, отоци, схващане, дори временна парализа или в най-лошия случай – ослепяване, ако ухапването е близо до някое око.

Обзет от нарастваща паника, Деванкар се опита да побегне, но краката му отказаха да го слушат. Той падна, събаряйки някои от близките камъни, и вдигайки – както му се стори – ужасяващо силен шум.

Сейхиара надникна иззад ъгъла на лавиците и му се усмихна:

– А, ето къде си бил. Деванкар, нали не бъркам името?

Деванкар вече не можеше да помръдне нищо, освен очите си. Видя как Сейхиара се приближи към него, заобиколи го, хвана го под мишниците и го помъкна по дългия коридор покрай горящия улей и през моста. С влачене тя го домъкна до масата и го тръшна в каменното кресло. Главата му се килна отпуснато на една страна, но за щастие така, че можеше да я вижда какво прави.

Сейхиара прокара ръка по камъните, поставени на масата. Взе онзи, който приличаше на счупена на две сфера и го разгледа. Във вътрешността му цветните кристали заискриха на светлината на горящото масло. Постави го обратно на масата и взе цялата, несчупената сфера, и със силно замахване я удари в ръба на масата, но сферата не поддаде. Въпреки окаяното си състояние, Деванкар инстинктивно се опита да стане, за да спаси камъка. Този не беше имал време да разчете, кой знае колко ценна информация можеше да съдържа! Нито едно мускулче от тялото му не помръдна. Последва нов удар, парче от масата се отчупи. Сейхиара огледа сферата, завъртя я малко и рязко я удари за трети път в ръба на каменната маса. Сферата се разцепи на две и Деванкар видя, че е пълна с червени кристалчета, които растяха навътре към центъра ѝ. Но освен тях вътре имаше и още нещо. Сейхиара го изтръска в дланта си и то заискри в различни цветове. Приличаше на сложна, напълно симетрична фигура,

направена от няколко вида скъпоценни камъни, които бяха разположени като разноцветни пирамидки, излизащи от едно общо ядро. Деванкар веднага го позна – това беше легендарният амулет на Векхула! Той беше толкова захласнат, че напълно забрави за сложното си положение, втрещен в красивия амулет. Месеци наред го беше държал на масата си, десетки пъти го беше слагал настрана, за да разчете преди това някой друг камък, който му се беше струвал по-интересен – сферите от планински кристали обикновено бяха празни, като неизписан пергамент. Деванкар никога не беше очаквал, че амулетът на Векхула може да се намира в такава сфера.

Сейхиара се приближи към него и коленичи до каменното кресло.

– Знаеш какво е това, нали? – попита тя. Изглеждаше невероятно развълнувана от откритието си и Деванкар напълно я разбираше – амулетът на Векхула се смяташе за най-могъщия амулет, създаван някога. Не беше ясно дали той наистина съществува, или е просто легенда. Според книгите, силата, която даваше на притежателя си, можеше да се сравни с Песента на Магьосник.

Деванкар не помръдна, взрян в цветните светлинки на амулета.

– Знаех, че се намира в сфера от планински кристали, скрита в мистична каменна библиотека, но не очаквах да е още в първата, която ще отворя! – Очите на Сейхиара светеха от възхита. – Посветих години от живота си, за да го търся. И така, преди няколко години следите му ме доведоха в Адернон.

Деванкар се зачуди защо Сейхиара му разказва всичко това. Може би мислеше, така или иначе да го убие, и беше толкова развълнувана от успеха си, че искаше да го сподели с някого.

– Очаквах бързо да изкопча информация от Данеон – продължи тя, – но месеците минаваха, а аз не постигах нищо. Започнах да се чудя дали не съм сбъркала, но Данеон от време на време показваше наистина древни знания, което за мен правеше наличието на такава библиотека тук наистина вероятно. Съжалявам, че той заболя и ще умре. Ако бях намерила, каквото ми трябва по-рано, нямаше да се стигне дотук. За съжаление, състоянието му вече е много тежко и нищо не може да се направи.

Сейхиара спря и се взря в него изпитателно. Амулетът в ръцете ѝ започна бледо да свети.

– Аз не обичам да убивам – каза тя. – И все пак, понякога ми се налага. Дали ще трябва да убия сега, зависи изцяло от теб.

Деванкар изтръпна. Все още не можеше да движи тялото си, но

усещаше, че отровата малко по малко го пуска. Но дори и ефектът да преминеше веднага, каква би била ползата? Беше безпомощен като риба в ноктите на морски орел.

– Докато събирах късчета информация за амулета и каменната библиотека – продължи Сейхиара, – научих и това-онова за нейните пазители. Хора, обвързани с Клетва към знанието и истината. Хора с невероятен интелект и познания. Може би дори не е коректно да използвам точно думата хора... а може би по-скоро магьосници. Макар и не в същия смисъл, в който някой би я използвал например за мен или за някого от Великите магьосници, които имат свои песни, не можеш да не се съгласиш, че за нас, които сме по-наясно как стоят нещата, тя би била наистина уместна.

Сейхиара се приближи още малко и сниши гласа си:

– Какво е магьосникът, ако не човек, надскочил обикновеното съзнание и тръгнал по свой път, човек, отказал се от комфорта на обикновения живот и пожертвал всичко, което го свързва с него, за да се посвети на по-опасно и велико съществуване? Нима ще отречеш, че и ти си такъв човек? На колко години си сега? Бил си таен съветник на Лореана, след това на Данеон и кой знае на още колко владетели преди тях, а още не изглеждаш на повече от средна възраст. Нима ще отречеш, че си един от малцината, които могат да разчитат камъните?

Сейхиара се отдръпна и продължи с по-умерен тон:

– Как бих могла да убия такъв човек? Магьосниците и без това сме толкова малко... Но... сам разбираш, че след като вече знаеш коя съм и че амулетът на Векхула е в мен, ще е глупаво да те оставя жив. Сънищата ми подсказват, че има голяма вероятност и други също да търсят амулета. Други, с които дори и със силата му на моя страна, може да ми е трудно да се справя.

Деванкар разбираше отлично. Усети, че вече може да движи крайниците си, помръдна с пръсти.

– Ефектът от ухапването отминава – каза Сейхиара. – Сигурно все още чувстваш езика си удебелен, но не се тревожи, скоро ще можеш да говориш нормално.

За друго се тревожеше Деванкар, не за езика си. Каменната библиотека - разкрита. Амулетът на Векхула – намерен и попаднал в ръцете на магьосница, за която той не знаеше нищо, освен неграмотно написаното в евтин роман. Деванкар предполагаше какво иска Сейхиара от него и следващите ѝ думи го потвърдиха.

– Ще те оставя да живееш при две условия – каза тя с уверен глас. –

Ще ми кажеш всичко, което знаеш за амулета, без значение дали си го научил от хартия, или от камък, и ще положиш Клетва, обвързана с амулета, че никога няма да кажеш на никого, че той е в мен, нито ще се опитваш да ми го отнемеш.

Такава клетва за Деванкар би била ненарушима и тя го знаеше.

– Слъом знееф олкоффъ ндохо фъ пъфитъелифъе – започна Деванкар, но спря. Езикът му все още беше удебелен от отровата.

Сейхиара стана грациозно, наля му вино от стъкленницата, поставена на масата, в бокала, който стоеше до нея, и му го подаде. Деванкар го пие с треперещи ръце и отпи. Усети, че силното вино веднага го отпусна. Вкусът му се стори превъзходен. На малки глътки той изпи целия бокал, докато Сейхиара го чакаше търпеливо.

– Щом знаеш толкова много за пазителите – повтори Деванкар все още заваляно, но много по-разбираемо, – значи си наясно, че не ни е позволено да предоставяме ценното знание от тайната библиотека на никого, освен на нейния основател, на някого, посочен от него, на владетеля на Адернон или на друг пазител. Дори и да искам, не мога да пристъпя тази Клетва.

Сейхиара кимна. Не беше знаела за това, но пък беше наясно, че Деванкар няма да излъже. Тя взе празния бокал от ръцете му и го отнесе до масата – за да помисли, реши Деванкар. Той използва момента да намести изтръпналото си тяло в каменното кресло и да раздвижи врата си.

– Все пак можеш да ми дадеш свитъците и книгите, които го споменават – каза Сейхиара, все още с гръб към него, но и двамата знаеха, че това знание не може по никакъв начин да се сравни с онова, записано в камъните. Чрез камъните знанието попадеше направо в съзнанието ти, като твой личен спомен или като умение, вложено вътре от някой друг, а прочетеното от хартия не беше нито толкова ярко, ясно и силно, нито толкова трайно.

Деванкар можеше да ѝ ги даде, без да наруши клетвите си, но негов дълг беше да пази тайната за каменната библиотека. Клетвите му не бяха толкова конкретни по този въпрос – той трябваше сам да прецени доколко рисковано е да остави жив някой, който знае не само за съществуването, но и за местонахождението на библиотеката. Той бързо прецени ситуацията: Данеон, неизлечимо болен, скоро щеше да е мъртъв. Сейхиара вероятно нямаше да остави и него самия жив. Знанието за разчитането на камъните и библиотеката – изгубени за кой знае колко време, освен за Сейхиара, която притежаваше самия амулет на Векхула и която щеше да разполага с всичкото време на света, за да прочете каквото ѝ хрумне в библиотеката,

стига да знаеше как. Никой в замъка нямаше причина да се съмнява в нея, никой нямаше да опита да я спре. Никой дори нямаше да знае, че трябва да я спира.

Деванкар взе решение и се задвижи мълниеносно. Едрата му, тромава фигура и доскорошната парализа не предполагаха, че е възможно да бъде толкова бърз. Той измъкна късия нож от колана си, скочи към Сейхиара и с всичка сила го заби в гърба ѝ, там където трябваше да е сърцето. Макар да беше отвлечен от убийството, той изпита силно облекчение – беше успял да се спаси, да спаси знанието!

Острието издрънча на каменния под на библиотеката.

Деванкар тъпо погледна безполезната каменна дръжка в ръката си и свършено бялата рокля на Сейхиара, на която не личеше нито дупка от нож, нито капчица кръв. Тя се извърна към него, лицето ѝ беше гневно.

– Глупак! Нямах намерение да те убивам, ако беше положил Клетвата, както те помолих! Поне това дължах на Данеон след всичко, което му причиних! Щях да те оставя да съхраниш тайната на библиотеката и да помогнеш на Адернон да съхрани могъществото си след смъртта на владетеля си!

Сейхиара го зашлеви толкова силно, че Деванкар отхвърча назад и се блъсна в каменния стол.

– Тази рокля – продължи тя, докато се приближаваше към него – е изплетена от паякови нишки! По-здрава е от всяка ризница и дори меч не може да я пробие!

Деванкар разбра, че ще умре и се подготви. Въпреки всичко не можеше да не изпита възхита от силата на Сейхиара и търпението, с което беше преследвала и постигнала желанието си да намери амулета на Векхула. Опасна игра играеше тя, но беше доказала, че умее да се крие и да остава незабелязана въпреки ярката си личност. Прииска му се да разбере как ще продължи съдбата ѝ и един ден да запише историята ѝ за вечни времена, но това беше празно желание. Пътят му щеше да свърши тук. Може би след време, след дълги векове, щяха да намерят костите му в тази библиотека, освен ако Сейхиара не го изгореше. Пътят на Данеон също щеше да свърши съвсем скоро.

Едно беше ясно – той беше загубил.

Деванкар се надяваше на бърза смърт, но както сама каза, Сейхиара не обичаше да убива. Тя застана до него със суровото изражение на съдник. Десетки и десетки паяци изпълзяха отвсякъде и се покатериха върху него, някои го ухапаха, други започнаха да го увиват в паяжина. Ужасен и смъртно уплашен, Деванкар изтръска някои от себе си, а други смаза, но

бяха твърде много. Тялото го сърбеше от ухапванията, а паяците бяха невероятно бързи и паяжина вече увиваше долната част на краката му.

Сейхиара се извърна и тръгна отвратена към вратата – явно не искаше да гледа повече.

Останал сам, Деванкар спря да се бори, откъсна се от ужаса, погнусата и физическата болка и се съсредоточи. Можеше ли да направи нещо? Бързо се огледа – можеше да допълзи до горящия улей и да запали паяжината, която вече го увиваше до коленете, но така сам щеше да изгори. В този миг Сейхиара го лиши от тази безумна възможност, като дръпна ръчката при вратата, маслото започна да изтича и изгасва. След няколко мига Деванкар остана сам в мрака с паяците, които все още го увиваха и хапеха. Вече бяха го видели до кръста. Каменната врата хлопна с трясък – явно Сейхиара все още беше ядосана.

Паниката отново започна да го обзема, примесена с отчаяние. Едната му ръка беше вече почти блокирана. Деванкар заудря тялото си напосоки с другата, опитвайки се да смаже, колкото може повече гадинки, когато внезапно осъзна, че все още стиска в нея дръжката на ножа, с който се беше опитал да убие Сейхиара. Каменната дръжка на ножа!

Деванкар видя в това своя шанс. Той заслони лицето си с ръка, за да му остане поне малко въздух, когато бъде целият омотан в паяжината, забави съзнанието си и го отвори към съзнанието на камъка. Беше правил това толкова много пъти, че можеше да го постигне само за миг дори и в ужасното физическо състояние, в което се намираше. Той навлезе толкова надълбоко в света на камъните, че напълно спря да чувства физическото си тяло. В това състояние можеше да остане жив за много дълго време. Въпреки отровата в кръвта му, тя щеше да тече толкова бавно, че щеше да е почти спряла и нямаше да нанесе тежки поражения на клетките и органите му в продължение на седмици и месеци. Поне така се надяваше Деванкар.

И ако някой го намереше и преценеше правилно състоянието му, Деванкар можеше да живее. Трябваше да живее. Защото той беше единственият, който знаеше, че амулетът на Векхула е бил намерен и в кого е. Той беше един от малцината, които можеха да си служат с каменната библиотека и знаеха за съществуването ѝ. Кое от своя страна намаляше шансовете да го намерят почти до нула. Кой щеше да го намери? Би ли рискувал Данеон тайната, след като беше твърде слаб, за да го потърси сам? Щеше ли Сейхиара изобщо да го остави жив? Смъртта бе надвиснала над владетеля на Адернон, може би вече го беше взела!

Въпреки всичко, това беше единственият му шанс и колкото и малък да беше той, Деванкар се вкопчи в него с цялото си съзнание.

Глава 13

Падането на Адернон

Както беше обещал, Варкхагор ги настигна преди да започнат да изкачват планината. Тук долу, все още беше топла есен, но планинските върхове, които се издигаха пред тях, вече бяха побелели от сняг.

Същата нощ беше студена. Леден вятър духаше от планината и издуваше платнището на шатрата на Варкхагор. Излегната небрежно на една мека овча кожа, Киан пиеше греяно вино. Варкхагор никога не пиеше – за него това беше отрова, която тровеше и ума, и тялото. „Това само би намалило силата на един магьосник“, казваше той. Но въпреки това никога не забраняваше на друг да пие. Когато Киан го попита защо, Варкхагор ѝ каза, че ако осъжда или спира другите, това също би намалило от силата му. За Варкхагор всички хора бяха свободни да правят, каквото си искат, стига да са готови да понесат последствията от действията си. Защото, ако някой глупак се напиеше и създадеше неприятност, Варкхагор нямаше да се поколебае да го убие.

Киан никога не прекаляваше с виното. В студените есенни вечери то я сгриваше и ѝ помагаше да заспи – след срещата с Рина кошмарите ѝ се бяха върнали.

– Успя ли да вземеш това, за което беше тръгнал? – попита тя.

Варкхагор кимна. Беше се излегнал на мечата кожа, до която не позволяваше на никой друг да се докосва. Той се пресегна и извади едно сандъче изпод кожата, отвори го и го подаде на Киан. Вътре лежаха няколко навити на руло пергамента. Киан разгърна единия и видя, че е схема на някакъв замък – беше виждала подобни и преди. Най-отдолу вдясно, над легендата, с по-големи букви пишеше „Адернон ~ Замък ~ Западно крило“. Останалите свитъци бяха подобни схеми на други части на града. Киан затвори кутията и му я върна.

– Смяташ ли, че градът ще се предаде или ще трябва да го вземем с битка? – попита тя.

– Всичко зависи от това, колко бързо ще се придвижим. Адернон е достатъчно богат и може бързо да събере солидна армия от наемници и да реши да не се предава. На всяка цена трябва да избегна това – градът е твърде ценен, за да бъде разрушен. Затова ще разчитам на изненадата.

Очаквам да стигнем до проходите за два дни, да ги преминем за още четири или пет и да слезем до подножието за още ден или ден и половина. Слезем ли от планината, няма да има нито миг почивка – до утрото на следващия ден трябва да сме пред стените на Адернон.

На Киан планът ѝ се стори добър.

– Какво е това, което търсиш там? – попита тя.

– Един амулет – каза Варкхагор. Киан беше единственият човек, на когото разрешаваше да го разпитва. Тя беше и единственият човек от всичките му воители, на когото се доверяваше. Обикновено до последния момент не обсъждаше с никой друг, освен с нея, подробности от плановете си.

– Какъв е този амулет? – попита Киан.

– Много силен артефакт, наречен Амукета на Векхула. Майка ми ми е разказвала за него. Преди, когато е била човек, той е бил неин.

– Защо мислиш, че е в Адернон?

– Заради нещо, което майка ми спомена веднъж. Че когато е приела да бъде Пазителка на Извора, е скрила амукета на Векхула в сфера от планински кристали в библиотека в подземията на Адернон.

– Библиотека? Това пък какво е? – попита Киан.

Варкхагор си помисли, че Киан сигурно не беше виждала книга през живота си. До преди да го срещне, тя не можеше да чете, но се беше понаучила. Опита се да намери най-лесното обяснение на думата.

– Това е място, където има много свитъци като тези, които видя в кутията.

Киан кимна. Ставаше късно, скоро щеше да остави Варкхагор и да се прибере в шатрата си. Време беше да изпълни обещанието, което даде на Рина.

– Щом утре ще тръгваме към проходите, искам да ми дадеш медальона, който Ашаел е носил в Харникар – каза тя и затаи дъх. Никога не беше искала нищо от Варкхагор така директно.

Без да я попита откъде знае за него, Варкхагор само стана, отиде до една ракла в другия край на шатрата и я отвори. Извади отвътре продълговатата лакирана кутия от дърво, отвори я и извади нещо. После прибра обратно кутията и затвори раклата. Подаде на Киан медальона и се излегна отново върху мечата кожа. Киан го разгледа – изглеждаше като съвсем обикновено украшение от бяло дърво, нищо особено. Е, добре де, хубав беше, приличаше досущ на северен елен, имаше фина изработка, а и игличките, които го покриваха целия, изглеждаха съвсем като истински скреж. Въпреки тях на пипане беше съвсем гладък и не личеше, че е бил

счупен и поправян.

– Ще ти го върна, като прекосим планината – каза тя, докато го връзваше на шията си.

– Няма нужда да ми го връщаш – каза Варкхагор. – Искам да го задържиш. Трябваше сам да се сетя да ти го дам.

И след кратка пауза добави:

– Гледай през цялото време в планината да докосва кожата ти.

Варкхагор затвори очи – явно искаше да поспи. Киан стана тихичко и се запъти към собствената си шатра, на няколко крачки встрани от неговата. Медальонът топлеше приятно кожата ѝ и тя вече не усещаше студения планински вятър така леден като преди.

На другия ден започнаха да изкачват планината. В началото всичко вървеше добре, но планината е непредсказуема. На третия ден се изви снежна буря. Вятърът беше толкова свиреп, че тези, които не бяха покрили добре лицата и пръстите си, измръзнаха. Варкхагор каза всички да извадят въжетата и да се привържат един към друг. Въпреки това мнозина се изгубиха.

Бурята отмина и мек, пухкав сняг заваля от небето, натрупвайки бързо. В него на всяка крачка затъваха до кръста. Напредването ставаше бавно и изморително. Хората в челото на колоната, които утъпкваха пътеката, се сменяха често, капнали от умора.

После небето съвсем се изчисти. В началото всички безумно се зарадваха на ясното, слънчево време, докато не разбраха колко коварно е то. Кожата изгаряше бързо и болезнено на силното слънце, а снегът отразяваше светлината и я усиляваше многократно, и очите боляха. До края на деня някои ослепяха.

После излезе остър вятър, който бързо заледи най-горния слой на снега, размекнат преди това от силното слънце. Вече не затъваха толкова много, но на някои стръмни места преминаването беше смъртно опасно. Мнозина се подхлъзваха и пропаднаха в дълбоки пропасти и урви.

Други умряха от студ и изтощение.

Други се загубиха в мъглата, която обви планинските проходи.

Други заспиваха и повече не се събуждаха.

Дните се изнизваха и храната започна да свършва.

Киан не се разделяше с медальона нито за миг. Благодарение на него тя не изпитваше студ, но силното слънце, хлъзгавите склонове, оскъдната храна и изтощението я мъчеха. Вече ѝ се искаше всичко просто да свърши.

Само Варкхагор не изглеждаше нито изтощен, нито премръзнал. Той

често проверяваше пътя напред или изчакваше някоя закъсняла група. Тежкият терен изобщо не го притесняваше. В планината той се чувстваше като у дома си. Като го гледаше с каква лекота се справя с тежките планински условия, възхищението, което Киан изпитваше към него, стана още по-голямо.

Накрая, след – както ѝ се стори – цяла вечност, най-после започнаха да слизат от планината. Снегът намаля, времето осезаемо се затопли, вече се виждаше равнината в подножието. Беше им отнело няколко дни повече да преминат през проходите, но това нямаше значение. Важното беше да са бързи и внимателни оттук нататък, за да изненадат Адернон.

Няколко дни и почти половината от воините на Варкхагор. Мнозина намериха белите си гробове сред безкрайните снегове на планината.

Киан лежеше по гръб на една поляна в подножието на планината и изпитваше неописуема радост. Радост, че е оцеляла след това безумно изпитание. Варкхагор им беше дал два часа да починат на това място, закътано сред ниски хълмове и далеч от хора и села, преди да продължат неумолимия си марш към Адернон. Той сам беше разговарял с много от жените и мъжете, слезли живи от планината, и сега седеше малко по-настрани и точеше меча си. Но Киан го познаваше достатъчно добре, за да забележи веднага, че мястото, на което е седнал, не е случайно. Оттам той можеше да вижда добре всички останали, без да се набива на очи.

Скоро се смрачи. След час, щом се стъмнеше съвсем, щяха да тръгнат към Адернон и до изгрев слънце трябваше да са стигнали. Когато го попита, няма ли да са твърде изтощени да се бият, когато стигнат града, Варкхагор ѝ каза, че няма да им се наложи, стига да изглеждат достатъчно застрашително, в което той не се съмняваше. В града нямаха никаква идея за армията, спуснала се от планината. Те не разполагаха със собствена войска, а да съберат наемници би им отнело време. Време, което той нямаше да им даде.

– Само глупак би се сражавал с нас при тези условия. Никой не очаква да се появим точно сега през планински проходи, които вече са затворени от снегове.

Вече беше съвсем тъмно, когато Киан чу приглушения глас на Варкхагор в ухото си:

– Намери Танил и му кажи да тръгват към Адернон. Да се движат възможно най-бързо и безшумно. После ела до столетното дърво, което подминахме на идване.

Киан веднага стана и намери Танил, а после бързо се запъти към

дървото. Още преди да стигне до него, Варкхагор се появи безшумно от мрака и ѝ направи знак да го последва. Изкачиха стръмен склон и се спуснаха от другата му страна, продължиха по поречието на плитка река и изкачиха нов склон. Варкхагор се сниши зад една скала и ѝ посочи нещо долу. Киан се загледа напрегнато нагам. В началото не различи нищо, но скоро мерна движение. Дезертъори. Варкхагор я погледна и тя му кимна. Беше усвоила този навик от него – да не продумва нито дума, когато ѝ предстои битка. Киан беше отляво и затова тръгна да ги заобиколи от тази страна, а Варкхагор тръгна отдясно. Двамата се спуснаха безшумно по хълма и тихо приближиха. Бяха петима и не бяха запалили огън, мислейки си, че така ще останат незабелязани. Явно бяха решили, че никой няма да забележи отсъствието им поне до утре, когато вече щяха да са далеч, и бяха заспали изтощени на голата земя. Глупаци, явно не познаваха добре Варкхагор. Той никога нямаше да рискува завземането на Адернон, колкото и малък да беше шансът петимата да бъдат забелязани от някого.

Киан измъкна бойната си брадва и се притаи сред дърветата на няколко крачки от спящите тела. Въпреки че Варкхагор беше много тих, тя знаеше за какво да слуша. Това, което последва, не беше битка – беше клане. Петимата дори не осъзнаха какво точно става, докато Киан и Варкхагор ги посичаха. Всичко приключи само за няколко мига. Варкхагор отрязва главите им и ги натика в един чувал, който беше донесъл със себе си. После двамата с Киан избърсаха оръжията си и без да губят и миг повече, затичаха да настигнат останалите. Движеха се бързо и не мина много време, докато настигнат края на колоната и започнат да я подминават. Скоро настигнаха Танил и Варкхагор му махна да спре. Най-близките воители се събраха около тях, отзад идваха още. Варкхагор изсипа главите на тревата пред Танил и му каза с приглушен глас:

– Остави двама да ги заровят, когато цялата колона отmine.

Танил се озъби отвратно и се изплю върху главите – той мразеше дезертъорите. Тези, които хващаше, никога не умираха толкова бързо. Във войската на Варкхагор имаше правило – всеки можеше да си тръгне, когато пожелае, но не и след като планът за предстояща битка е вече решен.

Едно беше сигурно – повече избягали тази нощ нямаше да има.

И така, малко преди изгрев слънце армията на Варкхагор стигна до стените на Адернон. Не беше вече така многобройна като силата, която тръгна да прекосява планината, но все още всяваше страх.

Варкхагор обсади града, за да не може никой да го напусне, и постави ултиматума, който поставяше на всеки завладян от него народ досега: Да

му предадат града и да живеят или да воюват и да умрат.

Както и очакваше, жителите на Адернон не бяха воини и в този момент нямаха никаква наемническа армия, която да защити града. Винаги добре информирани за всяка войска, която би приближила към тях, те се смятаха за добре защитени откъм високите планински проходи на север.

Както обикновено, Варкхагор им даде три дни, за да вземат решението си. Той наблегна на това, че ако предадат града, животът им изобщо няма да се промени, всичко щеше да продължи по старому. И в бъдеще щяха сами да избират владетеля си, който щеше да бъде негов наместник и да управлява от негово име така, както намери за добре. Подчерта, че ще бъде огромна загуба не само за Адернон, но и за целия свят, ако великата библиотека на града бъде опожарена в битка и знанията – изгубени навеки.

Славата на Варкхагор, убиецът на Ашаел и освободител на народите на Терания, Черната мечка от Харникар, отдавна беше стигнала до Адернон. Досега той нямаше загубена битка и макар армията му да не изглеждаше чак толкова голяма, колкото твърдяха сведенията, тя се беше появила пред портите на града сякаш от нищото.

Още в края на първия ден Адернон отвори портите си и Варкхагор влезе в града. Отново той увери жителите му, че за тях нищо няма да се промени и че той признава официалния им владетел.

След това Варкхагор се разпореди с част от новопридобитото си богатство да бъдат осигурени коне, оръжия и доспехи за воините му, като обеща да остави като лична армия на Адернон всеки воин, който сам пожелае да остане в града, под пряката команда на владетеля.

Накрая поиска да го отведат в прочутата библиотека на Адернон, като взе със себе си и Киан.

– Оставете ни – каза Варкхагор.

Двамата останаха сами пред широките стъпала, водещи нагоре към библиотеката. Киан попита тихо:

– Не трябваше ли библиотеката да се намира в подземията?

Варкхагор кимна замислено. Двамата се изкачиха и се озоваха в центъра на просторно овално помещение.

Библиотеката заемаше последните етажи на основната цитадела на замъка. Залата, в която попаднаха, беше вътрешна, но много светла. Десетки светилници горяха със специално масло, което не изпускаше пушек, за да не се наслаждава по книгите. Стените бяха покрити с високи от пода до тавана каменни лавици с книги, а подът – със сложна мозайка, съставена от дребни разноцветни камъчета, която явно изобразяваше сцени от живота в Адернон.

Из залата бяха поставени множество удобни кресла и канапета с малки масички, отрупани с книги, някои от които позволяваха уединение, а други – място за разговор или обучение. Всички бяха добре осветени и изглеждаха удобни.

На равни интервали, между лавиците с книги, от стената стърчаха каменни чучури, облицовани с мозайка. До всеки от тях имаше вградена ръчка, а на пода, в каменно корито, също облицовано с мозайка, стоеше красиво украсено със сложна дърворезба дървено ведро за вода. Киан отиде до един от чучурите и го разгледа.

– Ако дръпнеш ръчката, във ведрото ще потече вода – каза ѝ Варкхагор. – Някак си са изградили система от каменни улеи, които довеждат вода от езерото над града. Той посочи към книгите, подредени по стените. – Тези горят много лесно.

В залата имаше и голяма овална маса, върху която мозайка изобразяваше карта – явно на земите наоколо, защото над града, изрисуван в центъра ѝ, беше изписано „Адернон“. Имаше и няколко тежки бюра, разположени близо до лавиците с книги, върху всяко от които лежаха празни листове пергамент и мастилници с перо.

По целия овал на залата, разположени на равни интервали, сводове водеха към други помещения. Над всеки свод имаше надпис, който указваше какво съхранява залата, към която води.

Киан и Варкхагор минаха през един такъв свод и се озоваха в друга зала, по-малка от овалната, но отново със завидни размери. Тук разликата беше, че на едната ѝ стена имаше прозорци, високи от пода до тавана. Те бяха със специални стъкла, които променяха светлината на слънцето и не ѝ позволяваха да повреди ценните листове хартия, като в същото време пропускаха достатъчно за четене. Фини ефирни завеси покриваха прозорците, а други – по-плътни и тежки – бяха дръпнати встрани. И тук подът беше покрит с мозайка, имаше удобни кресла и дивани и тежки бюра, а стените бяха покрити с рафтове, отрупани с книги.

Киан се тръшна на едно кресло и се отпусна в него блажено. Тялото ѝ крещеше за сън и почивка. Варкхагор седна на съседния диван и разлисти книгата, която някой беше оставил на него.

– Като гледам това място, чак ми се приисква да стана учен – каза Киан и се изсмя грубо на тази представа. – Мисля, че може и да ми хареса да живея тук.

Варкхагор остави разсеяно книгата и огледа околните лавици.

– Не мисля, че амулетът е тук – каза той.

Киан се сепна – почти беше забравила защо са тук. Тя също се огледа:

– Не виждам нищо освен книги. Ако е скрит в някоя от тях, ще ни трябва цяла вечност, докато ги проверим всичките.

– Опитвам се да усетя присъствието му, но не усещам нищо. Според майка ми, когато е приела да бъде Пазителка на Извора, тя е запечатала амулета в сфера от планински кристали. Ако амулетът е все още вътре, няма да мога да го усетя – това е смисълът на сферата.

Киан се замисли.

– Ако тя е скрила амулета в такава сфера, значи не само ние, но и никой друг няма да може да го намери.

Варкхагор поклати глава.

– Магьосниците си имат неписани правила, Киан, а амулетът на Векхула е твърде ценен, за да бъде загубен завинаги. Майка ми го е скрила, но е оставила следи към него. Следи, които при нужда могат да бъдат проследени и да отведат търсеция при амулета.

– Може би трябва да намерим тези следи, тогава – каза Киан.

– Това ще отнеме твърде много време – замислено каза Варкхагор.

Киан се умълча. Варкхагор я погледна – беше жалка картинка. Беше се отпуснала в креслото, очите ѝ изглеждаха изморени и полузаспали и не беше имала време да си вземе баня.

Но Варкхагор нямаше търпение да чака. Той искаше да намери амулета възможно най-бързо, а и знаеше колко корава е Киан – щеше да издържи.

– Разпитай дали има друга библиотека в замъка, дори и да е някоя много по-малка.

А после, след кратък размисъл, продължи:

– Помниш ли стръмното стълбище, което подминахме на идване?

Киан кимна.

– То води към покрива. Ще се срещнем там тази нощ, когато луната залезе. Трябва ми помощта на Ксеана. Погрижи се никой да не те види.

Киан стана и тронаво се запъти към арката, която водеше към главната овална зала.

– Киан – каза Варкхагор тихо. Тя се обърна през рамо. – Ако ти остане време, почини си малко.

Когато Киан се качи на покрива, Варкхагор вече беше там. Беше седнал на ръба с кръстосани крака и наблюдаваше осветените криволичещи улици на града долу. Киан седна до него. Гледката беше красива.

– Няма друга библиотека в града – започна директно тя. – Оказа се, че

тази я ползват много учени и изследователи, библиотекари, художници, артисти, изобщо десетки хора.

Варкхагор кимна. Точно така и беше очаквал – ако наистина имаше друга библиотека в подземията на Адернон, тя беше тайна.

– Какво ще правим сега, как ще я открием? – попита Киан загрижено.
– Можем да слезем в подземията и да ги изследваме.

– Не се тревожи за това, има и по-лесен начин да разберем какво има под замъка.

В този миг силен вятър ги блъсна в гърба. Киан се извъртя бързо и замръзна. Гледката на огромната каменна хидора, която беше долетяла безшумно в черното безлунно небе и в момента с мощни махове на силните си криле кацаше на покрива, беше величествена. Съществуването изглеждаше безкрайно щастливо, че вижда Варкхагор.

„Не, не съществуването. Ксеана.“ – поправи се наум Киан.

Варкхагор стана и отиде до нея. Приклепнала на покрива и съвсем неподвижна, тя приличаше на грамадна каменна статуя, издялана от скулптор с наистина странно въображение.

– Ксеана – замислено каза Варкхагор, – мислиш ли, че можеш да влезеш в замъка?

След няколко мига статуята кимна едва забележимо. Киан се озадачи – дори да вкарат хидората в замъка, как огромното същество ще намери амулета, който Варкхагор търсеше? Тя огледа хидората скептично. Можеше и да успее да мине през вратата, а и повечето коридори бяха широки и с наистина високи тавани, но никак не ѝ се вярваше да може да остане незабелязана дори и сега, когато повечето хора спяха.

Толкова се беше вгълбила в представата на хидората, разхождаща се из замъка, че когато Варкхагор постави ръка на рамото ѝ, тя подскочи.

– Киан – каза ѝ той с тих глас, почти шепнешком, – аз ще се свържа с Ксеана. Искам да огледам замъка.

Киан го гледаше неразбиращо.

– Ксеана ще влезе в замъка – обясни Варкхагор, – но не в стаите му, а вътре в самия него, в камъка, от който е съставен. Аз ще се свържа с нея и тя ще ме отведе там – той посочи някъде надолу – в света на камъните. Може би ще открием нещо. Част от съзнанието ми ще е все още тук при теб, но за мен този свят ще бъде като в просъница. Ще бъда твърде уязвим, Киан, и затова ти трябва да ме пазиш.

– Ще те пазя като живота си, братко. Дори повече от живота си.

Варкхагор кимна, в зелените му очи за миг проблесна привързаност, но бързо се стопи, заменена от обичайната им острота. Без да се двоуми

повече, той закрачи уверено към Ксеана, седна с кръстосани крака пред нея, положи длани на главата ѝ и затвори очи. Въпреки високия му ръст, хидората – приклепнала и навела глава към него, със сгънати криле, стърчащи над гърба ѝ – изглеждаше огромна.

Киан ги наблюдаваше дълго време, но те бяха съвсем неподвижни и тя скоро се отегчи. Разходи се по покрива, провери на няколко пъти стълбището, по което се бяха изкачили дотук. Времето минаваше, а те не помръдваха. Тъмната сянка на нощна птица безшумно прелетя над тях. Градът долу блещукаше със светлините, запалени за през нощта. Киан седна на края на покрива и се загледа към тях. Въпреки че през годините, през които беше пътувала с Варкхагор, вече беше виждала доста замъци, великолепието на този в Адернон наистина я впечатляваше.

Киан усети, че смазващата умора от последните дни отново се опитва да я завладее. Хвана се, че започва да се унася, затова стана и отново провери стълбището, а после започна бавно да обикаля около двете неподвижни фигури. Зачуди се колко ли време ще им отнеме да направят това, което там правеха. Имаше чувството, че вече са минали няколко часа. Нощта беше тъмна и доста студена, но Киан все още носеше медальона и не усещаше хлад. В оскъдната светлина, идваща единствено от града долу, Киан се приближи към Ксеана и започна да я разглежда. Приличаше на камък. Тя протегна ръка и прокара длан по хълбока на съществото – и на пипане беше като камък.

– Как изобщо е възможно да се движи? – промърмори едва чуто Киан на себе си. Явно тук беше намесена магия и за нея това беше съвсем достатъчно обяснение.

В началото не го чу, но изпита натрапчивото чувство, че Варкхагор я вика. Киан бързо заобиколи и отиде при него. Очите му бяха полузатворени и отнесени, тялото му беше все така отпуснато и неподвижно.

– Киан – чу тя името си. Звукът беше тих и провлечен.

– Тук съм – каза тя и хвана ръката му. Варкхагор се извърна към нея. Изглеждаше полузаспал.

– Долу в камъка има нещо – промърмори той сънено. – Съзнание. Много е бледо, като мъгла. Трябва да отида там.

Варкхагор опита да стане, но не успя. Киан го прихвана под мишниците и го изправи. Беше отпуснат и тежък, и по-висок от нея, но тя беше силна. Облегна го на себе си, прехвърли ръката му над раменете си и двамата се затъртриха към стълбището. Ксеана остана зад тях, неподвижна като скала.

– Още ли си свързан с нея? – попита Киан.

– Да – каза Варкхагор.

Докато слязат по стълбището, вече бяха постигнали добър синхрон. Варкхагор се опитваше да я насочва накъде да върви – общо взето все надолу, така че Киан го поведе по малките стълбища, които беше открила по-рано през вечерта, докато разпитваше за библиотеката. И те, и коридорите на замъка бяха пусти по това време на нощта.

Скоро слязоха до етажи, на които коридорите нямаха прозорци, а накрая стълбището свърши.

– Още надолу – каза Варкхагор полузаспало.

Киан се огледа. Коридорът беше мрачен – покрай стените горяха само две факли – с груби дъсчени врати от двете му страни, и каци, делви, бурета и щайги, подредени покрай стените. Изглеждаха празни. Тя помъкна Варкхагор на едната страна. Скоро коридорът свърши с врата, заключена с катинар. Същото се оказа и в другия му край. Внимателно Киан остави Варкхагор да седне до едно буре и провери и останалите врати. Някои от тях имаха катинари, а други ключалки, и всички бяха заключени. Тя се върна при Варкхагор.

– Това прилича на склад. Май трябва да се върнем и да потърсим друго стълбище надолу.

Киан понечи да го изправи, но Варкхагор я спря и посочи една от вратите наблизо.

– Ксеана казва, че там има стълбище – провлечи той сънено.

Киан отиде до вратата и я огледа. Беше заключена с катинар. Тя откачи брадвата от колана си, прицели се и с рязко приклякване я стовари с всичка сила върху металния катинар. Ударът беше точен и рязък и катинарът падна с дрънчене на пода. Киан изчака няколко минути, заслушана. Нямаше викове или приближаващи стъпки. Добре. Тя откряна вратата и надникна. Вътре беше катранен мрак. Киан взе едната факла от стената и влезе.

Помещението беше склад. Киан не очакваше опасност и затова бързо го обиколи. В далечния край, почти невидима сред сандъците, заели склада, имаше още една врата. Киан опита да я отвори – беше заключена, този път с ключалка. Изглеждаше от масивно дърво, едва ли щеше да е толкова лесно да я разбие.

Нещо падна с трясък зад нея, където беше входът към склада. Киан се втурна ужасено натам – беше оставила Варкхагор сам и беззащитен. Въздъхна с облекчение, когато го видя подпрян на едно буре, близо до вратата, сред парчета от натрошени делви. Тя го подхвана и му помогна да се облегне на нея.

– Аз ще я отворя – каза ѝ той сънено. Киан кимна и го заведе до вратата. Варкхагор хвана дръжката, натисна я и вратата се отвори. Киан ахна удивено – само преди няколко мига беше сигурна, че вратата е заключена. Бутна я с крак и пред тях се разкри ново стълбище надолу. С факлата в едната си ръка и Варкхагор, отпуснат от другата ѝ страна, Киан тръгна надолу. Стълбището се виеше в дълбокото подземие на замъка, докато накрая стигна дълъг и студен коридор, грубо издълбан направо в скалите под замъка. На стените в метални скоби бяха поставени факли. Киан ги запали и те осветиха масивна каменна врата.

– Там е – посочи Варкхагор към вратата и се дръпна от нея. Киан се сепна, но когато погледна лицето му на трепкащата светлина на факлите, видя че той отново е напълно буден.

Вратата изглеждаше тежка, но Варкхагор я отвори с лекота. Двамата пристъпиха вътре, а стъпките им отекнаха в обширните зали. След няколко крачки факлата освети началото на улей с масло. Без колебание Варкхагор докосна гъстата течност с горящата факла, пламъкът лумна и плъзна из залите на каменната библиотека, а Киан ахна от възхита. Колкото и впечатляваща да беше книжната библиотека на Адернон, имаше нещо наистина величествено в залите, издълбани в скалите под замъка, с мостовете, пресичащи горящите улеи, и безбройните камъни, камъчета, скали, статуи, накити и какви ли не още форми и предмети, красиво подредени покрай тях.

Варкхагор остави горящата факла в специалната стойка до началото на улея и тръгна навътре. Киан усещаше вълнението му и то още повече засилваше нейното собствено. Навсякъде около тях бяха подредени камъни – от най-обикновени до огромни скални късове. Имаше и скъпоценни, които блестяха на светлината на горящия улей. Имаше и най-различни предмети, изработени от камък – статуетки на хора, животни и растения, вази, амфори, купички и чинии, пръстени и накити, оръжия и дори цели статуи, столове, корито за къпане, каменно дърво с майсторски изработени листенца и плодове по клоните. Киан имаше чувството, че ако духне вятър, те ще затрепкат от полъха му. Някои пък наподобяваха книги с тънко издялани каменни листове, изписани с непознати за Киан букви и с рисунки.

Варкхагор спря, взе един камък и го разгледа. Беше съвсем обикновен на вид и се побираше в дланта му. Лицето му се озари от усмивка.

– Невероятно! – възкликна той.

Киан също взе един камък и го разгледа от всички страни, но по нищо не можеше да го отличи от стотиците камъни, които беше виждала през

живота си. Някои от камъните тук бяха скъпоценни и несъмнено бяха ценни, а други имаха красива изработка, но повечето изглеждаха съвсем обикновени. Киан не разбираше какво толкова невероятно вижда Варкхагор в тази сбирщина от камъни.

– Знаеш ли какво е това, Киан? Тези камъни пазят спомени. Като книги, но много по-живи. Мисля, че намерихме нашата библиотека!

Киан погледна замислено камъка в ръката си и го остави обратно на мястото му. Явно за Варкхагор тези неща бяха ценни.

Варкхагор продължи бързо напред, мина покрай няколко моста, пресече друг и продължи по пътеката покрай горящия улей. Стигнаха до тежка маса с каменно кресло, поставено до нея. На земята лежаха счупено острие на нож и парченца от натрошен камък и червени кристали.

– Сфера от планински кристали. Това не е добре – каза той замислено, а след това коленичи на едно коляно, положи длан на каменния под и затвори очи. Киан потръпна, напомни ѝ за нощта, в която уби Ашаел.

– Ето там – каза той след малко. Киан погледна накъдето сочеше. В началото не видя нищо, но после забеляза нещо да се подава иззад каменното кресло. Беше странно, приличаше на доста голяма и безформена топка от паяжини. Варкхагор я изтегли на пътеката по-близо до светлината, коленичи и извади ножа си. Опита да я пробие, но явно беше твърде здрава за острието му.

– Страх ме е да го забия по-силно, за да не го пробода – каза той.

– Да прободеш какво?

– Вътре в паяжината, Киан, има човек. Съзнанието му е в света на камъните, но тялото все още е живо. Трябва да го извадя оттам и да разбере какво е станало със сферата и амулета. Никой не би счупил сфера от планински кристали просто така, много са здрави. Дори не мисля, че може да бъде счупена по друг начин освен с магия, освен през първите години от живота ѝ. Първоначално сферата се прави от глина, в която можеш да обвиеш някакъв предмет, който искаш да затвориш в нея. Посяваш вътре малки планински кристалчета, които с времето започват да растат към центъра ѝ, а глината се втвърдява като камък и добива все по-правилна форма. Всичко това отнема години и години и с времето сферата става неразрушима. Колкото повече време минава, толкова по-здрава става тя. Трябва да съм глупак, за да си мисля, че амулетът на Векхула не е бил вътре!

– Но какво се е случило и кой е взел амулета? – попита Киан. – Можеш ли да разбереш с магия?

Варкхагор поклати глава.

– Тази библиотеката е обвита в магия, която я пази от взора на всеки магьосник. Няма как да проникна отвъд нея. – Варкхагор посочи към топката паяжини – Имаме късмет, че Ксеана забеляза съзнанието му в света на камъните и успя да ме доведе до мястото, иначе сигурно никога нямаше да можем да я намерим. Единственият начин да разберем какво се е случило, е от него. Трябва да го извадя.

– Как ще махнеш паяжината?

– Остави ме сам за малко, трябва да се съсредоточа.

Киан се изправи и тръгна по пътеката. Точно срещу нея над улея преминаваше каменен мост. От двете му страни, като пазители, бяха поставени две огледални статуи на жена и мъж, малко по-високи от собствения ѝ ръст. Лицата им изглеждаха като живи. Киан имаше чувството, че всеки момент ще извърнат глави към нея и ще я приковат с поглед. Бяха изваяни до най-малкия детайл, всяко косъмче в косите им и всяка гънка на дрехите им изглеждаха като истински. Всичко, освен стъпалата – те бяха съвсем грубо оформени.

Киан погледна назад към Варкхагор. Той беше успял да пробие паяжината и сега я разкъсваше. Киан бързо се върна при него. Онова, което беше вътре, явно беше човек, но изглеждаше наистина зле. Киан усети, че ѝ се повдига. Тялото беше цялото покрито с пъпки и се беше възпалило и подуло. Варкхагор обаче нямаше такива притеснения – той постави длани на гърдите му.

– Отровен е – каза той след малко. – Много отровен, в кръвта му има много отрова.

Освободи и ръцете, и краката му от паяжината и ги огледа. В едната ръка човекът стискаше нещо.

– Това е дръжката на счупеното острие, която за негов късмет е каменна. Вкарал е съзнанието си в нея, за да забави действието на отровата – каза Варкхагор. – Умен човек! Трябва да намеря начин да изкарам отровата от тялото му.

Варкхагор се настани с кръстосани крака пред тялото с ножа си в ръка и разряза единия ръкав на дрехата, а след това започна да движи ръцете си над тялото и тихо да пее нещо. Отоците по лицето на мъжа започнаха видимо да спадат. Варкхагор задвижи ръце, като чертаеше невидими линии над тялото, към ръката му. Тя започна да почернява и да се подува. С умело движение Варкхагор направи малка резка с ножа си на вената на китката и натисна. Черна течност бликна от раната и след малко отокът на ръката започна да спада. Когато течността стана червена, той започна отново с движенията над тялото. Кожата на мъжа все повече връщаше нормалния си

цвят, ухапванията и отоците спадаха, а ръката потъмняваше все повече, докато Варкхагор не натисна отново с ножа до раната на вената и извади още от черната течност. После го повтори отново и отново, докато ръката спря да потъмнява и от раната вече течеше само тъмночервена кръв. Сега вече приличаше на човек, но изглежда не дишаше, и Киан се зачуди дали е все още жив. Тя се наведе да го огледа, подпряла длани на коленете си. Кожата беше бледа и безцветна, нито мускулче не помръдваше. Киан се наведе и положи ухо на гърдите му, за да чуе сърцето.

– На мен ми изглежда съвсем умрял – каза тя.

Варкхагор остави ножа да падне на земята. Изглеждаше изтощен.

– Киан – каза той – на масата имаше кана, виж дали е вода.

Киан отиде да провери.

– Вино е – каза тя. – Искаш ли?

Варкхагор само ѝ махна вяло с ръка и продължи да се взира в тялото пред себе си. Беше изморен, но и изпълнен с решимост. Пресегна се и докосна дръжката на ножа, която мъжът все още стискаше, а след това затвори очи. Киан затаи дъх. Може и да не разбираше много-много от тези неща, но веднага долови напрежението на Варкхагор. Минутите се проточиха, сякаш безкрайно, а Киан не смееше дори да помръдне, за да не наруши концентрацията му. Умората отново започна да надделява над нея и тя се зачуди дали пък няма просто да падне от изтощение и да заспи. В момента не искаше нищо друго.

Накрая Варкхагор си пое дълбоко дъх и отвори очи. Погледът му беше замъглен, но малко по малко започна да се избистря.

– Беше навлязъл много надълбоко в света на камъните – каза той, докато ставаше. Киан погледна към мъжа. Сега вече лесно се виждаше, че диша, макар и съвсем слабо.

– Помогни ми – каза Варкхагор, докато подхващаше тялото под мишниците. – Трябва да го качим в покоите ми. Все още има време до разсъмване, трябва да се постареем никой да не ни види.

– Защо? – попита Киан, докато подхващаше краката и с мъка повдигаше отпуснатото тяло. Последното нещо, което искаше в момента, беше да изкачи всички стъпала обратно нагоре с този твърде тежък товар. Освен това беше виждала Варкхагор сам да носи къде-къде по-тежки неща. Може би беше твърде изтощен, за да го носи сам – изглеждаше блед и изпит на светлината на горящото масло.

Киан се съсредоточи и се стегна още повече – поне доколкото ѝ беше възможно. Минаха по обратния път към изхода и отпуснаха тялото до портата. Киан сериозно се беше задъхала. Само при мисълта колко още им

остава до покоите на Варкхагор, ѝ призля.

Гласът му я сепна, въпреки че беше тих шепот.

– Защото, Киан, е намесена магия и не искам никой друг да знае за тази нощ. Когато той се събуди, аз ще съм първият, с когото ще говори.

Зелените му очи блестяха, възвърнали предишната си острота, а лицето му беше сериозно. Киан се сепна – Варкхагор вече изобщо не ѝ изглеждаше изтощен. Той вдигна тялото и с лекота го метна на рамо.

Глава 14

Обратно към живота

Деванкар се събуди и бавно отвори очи. Лежеше на удобно легло, а пред очите му всичко беше размазано и се въртеше, но беше светло. Беше жаден. Примигна и се напрегна, за да фокусира нещо наоколо. Малко по малко тъмните и светли петна започнаха да се оформят в по-ясни образи. Беше в просторна и светла стая, а на леглото до него седеше някой, но той не успя да види кой. Беше с гръб и фигурата беше съвсем неясна.

Чувстваше се ужасно изтощен. Опита да вдигне ръка, но успя само да я помръдне леко. Усетила движението му, фигурата се обърна към него, приближи се и се надвеси към лицето му. В началото Деванкар я виждаше двойно и тя постоянно се въртеше и местеше, но той успя да види, че е мъж със сурово лице и дълга тъмна коса. Деванкар примигна, опитвайки се да проясни погледа си, но мъжът си остана двоен. Той опита да го пита къде е, но от устата му излезе само неразбираемо фъфлене. Мъжът приближи нещо към устата му и той разбра, че му дава да пие вода. Деванкар се напрегна и бавно, много бавно, успя да преглътне няколко глътки, а след това се отпусна изморено и отново заспа.

Когато отново се събуди, стаята беше сумрачна и хладна. Здрачът се сгъстяваше и скоро щеше да стане съвсем тъмно, но в стаята все още нямаше запалена свещ. Погледът му беше по-прояснен и вече не виждаше двойно, но все още всичко беше леко размазано. Деванкар се огледа, доколкото му беше възможно. Лежеше на широко легло в просторна стая. Ако можеше да се съди по разкоша ѝ и стила на мебелировката, беше в двореца на Адернон. От едната страна на леглото му беше поставено кресло, а в него седеше жена с къдрава коса, дълга до раменете, пристегната с кожена връв на челото. Изглеждаше грубовато и дрехите ѝ не се връзваха особено с околната обстановка. Явно беше задрямала, защото очите ѝ бяха затворени, а главата ѝ беше отпусната на една страна. От другата страна високи от пода до тавана прозорци водеха към малък балкон, а хладният вечерен вятър издуваше навътре фините завеси.

Деванкар реши, че трябва да се опита да стане, и бавно и трмаво се надигна на лакти. Движението му моментално събуди жената – явно спеше

много леко. Когато видя, че е буден, тя стана и тръгна нанякъде. Той чу отварянето на врата в другия край на стаята и приглушен разговор. След малко тя се върна и му даде да пие вода. С всяка глътка Деванкар се чувстваше все по-добре. Отнякъде се появи мъжът с дългата коса и двамата му помогнаха да седне и да се облегне в леглото. После жената се отпусна обратно в креслото и започна да си играе с един кичур от косата си, а мъжът седна до него на леглото и се взря изпитателно в лицето му. Сега Деванкар забеляза, че очите му са зелени и остри, като на хищна птица.

– Аз съм Варкхагор, а това е Киан – каза мъжът. Деванкар трепна и усети, че му прилява. Варкхагор, Черната мечка от Харникар, магьосник със своя песен и пил от Извора на вечния живот! Какво, да го вземат халите и да го отнесат ветровете, правеше Деванкар в една стая с този човек?

– Деванкар – промърмори той името си. Гласът му беше слаб и треперещ.

– Помниш ли нещо от това, което се случи в каменната библиотека?

Каменната библиотека? Какво трябваше да помни? Слезе, за да разчете поредния камък от бюрото си. Данеон му беше поставил съвсем кратък срок да намери лек за болестта му и Деванкар смяташе, че е успял, или поне така се надяваше. Тогава дойде Сейхиара.

– Сейхиара! – сепна се Деванкар. Варкхагор кимна леко, но не каза нищо, а само продължи да го гледа втренчено.

Сейхиара беше се появила с паяците си, които го отровиха и омотаха в паяжината си. Остави го да умре. От ужасяващия спомен ръцете му започнаха да треперят и той не можеше да ги спре. Усети, че се изпотява, цялото тяло започна да го сърби, все едно усещаше как паяците го лазят. Варкхагор му подаде чашата с вода и Деванкар отпи от нея с треперещи ръце. Хладната течност се разля към стомаха му и го успокои.

– Тя взе амулета – каза, без да мисли Деванкар. Дори не разбра защо го каза. Нещо в този настойчив поглед го караше да говори. Не мислеше, че може да скрие нещо от него, дори и да иска.

– Взе амулета, така ли? – повтори настойчиво Варкхагор и се наведе напрегнато към него.

– Да, разчупи една сфера от планински кристали и той се оказа в нея. Амулетът на Векхула. Толкова е красив! Знаех, че не бива да попада в ръцете ѝ и опитах да я спра, но не успях.

Деванкар усети как отново се разтреперва, когато си спомни как – за свой ужас – беше решил да я убие, и паниката, когато вместо да я прониза, острието на ножа му се счупи. Звукът от метала, падащ на каменния под.

Красивото и гневно лице на Сейхиара, когато се извърна към него. Паяците, които го лазят и хапят, и той не може да ги спре. Стотици, хиляди, малки, жълти, зелени, кафяви, черни...

– Роклята ѝ е по-здрава и от ризница. Изтъкана е от паяжина и не може да бъде пробита дори от острието на меч! – Деванкар се стресна от собствения си глас. Усети, че очите му са се разширили от страх. Опита се да се отпусне, но това се оказа извън възможностите му. Вече не можеше да подтиска порива си да побегне нанякъде, далече оттук, където да няма никакви паяци!

Не беше разбрал кога Варкхагор е стиснал рамото му и отново му дава да пие от водата. Деванкар хвана чашата с две ръце и я надигна трескаво, разливайки течност по завивките. Може би в нея имаше нещо, защото веднага щом отпи, усети че се отпуска, а ръцете му започнаха да треперят видимо по-слабо. Малко по малко отново го обзе безчувствено спокойствие.

– Имаш ли представа къде може да е Сейхиара сега? – попита Варкхагор.

Деванкар поклати глава:

– Не, но не мисля, че тя знае как да използва амулета. Искаше да ѝ предам всички знания, които се съхраняват за него. Не мисля, че може да разчита камъните, иначе щеше сама да потърси информация за амулета в каменната библиотека. Това няма да е нито бързо, нито лесно, но тя е много търпелива. Ако бях на нейно място, щях да изчезна за известно време, докато разбере как да го използвам. И щях да избира някое наистина затънтено място. Или щях да се науча как да чета от камъните, и да се върна тук.

Варкхагор кимна и се обърна към Киан:

– Разбери каквото можеш за нея от хората в града – каза ѝ той – откъде идва, дали е разказвала на някого нещо за себе си, посещавала ли е другата библиотека и какви книги е чела. Искам да огледам и мястото, където е живяла, разбери къде е.

Киан кимна.

– Данеон? – плахо попита Деванкар, таейки надежда, че той все още е жив.

– Мъртъв е – в гласа на Варкхагор не се четеше нито съжаление, нито радост от този факт. – Умрял е след продължително боледуване. Не е било изненада за никого.

– Днес говорих с доста хора из града, докато разпитвах за библиотеката – каза Киан. – Като видяха, че умея да слушам, някои от тях

ми разказаха и за него. Не е посочил наследник и не е предал властта преди смъртта си, както е традицията в Адернон. Хората го смятат за много странно – все пак е очаквал скоро да умре. Може би си е мислел, че има още малко време и е отлагал до последно. Наложило се е жителите на града сами да изберат новия си владетел.

Деванкар въздъхна тежко. Данеон го беше послушал и му беше дал време, беше изчаквал, беше таял надежда Деванкар да открие лек за болестта му. И Деванкар беше оправдал доверието му и беше успял да намери противоотрова. Ако само Сейхиара не беше се появила в каменната библиотека, ако му беше оставила още само един ден!

Но вече беше свършено. Деванкар потръпна. Данеон – мъртъв, приемствената линия на владетелите на Адернон – прекъсната, и то заради него. Но той все пак беше убеден, че това е по-добрият вариант, отколкото Данеон да предаде властта, докато коварната болест, причинена от отровата на Сейхиара, го разяждаше отвътре. Това можеше да поквари мехура от познание, който той щеше да предаде на наследника си. Предупреждението на Агиана, което Деванкар беше разчел в камъка няколко дни преди сблъсъка си със Сейхиара, казваше същото.

Все пак, не всичко беше загубено. Телата на владетелите на Адернон почиваха в гробница, специално изградена от Агиана. Тя щеше да запази мехура от знания, който се предаваше от владетел на владетел, и сега беше в тялото на Данеон, и нямаше да му позволи да се разтвори, или поне не бързо. Ако Агиана най-после се появеше, след векове отсъствие, щеше да е в състояние да го вземе и да го предаде на новия владетел на Адернон, и приемствената линия щеше да бъде възстановена.

Дотогава, разбира се, Адернон беше в опасност. Дали щеше да запази досегашната си политика и величието си, сега зависеше от завоевателя му.

Още един въпрос се въртеше в главата на Деванкар.

– Изобщо не се надявах някой да ме открие, ако Данеон умре. Щом той не ви е казал за каменната библиотека, как ме намерихте тогава?

– Съзрях съзнанието ти в света на камъните – каза Варкхагор, без да споменава Ксеана. – Много е подобно на разчитането на камъни. Сигурен съм, че лесно ще се научиш да го правиш.

Глава 15

Сбъдването на едно пророчество

Няколко години по-късно

Няколко години минаха оттогава. Армията на Варкхагор растеше, както и славата му, както и страхът от него. Откакто Адернон – никога незавземан от никоя армия – падна под властта му, той срещаше все по-малка съпротива. От ден на ден егото му растеше и не след дълго Варкхагор вече беше решил да завладее целия свят.

Деванкар бързо се доказа като ценен съветник с мъдростта си, знанията си и дълбокото си разбиране за нещата. Часове и часове наред той прекарваше в разговори с Варкхагор. И макар Деванкар всячески да се опитваше незабележимо да тегли Варкхагор към добрата му страна, той не поддаваше лесно. Беше все така жесток към всеки, който му пречеше да постигне своето. Беше дълбоко убеден, че хората трябва да се страхуват от него.

Но Деванкар виждаше по-надълбоко. Макар Варкхагор да се стараяше да не го показва, Деванкар знаеше, че вътрешно той е способен да изпитва жал, състрадание, привързаност и любов. Просто някой трябваше да му помогне да развие тези чувства в сърцето си. За доброто на целия свят.

Още когато за пръв път научи за Варкхагор, Деванкар разбра, че може би той е човекът, за когото се отнасяше едно от най-важните пророчества на Агиана, а когато го срещна, само затвърди убеждението си. Пророчество на няколко века, което никой не знаеше кога ще се изпълни и за което малцина изобщо бяха чували.

За разлика от много други пророчества, това даваше два възможни пътя на развитие на нещата. Според него щеше да се появи някой, който щеше да иска да завладее света. Като всеки човек щеше да има две страни – добра и зла, и всяка от тях щеше да се бори да вземе надмощие. Ако злата му страна победеше, той щеше да успее и това щеше да донесе голямо страдание. Ако пък добрата му страна победеше, щеше да се провали и самият той щеше да страда ужасно.

Деванкар харесваше Варкхагор, или поне някои негови черти, и не искаше той да страда, затова продължаваше да изучава древни текстове и

да се надява, че неясният текст на пророчеството на Агиана може да се тълкува и по други начини. Надяваше се да намери начин да смекчи съдбата на Варкхагор. Но най-важното беше да не му позволява да се превърне в безпощаден тиранин и да обрече света на страдание.

И така, от година на година завоеванията на Варкхагор се увеличаваха, както и хората, които беше погубил, но Деванкар не се отказваше лесно. Той продължаваше неуморно да беседва с Варкхагор и да му предоставя мъдростта и съветите си, надявайки се да му повлияе.

Колко безсънни нощи беше прекарал Деванкар, обмисляйки как е най-добре да постъпи. Варкхагор не можеше просто да бъде спрял. Силата му беше голяма, но освен това имаше и друго. Той беше пил от Извора на вечния живот. Това, в очите на Деванкар, го правеше непобедим.

Варкхагор добре познаваше силата си. Чувстваше се всемогъщ и знаеше, че щом си е наумил нещо, никой не може да го спре. Той ценеше високо знанията на Деванкар и му се доверяваше, но не се вслушваше в съветите му, когато не съвпадаха със собствените му желания.

Единственият човек, на когото Варкхагор наистина държеше, беше Киан. Тя беше като негова сянка, винаги наблизо, и единственият човек, на когото той се доверяваше напълно. Деванкар харесваше Киан, тя беше откровена и пряма, понякога дори до грубост. В нея нямаше никакъв фалш, никакви интриги. Тя по-скоро открито би те предизвикала, отколкото да заговорничи срещу теб.

Нещо, което не можеше да се каже за третия съветник на Варкхагор – Танил. Деванкар му нямаше никакво доверие и винаги много внимаваше какво говори, докато той е наоколо. Той беше твърде пресметлив и Деванкар беше сигурен, че макар Танил никога да не го беше показвал по някакъв начин, би предал Варкхагор, стига това да се окаже възможно и да е от полза за него.

За щастие, Варкхагор имаше много силни инстинкти и интуитивно усещаше и оценяваше хората. Той ценеше Танил заради изключителните му качества на водач и стратег, но никога не му се доверяваше повече от необходимото. Танил се държеше така, сякаш приема това, но Деванкар знаеше, че той изпитва голяма завист към Киан, на която Варкхагор се доверяваше изцяло, а също и към него самия, затова че прекарва толкова много време в разговори с Варкхагор и все повече печели доверието му.

Сегашното положение явно устройваше Танил – той печелеше и опит, и слава, и богатство, покрай завоеванията на Варкхагор, и затова – поне засега – Деванкар се чувстваше в безопасност.

Но, от друга страна, точно това караше Танил да подтиква Варкхагор

към още и още завоевания. Той беше намерил добър подход към Варкхагор, знаеше какво обича той да чува, какво желае. За някои неща двамата много си приличаха и затова Танил лесно подклаждаше жаждата на Варкхагор за слава и завоевания. Много по-лесно, отколкото беше за Деванкар да я укроти. Малко по малко Деванкар започна да губи надежда. Чувстваше, че всичките му усилия са само прах на вятъра. Варкхагор продължаваше бойните си походи, и нови и нови земи падаха под властта му. Вече изглеждаше, че нещата ще продължат така и Деванкар е безсилен да промени безмилостния ход на събитията. Светът изглеждаше обречен.

Докато армиите на Варкхагор не стигнаха Аегония. В началото дори и Деванкар смяташе, че това е просто поредната крепост, която или ще се предаде, или ще бъде срината и заличена от земята.

Но не стана така. Ендориел, която властваше в града, отказа да го предаде и бързо стана ясно, че Варкхагор за пръв път от битката си с Ашаел насам среща достоен противник. Дните и седмиците минаваха и нито той успяваше да завладее града, нито Ендориел да го отблъсне.

В началото Варкхагор беше разгневен – не беше свикнал да му се противопоставят. Но малко по малко гневът се смени с възхищение. Черната мечка от Харникар не обичаше тези, които лесно прекланят глава, тези, които не се борят за свободата си. И макар малцината, които го бяха правили преди, отдавна да бяха мъртви, ето че най-последно беше срещнал някой, който беше достатъчно силен, за да му се противопостави. А кой друг би бил по-достоен за любовта и възхищението му? Варкхагор най-последно беше срещнал някой толкова могъщ, колкото него самия. Повече от всичко той искаше да бъде с Ендориел, да сподели завоеванията си с нея и двамата заедно да властват над света.

Това беше нещо съвсем ново за Варкхагор и в сърцето на Деванкар се зароди надежда, че не всичко е изгубено. Може би Варкхагор най-последно беше започнал да проявява добрата си страна.

Но Ендориел не виждаше нещата така. За нея Варкхагор беше все още твърде млад, твърде обсебен от амбиция и желание за власт.

Варкхагор се чувстваше наранен, когато тя го отхвърли. Но освен сърцето му, егото му също беше наранено. И като не знаеше как да се справи с първата болка, то добре знаеше лек за втората. Той впрегна целия си ум, за да измисли план как да победи Ендориел. Ако успееше, тази щеше да е най-сладката му победа. Щеше да я плени и беше сигурен, че после, с времето, тя ще го опознае и обикне.

Планът на магьосника успя. Той открадна най-голямата сила на

Ендориел – песента ѝ – и я плени. После, проявявайки милост за пръв път досега, даде втори шанс на народа ѝ да се спаси. Но те отказаха и всички усилия на Деванкар да го убеди да ги пощади, се провалиха. Варкхагор беше в едно от най-мрачните си настроения, гневеше се лесно и не искаше и да чуе.

Без Ендориел градът нямаше никакъв шанс пред магията на Варкхагор и многобройността на армиите му и бързо беше опустошен. Никой не беше пощаден. Варкхагор крачеше из руините на красивия град, черната мечка кожа беше наметната на гърба му и го правеше да изглежда като див звяр и много по-едър, отколкото всъщност беше, вятърът вееше дългата му коса, а от мечка му капеше кръв.

Щом приключи с Аегония, вече нищо не задържаеше Варкхагор на това място. Ендориел беше някъде, в студените и влажни мъгли, загубена за света. Така че той вдигна стана си и продължи.

Но твърде, твърде лоша беше преценката на Варкхагор за хората, за чувствата им. Не беше свикнал да се замисля за тях, не му се беше налагало досега да се съобразява с когото и да било, нито да се опитва да се хареса на някого. За да е пълна победата му над Ендориел, той ѝ разказа, че народът ѝ вече не съществува, без да осъзнава колко дълбоко ще я нарани това. Може би бяха прави хората, които казваха, че отгледан в дивото, не е имало кой да го научи на човечност.

Желанието му да спечели любовта на Ендориел изглеждаше все по-неосъществимо. Той все повече се затваряше в себе си, яздеше сам и почти не разговаряше с никого.

Една вечер, късно през нощта, той повика Деванкар. Двата не бяха беседвали от дни и за Деванкар това беше изненада. Той забърза към шатрата на магьосника, нетърпелив да научи повече и загрижен да прецени дали той отново е потънал в тъмната си страна, или клони към светлата.

Варкхагор беше бос и крачеше из шатрата, както правеше винаги, когато обмисляше нещо или трябваше да вземе важно решение. Навсякъде по пода бяха застлани животински кожи. Черната мечка кожа, на която магьосникът спеше, беше просната от едната страна на шатрата на земята. Киан се беше излегнала срещу него и отпиваше вино от глинена чаша. Деванкар никак не се учуди от присъствието ѝ. Танил също беше тук.

Деванкар се събу и влезе, а магьосникът му махна да седне и сам се настани с кръстосани крака върху мечката кожа. Деванкар веднага забеляза колко по-спокоен беше погледът му в сравнение с последните няколко

седмици.

– Ще освободя песента на Ендориел – каза Варкхагор, без каквито и да било предисловия, с обичайната си директност. Деванкар беше толкова изненадан, че ахна, а Танил леко присви очи. Не бяха очаквали такава развъзка. Това беше по-голяма проява на човечност, отколкото Деванкар се беше надявал от доста време насам. Само Киан не изглеждаше изненадана.

– Но, господарю – Деванкар все още се опитваше да подреди мислите си, – това няма ли да я освободи от мъглите?

Въпреки че пътуваше с Варкхагор от повече от четири години, бяха прекарвали безбройни часове в беседи и му беше пределно ясно, че на Варкхагор му е все едно как го наричат, Деванкар продължаваше да използва съвсем почтителен тон и да го нарича „господар“. Дори Киан наскоро беше прихванала този начин на говорене за кратко, но не ѝ хареса и бързо го изостави.

Варкхагор кимна. Изглеждаше решен.

– Какво смятате, че ще направи тя, щом бъде освободена и възвърне силата си? – попита Деванкар и за всички беше ясно, че има предвид дали Ендориел ще потърси отмъщение за това, че народът ѝ е бил безмилостно избит, а самата тя – пленена.

– Не знам – изражението на Варкхагор не се промени ни най-малко при перспективата да бъде въвличен в нов конфликт с Ендориел. Дори напротив, изглеждаше... нетърпелив. За него това щеше да е много по-добре от сегашното положение, при което Ендориел не искаше да има нищо общо с него.

Деванкар бавно кимна. След всичко, което беше направил, Варкхагор нямаше друг шанс с Ендориел, освен да се промени и да ѝ го покаже.

– Тръгвам тази нощ към Харникар.

Деванкар се чувстваше все едно камък беше паднал от сърцето му. След няколко години на усилия да тегли Варкхагор към добрата му страна, без какъвто и да било успех, и да предотврати превръщането му във всемогъщ тиранин, нещата най-после тръгнаха в добра посока. Най-после имаше надежда за света. И макар в този случай пророчеството да предвещаваше страдание за Варкхагор, нима той вече не страдеше достатъчно, щом беше готов да се промени? Да, така трябваше да бъде. Деванкар усети, че се усмихва. Дори Танил изглеждаше доволен.

Четиримата поговориха още малко. Лагерът отдавна беше притихнал, воините спяха, уморени от дългата езда. Скоро Варкхагор се обу и стана, препаса меча си и се заметна с мечата кожа като с наметало. „Като с втора

кожа“ – помисли Деванкар. Киан, Танил и Деванкар се надигнаха, сбогуваха се и тръгнаха мълчаливо към шатрите си, всеки от тях потънал в собствените си мисли. Танил набързо им пожела лека нощ и Киан и Деванкар продължиха сами. Накрая, там където трябваше да се разделят, Киан му се усмихна преди да му пожелае спокойни сънища. Зъбите ѝ бяха бели и едри, между двата предни имаше мъничко разстояние. Грубоватото ѝ лице изглеждаше открито и спокойно, къдравата ѝ коса, дълга до раменете и прихваната на челото с кожена връв, за да не пада на лицето ѝ, леко червенееше от огъня на една факла, забита наблизко. Деванкар отвърна на усмивката ѝ. Харесваше Киан, нейната прямота и безстрашност, и безкрайната ѝ, граничеща с чиста наивност, вярност към Варкхагор. На нея, повече от на всеки друг, се отразяваха настроенятията на Варкхагор, и сега, когато той се беше успокоил и беше решил как да действа, това чувство се беше предало и на нея.

След няколко минути Деванкар влезе в шатрата си. Вече беше станало доста късно и се чувстваше изморен. Без да си прави труда да сваля дрехите си, той се мушна под завивките, проснати на пода.

За пръв от доста време Деванкар заспа веднага.

Имаше чувството, че е затворил очи само преди миг, когато нещо го стресна и го събуди. Киан се беше надвесила над него и го разтърсваше. Деванкар седна в постелята си, пулсът му не можеше да се успокои от рязкото събуждане от дълбокия сън.

– Киан, да те вземат халите!

– Ставай, трябва да настигнем Варкхагор!

– Какво?

– Хайде, бързо! – каза Киан, докато дърпаше Деванкар да се изправи и го влачеше към платнището на входа. Почувства се доволен, че си е легнал с дрехите.

– Как предлагаш да го настигнем, той е много по-бърз от нас? – попита той, докато грабваше палтото си на излизане от шатрата.

– Ще го настигнем, защото ще летим! – дрезгаво прошепна Киан, а гласът ѝ беше изпълнен с вълнение.

Деванкар се зачуди дали не сънува. Не, определено не сънуваше. Идеята да лети, окончателно го разбуди и – честно казано – ужаси. Не, Киан нямаше как да говори сериозно. Дватамата се промъкнаха към малката горичка в края на лагера.

Когато стигнаха между дърветата, земята малко по малко започна да се издига. Киан с лекота подтичваше нагоре по хълма. Деванкар не виждаше

почти нищо от нея, по-скоро чуваше тихите ѝ стъпки и бързаше да не изостане, като внимаваше да не се просне по очи в тъмната гора. Беше сигурен, че Киан нарочно вдига повече шум от обикновено, за да може той да я следва.

Когато преваляха ниското било на хълма и започнаха да се спускат от другата страна, Деванкар вече се беше задъхал. За разлика от Киан, досега той не беше участвал в нито една битка и не беше полагал никакви усилия да се поддържа в добра физическа форма. А ходенето и язденето съвсем не бяха като тичането. След малко отново се изкачваха по възвишение. Киан изви леко вляво и скочи върха му. Деванкар нямаше представа как успява да се ориентира в тъмнината.

Скоро стигнаха до открита долчинка между два хълма и Киан най-после спря. Деванкар задъхано се отпусна на земята с гръб към близкото дърво, а Киан клекна до него и докато ровеше в един скрит джоб на палтото си, му каза тихо:

– Когато се разделихме, се прибрах в шатрата си и заспах. Но ми се присъни странен сън. Бях си аз, не като в обикновен сън, а все едно бях будна, но все пак бях в сън, знаех го. И не можех да се движа, не можех да помръдна дори. Бях в някакво приказно място, цветовете бяха много по-ярки от обичайното. Всичко се движеше и бушуваше, сменяха се цветове и се въртяха, сякаш издухвани от буйни ветрове. В следващия миг пред мен се появи една жена, от лицето и ръцете ѝ струеше светлина. Тя погълна цялото ми внимание и аз вече не можех да видя нищо друго освен лицето ѝ, сякаш беше изпълнила очите ми. Тя ми каза веднага да отида до шатрата на Танил. Не знам как ми го каза, защото устните ѝ не се движеха, но чувах гласа ѝ, той кънтеше в главата ми. Каза ми, че Варкхагор е в голяма опасност. Аха, ето го! – възкликна Киан – явно най-после беше намерила това, което търсеше. Деванкар се взря в дланта ѝ и му се стори, че държи камък, но в тъмнината не можеше да е сигурен. Киан стана и с все сила го хвърли във въздуха. Двамата затаиха дъх и се заслушаха, но така и не се чу тупване от падането му.

– Стана! – каза Киан, докато отново клякаше до него.

– Какво беше това? – също така тихо попита Деванкар.

– Това трябва да извика Ксеана – отвърна тя. После се сети, че Деванкар сигурно никога не беше чувал за нея и продължи: – Тя е хидора. Знаеш ли какво е това?

Деванкар знаеше. Някога, преди много години, в древни времена, някои магьосници експериментирали, като смесвали качествата, силата и съзнанието на няколко живи създания, за да получат ново същество.

Например ако искаш да изпратиш писмо на далечно разстояние, можеш да използваш гълъб. Но защо да не го направиш много по-бърз, като използваш скоростта на ястреба? А ако искаш да го предпазиш от стрели през дългия му полет, можеш да направиш гръдта му твърда като черупката на костенурка. Най-различни съчетания хрумвали на магьосниците, а нима от всички хора по света те не са с най-богато въображение?

Но това бил изключително дълъг, труден и кървав процес, а също и непредвидим. Колкото и внимателни да били магьосниците, почти винаги нещо се обърквало и крайният резултат не бил очакваният. Затова обикновено се налагало бързо да се отърват от съществуването, преди то да стане неконтролируемо, преди да го изпуснат. Въпреки всичката им предпазливост обаче, накрая станало така, че по земята бродели създания, които изглеждали, сякаш били излезли от нечий кошмар. Обикновените хора не могли да се справят с тях. Те били много по-силни, бързи и опасни от всяко същество, което природата е създала. Единственият начин да бъдат погубени било с магия. Години били нужни на магьосниците да ги изловят всичките и да прочистят света от тях.

– Рина и Ксеана не са такива – поклати глава Киан, когато Деванкар завърши разказа си. – Когато са в човешката си форма, не можеш да ги различиш от мен или теб.

– Хидори, които са хора? Никога не съм чел за такова нещо. Били са използвани най-вече животни, рядко насекоми, растения и камък, но никога хора.

– Е, явно един от магьосниците е използвал и хора – гласът на Киан беше тих и изпълнен с жлъч. В тъмнината Деванкар не можеше да види лицето ѝ, но сърцето му се сви, докато я слушаше. – Явно един от тях не е можел да се задоволи с жалките си опити с разфасовани животни и ги е правел и с хора.

– Кого имаш предвид, Киан?

– Ашаел, разбира се – каза тя рязко, изправи се и му обърна гръб. Тъмният ѝ силует се очерта на звездното небе.

Разбира се, тя беше помогнала на Варкхагор да убият Ашаел. През времето, което бяха прекарвали заедно, Деванкар се беше постарал да запише историята, да направи няколко преписа и да ги изпрати по различни канали към Адернон. Подобна информация, получена от първа ръка, беше твърде ценна, за да се изгуби. Но в никой от разказите не се споменаваха за хидора, камо ли за две.

За Деванкар беше ясно, че Варкхагор е търсел отмъщение за майка си, убита от Ашаел. И все пак, Киан така и никога не му беше казвала как се е

озовала пред мрачния замък на магьосника, а и Деванкар, улисан в записването на фактите и наблягащ много повече на историята на Варкхагор, никога не се беше сещал да я пита. За него предисторията бяха мотивите на Варкхагор, а самата история започваше от момента, в който двамата се бяха спуснали към замъка на магьосника в тъмнината на нощта.

– Киан, разказвала си ми историята за нощта, в която убихте Ашаел няколко пъти, но никога не си споменавала за хидори.

Тя въздъхна.

– Варкхагор реши да запазим съществуването им в пълна тайна.

Деванкар все още не разбираше.

– Според текстовете, които съм чел, хидорите са били избити още преди векове. Отвратени от кървавия ужас, който те били донесли на света, магьосниците негласно сложили край на създаването им. Не е известно някоя хидора да е била оставена жива.

– Рина изчезна само няколко месеца преди да убием копелето – каза Киан на себе си толкова тихо, че Деванкар едва я чу. После продължи малко по-силно: – Явно Ашаел е направил тези наскоро. И изглежда също като нас ги е пазел в тайна. Те се биха срещу нас на негова страна, когато го нападнахме в замъка му.

– Но ако те са били срещу вас... как сега тези същества са съюзници на Варкхагор?

– Ашаел ги принуждаваше. Той държеше връзки към волята им и чрез тези връзки ги заставяше да правят, каквото поиска от тях. Те нямаха никакъв шанс нито да избягат от него, нито да му се противопоставят. Варкхагор ги освободи и сега те са му вечно благодарни. Биха направили всичко за него. За тях той е спасител.

– И как изглеждат тези същества?

Киан се обърна към него. В тъмнината не можеше да я види добре, тя беше само черен силует на нощното небе. Беше скръстила ръце на гърдите си, а тежката ѝ брадва се очертаваше, закачена на колана от едната ѝ страна. Лицето ѝ беше скрито в сенки, но дори така Деванкар усети някаква дълбока болка, която Киан се опитваше да прикрие.

– Когато са в човешката си форма, изглеждат като хора. А иначе... – тя направи неопределен жест с ръка и повдигна рамене – са огромни същества с криле.

– Значи те имат две форми? – Деванкар напрегна мисълта си, за да си припомни дали някога е чел за подобно нещо в древните книги и ръкописи, оцелели от мрачните времена, когато хидорите бяха бродели по земята.

– Да – каза уверено Киан, – Ксеана е като камък, а Рина... – гласът на

Киан заглъхна на името, сякаш буца внезапно беше заседнала в гърлото ѝ. Тя въздъхна дълбоко преди да продължи със стегнат глас: – А Рина гори.

Деванкар се изправи тромаво, застана до нея и огледа небето.

– Киан, тези същества са опасни. Не се съмнявам, че Варкхагор може да се справи с тях, но ние...

– Не се тревожи – грубо го прекъсна Киан, – Рина никога няма да ме нарани, а и Ксеана също. Те двете са много близки.

Деванкар поклати глава. Как можеше Киан да е толкова сигурна? Усети, че нервите му се обтягат все повече.

Деванкар реши да смени темата.

– Какво стана като отиде до шатрата на Танил? – попита той.

– Щом се събудих, стресната от съня, станах и се промъкнах до шатрата на Танил. Тъкмо го видях да влиза в нея, затова се притаих до входа и надникнах вътре. Танил извади малка рисунка на някаква жена, грижливо я подпря на нещо пред себе си, така че да я вижда добре, и каза: „Птиците на времето са слепи. Варкхагор тръгна сам към Харникар.“ След това прибра рисунката, стана и излезе. Изчаках малко, промъкнах се в шатрата и извадих рисунката, за да я разгледам. Беше малко по-голяма от дланта ми. Жената беше хубава, с руса коса, сплетена на многобройни плитки, захванати в сложна прическа. Очите ѝ бяха като живи, имах чувството, че ме вижда. Направо тръпки ме побиха от нея. Бързо я прибрах обратно и отидох да те събудя.

Киан се умълча и в миг фигурата ѝ замръзна. Тя бавно се извърна към Деванкар.

– Сега си спомням, че веднъж, отдавна, проследих Танил до реката и го чух да казва нещо подобно на водата: „Птиците на времето са слепи. Днес тръгваме към планините на юг.“ Беше в деня, когато тръгнахме на юг към планините, преди да завладеем Адернон.

– Киан – възкликна Деванкар и я разтърси развълнувано за раменете, – „Птиците на времето са слепи“ – това е таен код! Танил ни е предал, предал е Варкхагор!

– На една река и на една рисунка? – скептично попита Киан.

– Не е толкова просто – каза Деванкар. – Според легендите Валендиан живее в Голямото южно море. Понякога тя излиза на брега на морето, предрешена като невинна девойка, омайва някой млад мъж и го кара да се влюби в нея. И щом веднъж го оплете в мрежите си, отърване няма. Тя го изпраца по света, за да ѝ търси артефакти и амулети и да ѝ изпраца вести. Нашепнеш ли нещо на река, която се влива в Голямото южно море, думите ти рано или късно ще стигнат до нея. Рисунката пък е самата тя, съвсем

истинска, и думите, които изговориш пред образа ѝ, ще стигнат до слуха ѝ. Сигурно е оплела Танил преди години, когато е бил млад. По-късно той се е присъединил към Варкхагор и това за нея е било добре дошло, тъй като така тя е можела да следи действията му. Сигурна ли си, че Танил не каза пред рисунката, че Варкхагор отива да освободи песента на Ендориел?

– Да – кимна Киан. – Каза само, че тръгва към Харникар.

– Защо не ѝ е казал всичко? – замисли се Деванкар. Радостта от решението на Варкхагор да освободи песента на Ендориел беше траела толкова кратко. Сега Деванкар се чувстваше по-угрижен от всякога.

– Кажи ми пак за съня – каза той напрегнато.

Киан го изгледа, както му се стори – раздразнено. От нейна гледна точка тя вече беше разказала съня си. Но Деванкар добре я познаваше и знаеше, че е пропуснала много подробности, които ѝ се виждат маловажни.

– Как изглеждаше жената, която ти каза, че Варкхагор е в опасност?

– Не знам – тя махна с ръка. – Слаба, със светла коса, светла кожа. Не беше кой знае какво.

– Ако я видиш, ще я познаеш ли?

– Кой знае? – Киан сви рамене, докато се взираше в нощното небе. Нетърпението ѝ растеше, Деванкар можеше да го усети почти осезаемо. – Може би. По-важното е, че ми каза да бързам, защото Варкхагор е в голяма опасност.

– Каква опасност?

– Каза, че след като е убил Ендориел, останалите магьосници със сигурност ще искат да го спрат.

– Какво?!

Киан изсумтя.

– Явно те мислят, че е мъртва.

– Но правилото... – започна да разсъждава на глас Деванкар. – Магьосниците имат неписано правило никога да не се месят в делата на другите магьосници. Не го направиха, когато Варкхагор уби Ашаел, защо сега да е различно?

Киан отново повдигна рамене.

– Може би с Ендориел е различно.

– Разбира се – продължи на глас той. – Ашаел беше истински тиранин. Сигурен съм, че мнозина от останалите са се изкушавали сами да сложат края му. Едва ли някой би се застъпил за него, едва ли би му помогнал. Никой от останалите магьосници, за които някога съм чел, не се доближава дори малко до ужасяващия му образ. Той превръщаше думата „магьосник“ в нещо страшно и отвратително. Едва ли някой от

магьосниците би тръгнал да отмъщава за това чудовище. Но виж, Ендориел е друга работа. За нея биха го направили. Да, Варкхагор се превръща в твърде голяма заплаха за тях, щом мислят, че тя е мъртва. На два пъти той показа, че не зачита неписаните правила на техния свят и нищо не го спира да ги пристъпи. Съвсем логично е да искат да го спрат, и веднъж решени, е трябвало само да изчакат подходящия момент, когато той няма да е в лагера си, заобиколен от армията си. Танил им е дал този момент, като е казал на рисунката на Валендиан, че Варкхагор отива сам към Харникар. Мисля, че знам защо Танил не е казал на Валендиан цялата истина. Той има собствени амбиции. Ако Валендиан и останалите магьосници застанат на пътя на Варкхагор, Танил би могъл да стане предводител на армиите му на негово място!

Деванкар не беше усетил, че се е доближил много близо до Киан и я стиска за рамото. Тя се взираше напрегнато в очите му в тъмнината на нощта.

– Киан – задъхано каза Деванкар, – положението е много по-сериозно, отколкото можеш да си представиш!

Стори му се, че тялото ѝ трепна, а в очите ѝ пробяга страх.

– Смяташ ли, че се сбъдва пророчеството?

– Кое пророчество?

– Онова, за което веднъж ми каза, още преди Аегония да падне. Че Варкхагор има две страни, добра и зла, и ако добрата надделее, той ще се провали и ще страда ужасно?

– Не знам – откровено каза той, а гласът му трепереше. – Мислех, че той вече страда, заради Ендориел. Но може би му е отредено още по-голямо страдание. Но Киан, това не е единственото пророчество! Има още едно, много по-съдбовно и важно от това, заради което досега правих всичко възможно да наклоня Варкхагор към добрата му страна, а сега трябва да направим всичко възможно той да оцелее! Според Агиана ще дойде ден, когато снеговете на Харникар ще започнат да се топят и ще освобо...

– Шшшт! – Киан го дръпна и сложи пръсти върху устните му. Заслуша се и го бутна назад сред дърветата.

Деванкар не разбра откъде се появи огромното същество, направи широк и съвсем безшумен кръг над главите им и с няколко плавни подскока леко се приземи в долината и спря на няколко крачки от тях. Огледа се в нощта с голямата си черна глава и застина неподвижно с поглед, вперен към тях. Обзе го страх, който изкара от главата му всички пророчества, които някога беше изучавал.

Усети, че Киан със сила го тегли към съществуването, а той се е запънал назад. Тръсна глава, за да се отърси от сковаващото чувство на страх от огромната фигура, застинала като статуя срещу тях.

– После ще ми доразкажеш за пророчеството – казваше Киан. – Хайде, ела, това е Ксеана, тя е с нас. Страхът ще мине, като я поопознаеш.

Тя го изтегли напред и с немалко усилие успя да го приближи до съществуването. Деванкар напрегна цялата си воля, за да не се обърне и да побегне. Отблизо то изглеждаше като от камък. До момента, в който разпери мощните си криле и разтърси главата си.

Киан заговори на хидората, като я галеше по каменната шия, все едно беше кон, който иска да яхне:

– Варкхагор е в опасност. Трябва бързо да стигнем при него. Ще ни отнесеш ли при него, Ксеана?

Ксеана не издаде никакъв звук, но се приведе към земята и Киан се покатери ловко върху каменния ѝ гръб, а после протегна ръка към Деванкар, за да му помогне и той да се качи.

Едва ли имаше нещо, което точно сега да иска по-малко от това, да лети на гърба на митично чудовище, но моментът едва ли беше подходящ да не го направи. Имаше по-важни неща от страховете му и никакъв друг начин да настигне Варкхагор. В такива моменти понякога умът просто изключва. Без да мисли, Деванкар сграбчи ръката на Киан и тя го изтегли зад себе си. Хидората се размърда, в началото сковано тръгна напред, тялото ѝ беше твърдо като скала, но с всяко следващо движение мускулите се раздвижваха и ставаха гъвкави, а ходенето прерасна в мощни, друсаци подскоци.

Деванкар инстинктивно се вкопчи в Киан, седнала пред него. Тя беше силно приведена напред към широкия каменен гръб. Деванкар не можеше да види за какво се е хванала и как се държи да не падне, но му се стори стабилна. Явно го беше правила и преди. Всеки подскок го подхвърляше нагоре и при всяко падане се чувстваше, все едно се удря в скала.

За щастие, това не трая дълго. Хидората се оттласна от земята и полетя. Все още хванал здраво Киан през кръста, Деванкар се огледа. Беше твърде тъмно, за да види кой знае какво, но усещането за летене беше наистина странно. Не беше като просто да си на високо място или да изкачиш високо дърво. Беше... като празнина в стомаха... като чувство на абсолютна безпомощност, като осъзнаването на това, че ако се изпуснеш, няма за какво да се хванеш, няма какво да спре падането ти. Усети, че стомахът му се е свил и се опита да се отпусне.

Сега хидората се носеше плавно и безшумно с широко разперени

криле в черната нощ. Усети, че Киан се обръща и му вика нещо, но не можа да чуе какво. Тя му кимна назад и Деванкар се обърна. На известно разстояние зад тях летеше още едно същество, също толкова огромно, колкото Ксеана. Имаше и подобна форма. С широко разперени криле летеше плавно и безшумно, като освен това излъчваше и мека светлина. Като голяма дървена статуя, която е била запалена и е горяла дълго, а сега цялата само леко тлее. Гледката беше наистина възхитителна, но Деванкар усети как стомахът му се свива от страх. Всъщност усети, че страхът не го е напуснал, откакто зърна първата хидора – Ксеана, а сега само се беше засилил.

Не можеше да прецени колко дълго летяха. Постоянен вятър духаше около него, ставаше му все по-студено, а от непрекъснатото стягане мускулите започнаха да го болят. Дръжката на брадвата на Киан, закачена на колана ѝ, неудобно минаваше точно до едното му коляно и вече ужасно му убиваше. Не знаеше колко още ще издържи, когато дойде онзи безкрайно кратичък и неуловим миг, в който зората пукна. Просто, както досега всичко беше съвсем черно и неразлично, изведнъж стана видимо, макар и все още сиво и безцветно. Деванкар се огледа смаяно наоколо. Широколистна гора плавно преминаваше под тях и се простираше настрани, докдето стигаше погледът. Далеч напред се извисяваше снежна планина, върховете ѝ се губеха в мъгла. Деванкар погледна през рамо и видя, че огненото същество лети недалеч зад тях.

Сутрешният здрач се задържаше дълго по това време на годината, а и небето беше покрито с мрачни дъждовни облаци. Скоро нямаше да стане много по-светло.

След няколко минути дърветата се разрешиха, сред тях тук-там стърчаха остри скали. Заваля рехав снежец, завихряше се около тях в плавния полет на хидората. Скоро приближиха към скалисти хълмове. На върха на един от тях стоеше Варкхагор и ги наблюдаваше, а вятърът вееше тъмната му коса и косъмчетата на мечата козина. Хидората се спусна надолу в широка дъга. Стомахът на Деванкар се стегна от спускането. Киан се извърна назад и му извика нещо, но той не успя да я чуе заради брулещия в ушите му вятър. Тя посочи към Варкхагор и Деванкар ѝ кимна, че го е видял.

С няколко плавни подскока хидората се приземи на широкото било на хълма. Киан скочи на земята и забърза към Варкхагор. Деванкар тромаво се спусна по грапавия гръб на съществото и тежко скочи на земята. Цялото му тяло беше измръзнало и схванато от дългото неподвижно седене и от

усилията да се задържи. Той разкърши рамене и огледа небето в посоката, от която бяха дошли. Огненото чудовище не се виждаше никъде. Киан обясняваше нещо на Варкхагор, като енергично махаше с ръце. Сигурно му разказваше съня си и за предателството на Танил. Деванкар въздъхна и тръгна към тях. След няколко крачки погледна назад през рамо. От хидората нямаше и следа. Той се сепна и се обърна, заоглежда ниските храсталаци и камънаците, покрити с рехав сняг. Една скала беше малко по-голяма от останалите и по нея нямаше сняг. Деванкар се загледа в нея и скоро започна да различава очертанията на хидората в масивния камък. Беше застанала странно, беше обгърнала тялото си с криле и беше скрила главата си под крилето. Едва ли някой, който не търсеше да я намери и не очакваше да е там, щеше да различи в каменната грамада нещо повече от обикновена скала. Единствената разлика беше, че точно тази скала все още не беше покрита със сняг като околните, но след няколко минути, с постоянно валящия сняг, и това щеше да се промени.

Слънцето още не беше изгряло, когато Деванкар се приближи към Киан и Варкхагор. Небето беше покрито с ниски дъждовни облаци, които обещаваха денят да е мрачен и сив. Леки снежинки се въртяха около тях и тихо се сипеха.

– Трябва да се върнем в лагера! – тъкмо казваше Киан.

– Не, първо ще освободя песента на Ендориел – отсече Варкхагор.

– Тогава идвам с теб – натърти Киан.

Варкхагор махна раздражено с ръка.

– Само ще ме забавиш, Киан. Харникар вече е близо, ще размразя снежинката и ще се върна преди утрешния изгрев. Ако сега се върна, кой знае колко време ще мине, преди да мога пак да дойда до Харникар!

– Няма да те забавя – ядосано каза Киан. – Настигнах те, нали? Въпреки че имаше преднина! С Ксеана можем да стигнем Харникар дори преди теб!

Както винаги Киан гледаше протичащата на нещата. Яхваш хидората и тя те отвежда, където поискаш. Не мислеше за възможните последствия от това. Но Деванкар знаеше това-онова за Харникар и не смяташе, че е толкова просто. Никой не ходеше просто така в Харникар.

– Чуй, Киан – меко каза Варкхагор, сякаш се опитваше да я омилостиви. – Най-малкото е, че не искам Ксеана да знае за мястото, където съм скрил снежинката. Добро скривалище е и не искам никой друг да знае за мястото освен мен. Завоалирал съм спомените си за него, за да не може никой да го види дори и с магия. Но освен това Харникар няма да ви допусне току-така да навлезете в планината. Нито теб, нито Деванкар,

ните хидорите.

– Но Ашаел е бил там! – не се предаваше Киан. – Когато е търсел Извора!

– Да, но след продължителна подготовка да издържи на натиска на магията, която сковала Харникар във вечна зима. Природата ѝ е такава, че тя се опитва да проникне във всичко живо. Не можеш просто да навлезеш в Харникар. Трябва да се подготвяш, и то дълго! И въпреки че магията е много по-сурова към този, който е тръгнал да търси Извора, и го изправя пред всевъзможни трудности, не би допуснала толкова лесно и някой, навлязъл в планината по някаква друга причина.

Лицето на Киан се свъсваше все повече.

– Ами ти?

– Аз съм роден и израснал там. За всички същества, които са родени в Харникар, е различно.

Киан явно се сети за нещо, защото погледът ѝ просветна, тя бръкна в пазвата си и измъкна медальон, който висеше на кожена връв под дрехите ѝ. Беше бял като скреж.

– А какво ще кажеш за медальона на Ашаел? Нима той няма да ме предпази от студа в планината?

Варкхагор кимна.

– Донякъде ще те предпази, но зимата в Харникар не е като тази в планината, която преминахме, за да завземем Адернон.

Киан понечи да му отвърне, но Варкхагор вдигна ръка и я спря.

– Повярвай ми, Киан, не бих се доверил на никой друг преди теб, ако имах нужда от помощ. – Варкхагор се загледа към заснежената планина, която се извисяваше на север от тях, с върхове, затулени в плътни облаци. – Дори магьосник не би навлязъл току-така в снежния свят на планината – те са много по-наясно с рисковете от всеки обикновен човек. Стигна ли Харникар, ще съм в безопасност. – Той се обърна към нея и сложи ръка на рамото ѝ. – Но не и вие. Върнете се в лагера и ме изчакайте там.

Киан кимна неохотно. Без да се бави повече, Варкхагор тръгна към снежната планина. Киан го наблюдаваше навъсено, докато той бързо се отдалечаваше. Хълмовете на север ставаха все по-високи и каменисти с приближаването към планината. Скоро Варкхагор се изгуби от поглед.

Деванкар потрепери в студената сутрин. Палтото му беше добре подплатено с меки животински кожи, но дори и те не можаха да го предпазят от бръснещия вятър по време на полета с хидората, а веднъж измръзнал, му беше трудно да се стопли. Перспективата отново да лети в продължение на няколко часа, никак не го радваше. Зачуди се дали

Варкхагор беше постъпил мъдро, като ги отпрати и продължи сам към Харникар въпреки предупреждението от съня на Киан. Но той си беше такъв, твърде горделив и уверен в себе си, за да може някакво си предупреждение за опасност да го отклони от това, което е решил.

Киан все още стоеше и гледаше към Харникар, въпреки че Варкхагор вече не се виждаше, скрит сред хълмовете. Деванкар застана до нея и също се загледа към снежната планина. Стомахът му беше свит от полета, а може би не само от него.

– Имам лошо предчувствие – тихо каза той.

Киан кимна.

– И аз – дрезгаво каза тя.

Деванкар не знаеше дали слънцето вече е изгряло на изток. Облаците бяха плътни и денят беше мрачен, но в този миг му се стори, че стана дори още по-мрачно. Притъмня и той вече не виждаше добре хълмовете пред тях. Изви вятър, топъл вятър, и понесе необичайна солена миризма. Миризма на море. Само дето наоколо нямаше море.

Деванкар и Киан се спогледаха в недоумение.

– Какво е това? – попита Киан почти шепнешком.

Във въздуха се понесе тихичък, едва доловим звън на сребърни звънчета.

– Валендиан – също така тихо отвърна Деванкар, без изобщо да се замисли, и сам се стресна от думите си. – Тя живее нейде в Южното море и сплита в русите си коси сребърни звънчета.

Киан го гледаше втрещено, все едно е изгубил ума си и говори безсмислици.

Деванкар я сграбчи за ръката и я повлече настрани. Двамата се скриха зад една скала и притаиха дъх. Стъпките им личаха в снега и ясно издаваха къде са. Деванкар се сви, все едно така можеше да стане по-невидим за нежелани погледи. Сведе очи към тъмното си палто – с него щеше да се откроява в снега като факла в тъмна нощ. При Киан положението не беше по-различно. Прокле се наум, че не помисли за това по-рано, в лагера, когато Киан го събуди.

Киан го бутна и посочи напред. По един от съседните хълмове, недалеч от скривалището им, спокойно крачеха три фигури. Бяха се отправили в посоката, в която беше поел Варкхагор. Изглежда не бързаха особено и тихо си говореха нещо. Бяха двама мъже и една жена. И тримата бяха облечени в дълги наметала. Качулките им бяха дръпнати назад и откриваха лицата им. Наметалото на жената беше снежнобяло, качулката, яката и ръкавите бяха общити с козина от бял заек. Русата ѝ коса беше

сложно сплетена на множество малки плитчици, на свой ред сплетени в сложна прическа, в която проблясваха перли и сребърни звънчета, които от време на време тихо подрънкваха. Лицето ѝ беше навъсено и напрегнато. На гърба си носеше лък от бяла кост и колчан със стрели, а в колана ѝ бяха затъкнати два кинжала.

До нея крачеше мъж, загърнат в дълго тъмночервено наметало, с цвят на засъхнала кръв. Изглеждаше силен, осанката му беше царствена, раменете му бяха широки и изправени. Чертите му бяха сурови и сякаш изсечени в скала, късата му коса беше кестенява и чуплива. Изглеждаше като човек, видял много битки и смърт. Изглеждаше като човек, свикнал да се налага и да властва. На бедрото му висеше тежък меч.

Другият мъж изглеждаше по-фин, с по-меки черти, а наметалото му беше тъмносиньо. Лицето му излъчваше благородство и благодост. Макар че и той беше съсредоточен и намръщен като другите двама, изглеждаше по-скоро като човек, готвещ се да се скара на непослушно дете, отколкото като такъв, дошъл да убие някого. Деванкар не видя да носи оръжие, може би то беше скрито под наметалото му.

Тримата бяха достатъчно далеч от тях, за да не могат да ги чуят или видят. Ако запазеха посоката си на вървене, щяха да заобиколят Киан и Деванкар и стъпките им в снега доста отдалеч, но щяха да се натъкнат на следите, оставени от Варкхагор.

Деванкар нямаше как да сбърка кои са тези хора, макар че никога досега не ги беше виждал с очите си. Въпреки смъртната опасност, в която се намираха, той не можа да скрие вълнението в гласа си, когато се наведе към Киан и ѝ прошепна:

– Жената е Валендиан, едрият с тъмночервеното наметало е Драгор, а този със синьото – А’грот. Трима от най-могъщите Магьосници, съществували някога!

Киан го погледна напрегнато.

– Това е жената от рисунката на Танил – каза тя и извърна поглед към мястото, където за последно беше видяла Варкхагор да се скрива сред хълмовете. – Трябва да го предупредим – прошепна тя. В гласа ѝ се четеше смесица от страх и мрачна решителност.

Деванкар бавно кимна. Варкхагор нямаше особена преднина, Харникар все още беше достатъчно далеч, за да могат да го настигнат, преди да е навлязъл в склоновете на планината.

Тримата изглеждаха сякаш се движат бавно, но това беше илюзия. Когато отново погледна към тях, Деванкар замръзна. Пътят им беше пресякъл снежната диря, оставена от Варкхагор, и сега А’грот беше

клекнал и оглеждаше следите, Валендиан сочеше към хълмовете, където се беше скрил Варкхагор, а Драгор намръщено оглеждаше околността.

Притиснат към скалата, зад която се бяха скрили двамата с Киан, Деванкар усети, че го обзема паника. Какво можеха да сторят? Да се изправят срещу магьосниците беше немислимо. Дори и най-добре тренираният воин, в най-добрата си форма, щеше да е безсилен даже само срещу един от тях, какво оставаше за трима. Да се промъкнат покрай тях и да избързат напред? Невъзможно беше да ги изпреварят или да настигнат Варкхагор.

Единственият им шанс оставаше хидората.

Деванкар надникна към магьосниците. Драгор и А'грот бяха тръгнали по стъпките на Варкхагор и приближаваха мястото, където с Киан го бяха изгубили от поглед по-рано. Валендиан не се виждаше никъде. Това беше притеснително. Деванкар трескаво се заоглежда наоколо. Движение привлече погледа му – силен вятър се беше завихрил на склона на един от най-високите хълмове по посока на Харникар и се движеше нагоре към голия му връх. В центъра на снежната вихрушката крачеше Валендиан, почти невидима в бялото си наметало. Как беше успяла да се придвижи толкова бързо? С всяка нейна стъпка вятърът се усилваше и вдигаше нови преспи сняг във вихъра си.

Явно Киан беше стигнала до същия извод като него, защото го дръпна за ръкава и му кимна назад към мястото, където Ксеана се беше вкаменила, след като кацнаха. Деванкар ѝ кимна и двамата се затичаха натам. Ако някой от магьосниците се обърнеше в този момент, лесно щеше да ги види, но Деванкар не вярваше това да се случи. Те бяха като хищници, надушили плячка, и преследването поглъщаше цялото им внимание.

Двамата бързо се върнаха назад и затърсиха скалата, която беше Ксеана. Сняг беше навалял върху нея, но все пак беше по-малко, отколкото по околните камъни, тъй като валежът беше спрял. Деванкар се огледа наоколо – ако не беше така, едва ли щеше да намери хидората толкова лесно. Тя напълно се беше сляла с околната природа и беше неотличима.

Киан се долепи до камъка хидора и ѝ зашепна, за да я събуди. Обясни ѝ, че Варкхагор е в смъртна опасност и трябва да му помогнат веднага. Всяка минута беше ценна. Деванкар усети, че нервността му расте. Варкхагор беше ключът към едно от най-важните пророчества на Агиана. Знаеха ли за това магьосниците? Какво щяха да направят с него?

От Драгор и А'грот не се виждаше и следа. Вихрушката над Валендиан вече беше обхванала и небето. Тя завихряше тъмните буреносни облаци над хълма, на който стоеше, придърпваше ги към себе си от цялото небе,

докъдето стигаше погледът, и ги засмукваше към центъра над главата си. Поне едно беше хубаво в това – Варкхагор със сигурност щеше да я види, така че можеха да го считат за предупреден за опасността.

Когато се извърна отново към Киан, видя, че хидората се е изправила и тронаво раздвижва крилете си и тръска грамадната си каменна си глава. Всяка минута покой я вкаменяваше все повече и сега ѝ беше необходимо време да се разкърши. Но хидората бързаше, личеше си по движенията ѝ. Деванкар се замисли за това, как е възможно едно същество, създадено в болка и мъки и излязло от нечия безумна фантазия, да изпитва такава дълбока благодарност към някого. Явно в сърцето си то все пак беше повече човек, отколкото чудовище. „Колко ли още от написаното в книгите ще излезе невярно?“ – помисли той, докато гледаше как огромните криле махат все по-бързо и гъвкаво.

Киан се метна на гърба на хидората и му махна да се качи зад нея. Деванкар побърза да го направи, всеки миг беше ценен.

– Повикай Рина – кресна Киан в мига, когато хидората се затича по билото с леки подскоци, за да полети. Тя закръжи над хълма, за да се издигне, надавайки писък, който можеше да смрази кръвта във вените и на най-смелия воин. Писъкът беше странен, не беше пронизителен, и Деванкар имаше чувството, че го чу по-скоро с тила си, отколкото с ушите си. От него кожата му настръхна и по гърба му полазиха ледени тръпки. Той не го проглуши, но в същото време беше сигурен, че би го чул от много, много далеч. Някак си беше сигурен, че Рина ще го чуе.

Хидората полетя над хълмовете. Деванкар имаше чувството, че всеки момент ще се изпусне и ще падне. Цялата ситуация му се струваше толкова нелепа – с какво можеше самият той да допринесе за битката, освен може би да се пречка на Киан?

Хидората летеше шеметно в широка дъга встрани от мястото, където бяха видели за последно Драгор и А'грот, явно с идеята да ги заобиколи и да ги изпревари. Хълмът, където Валендиан събираше ветровете, също беше встрани от тях. Под тях земята бързо ставаше все по-висока, все по-нагъната и непроходима, прорязана от отвесни скали, дълбоки долове и урви.

Киан крещеше нещо, но той не можеше да я чуе, затова тя му посочи. Проследи протегнатата ѝ ръка. Вляво от тях Варкхагор се изкачваше по една отвесна скала към продълговатото плато, което, извито като седло, първо леко се спускаше, а после плавно се изкачваше към предпланината. Деванкар го видя как, захванат за скалата, се извърна и погледна назад, към недалечен хълм, на който Драгор тъкмо вдигаше ръцете си, свити в

юмруци, към небето. Варкхагор продължи нагоре все по-бързо.

Но недостатъчно. Светкавица проряза небето и се заби в скалите високо над главата му. Гръм разтърси земята и се сля с бумтежа на падащите отронени скали. Вдигнаха се сняг, прах и камъни, които закриха отвесните скали като в непрогледна мъгла. Ксеана направи нов широк кръг около скалите. Когато отново можеха да ги виждат, в тях зееше огромна вдлъбнатина, а от Варкхагор нямаше и следа.

Киан изкрещя нещо, което прозвуча като люто проклятие и завика на Ксеана да се сниши към мястото, където беше паднал Варкхагор.

В този миг изви вятър. Не, не просто вятър – вихър, срещу който хидората не успяваше да устои. Той я понесе настрани и я запрати надалеч от скалите. Деванкар закрещя, но не чу гласа си. Вятърът го отнасяше надалеч от слуха му. Усети, че хватката му малко по малко се изплъзва, докато накрая вкочанените му от студ ръце се изпуснаха и той излетя от гърба на хидората, завъртя се във въздуха, докато накрая вече не знаеше къде е горе и къде е долу.

Приведена напред и притисната към гърба на хидората, Киан се извъртя и погледна назад. От Деванкар нямаше и следа, беше паднал. Около нея бясно се въртяха снежинки и виеше силен вятър, и тя не можеше да види дори главата на хидората пред себе си. Киан зареди люти проклетия.

Силен порив ги блъсна отдолу и странично, Ксеана се заобръща и завъртя във въздуха, сякаш беше листо на вятъра. Киан усети, че вече не може да се задържи върху хидората и вятърът я отнесе нанякъде. Тя замаха инстинктивно с ръце в отчаян опит да се хване за нещо, стомахът ѝ се обърна. С ужас се замисли колко ли отвисоко пада, когато потъна в мека пряспа сняг. Изправи се с мъка. Вихърът я беше изтласкал настрани, тук просто духаше силен вятър и развяваше къдравата ѝ коса. Кожената връзка, с която обикновено я връзваше, беше паднала и сега косата неприятно влизаше в очите ѝ и я дразнеше.

Киан бързо се изкачи по близкия хълм и се приведе на върха му. Скалата, от която беше паднал Варкхагор, беше далеч на север, почти не можеше да я види от вихъра. Зад нея се извисяваше Харникар, студен и непристъпен, забулен в снегове, мъгли и облаци. Някъде в подножието му проблесна светкавица, после друга и друга... Киан се усмихна – Варкхагор беше добре!

Движение отляво, на един по-висок съседен хълм, привлече вниманието ѝ. С белите си дрехи Валендиан се беше сляла със снега, а

небето над нея беше толкова тъмно, сякаш над хълма, на който стоеше магьосницата, все още тегнеше нощ. Бурята беше отнесла Киан близо до магьосницата. Ветровете, които тя събираше и доскоро я скриваха във вихъра си, сега беше запратила надалече, беше ги стоварила върху Варкхагор. Киан посегна към колана си за брадвата и изруга – нямаше я. Въпреки това тя решително тръгна към магьосницата. Снегът тихо скърцаше под кожените ѝ ботуши, но вятърът духаше откъм Валендиан и Киан се надяваше, че магьосницата няма да я усети как приближава.

Нещо твърдо се блъсна в Ксеана. Усети го дори във формата си на хидора, в която почти не усещаше болка. Едното ѝ крило замаха безпомощно, докато другото беше болезнено притиснато към каменното ѝ тяло, а после тя се свлече стремглаво надолу, удряйки се в стърчащи скали по пътя си към земята. Голите клони на няколко дървета и снега донякъде омекотиха падането ѝ.

Но не беше толкова лесно да пречупиш хидора. Ксеана се изправи и разкърши криле. Болката в крилото ѝ бързо заглъхваше, докато накрая се стопи просто до неприятно дразнене.

Ако сега ѝ се наложеше да приеме човешката си форма, болката щеше да я убие. Крехкото човешко тяло нямаше да може да понесе многобройните наранявания. Но това беше проблем за по-късно. Точно сега най-важното беше да помогне на Варкхагор.

Вихърът все още фучеше и се въртеше навсякъде около нея, вдигаше сняг и камъни в безкраен лудешки танц, блъскаше я и ѝ пречеше да вижда.

Но не можа да ѝ попречи да види светкавиците, които заваляха навсякъде около нея.

Вятърът намаля така внезапно, че Киан се сепна и се сниши към земята. Все още не беше стигнала до мястото, където беше Валендиан, тъкмо прекосяваше рядка горичка от ниски дървета, сгущена между два хълма. Приведена, тя внимателно се запромъква към края на дърветата и погледна нагоре. От мястото, където се намираше, в ниското, не се виждаше нищо. Киан запълзя в снега нагоре по хълма. Откъм посоката, в която се намираше Валендиан, се чу свистене, отначало тихо, после все по-силно. Почти беше стигнала билото на хълма, когато огромна горяща сянка прелетя над нея. Гигантското тяло на хидората тлееше. Пламъци изригнаха от кожата ѝ и оставяха диря зад крилата и дългата ѝ опашка.

Рина направи широк завой, набирайки височина и стремглаво се спусна надолу. Смразяващ кръвта писък се изтръгна от гърлото ѝ, от устата

й изскачаха пламъци. Тя се разгаряше все повече и повече.

Киан затича нагоре по хълма, колкото бързо ѝ позволяваха наклонът и дълбокият сняг. Гореще духаше доста по-силно. Голо било плавно се изкачваше към следващия хълм, на който беше Валендиан. Вятърът пак се беше усилил, въртеше се и вееше сняг, и ѝ пречеше да види магьосницата, но горящата хидора се очертаваше съвсем ясно в снежната вихрушка. Тя се спускаше стремглаво отново и отново, но силен тласък винаги я отхвърляше назад, миг преди да достигне магьосницата и да ѝ навреди.

Съсредоточена върху хидората, Валендиан беше впрегнала голяма част от силата си да я отблъсне, но вятърът не вееше само около тях. В далечината бурята все така вилнееше. Снегът се смеси с едри дъждовни капки, падаха студени по лицето на Киан. Замириса на сол. Капките бяха солени.

Силен трус разтърси земята. Киан залитна и за малко да падне. Дърветата зад нея изстенаха, а някъде надалече се чува падащи камъни.

Приведена срещу мразовития вятър, Киан извади камата си и тръгна напред. Беше готова да се закълне, че е много по-студен и влажен от преди малко. Радваше се, че медальонът, топъл върху кожата ѝ, я предпазва от студа и тя го усеща много по-слаб, отколкото беше в действителност. Отпред Рина се вдигаше и спускаше, но се виждаше много по-слабо от преди малко, сякаш огънят ѝ загасваше.

Киан се приближаваше бавно откъм гърба на магьосницата. Пристъпваше внимателно, макар че сред виещите ветрове нямаше как Валендиан да чуе стъпките ѝ, колкото и остър слух да имаше. Рина висеше във въздуха съвсем пред магьосницата, разперила широко криле. Движенията ѝ бяха много по-бавни и немощни от преди, а тлеещото ѝ – съвсем слабо. Тя плавно кацна на земята, снегът и дъждът съскаха по тлеещото ѝ тяло, докато то изгасваше. Валендиан не откъсваше очи от хидората, докато тя отпускате глава на земята и уморено затваряше очи, а последните ѝ тлеещи отблясъци умираха под дъжда и волята на магьосницата.

Ръката на Киан трепереше от напрежение, когато, стиснала камата, замахна към гърба на Валендиан.

Вятърът изведнъж стихна. Беше толкова внезапно, че Ксеана загуби равновесие за момент и за малко да се блъсне отново в скалите. Но това не трая дълго, бурята отново взе да се засилва.

Още няколко маха на мощните ѝ криле и тя плавно кацна върху скалите, в които се беше блъснала преди малко. Изпълзя до ръба и се

надвеси, за да огледа хълмовете долу, доколкото това беше възможно. Нямаше как да определи откъде идват светкавиците, те просто се сипеха от небето. Тя търпеливо зачака.

Ето там. Нещо се промени долу, някъде вляво. Не че го видя, по-скоро го усети с цялото си каменно тяло. Сякаш нещо влезе – студено, неумолимо и безжалостно, в сивия каменен свят. Беше като едва доловимо дразнене в каменната ѝ същност, дори не можеше да определи точно какво е и откъде идва. Ксеана потръпна. Не се беше чувствала така от преди Ашаел да умре. Тогава магьосникът държеше волята ѝ, като куче на каишка, и тя беше изцяло подчинена на властта му.

Силен трус разтърси земята. Ксеана го усети и вън, и вътре в тялото си. Камъните под нея поддадоха. Тя разпери криле и докато те се свличаха с грохот, тя се отдели от тях и полетя. Беше започнала да се вкаменява – винаги ставаше така, щом спреше да се движи – но с всеки следващ мах се раздвижваше все повече. Изви наляво, там където беше усетила влизането в света на камъните.

Притаен зад една скала, Варкхагор си пое дълбоко дъх. Ураганният вятър беше стихнал за малко, но сега отново не му даваше нито миг спокойствие и не му позволяваше да се съсредоточи. Можеше да усети дъха на Валендиан в него. Вече главата го болеше от постоянните му пориви, пречеше му да мисли. Харникар беше съвсем близо. Още малко и щеше да е на сигурно място, у дома. Пред него се издигаше стръмна, почти отвесна скала, която нямаше да му е трудно да изкачи, а горе в края на каменистото плато над нея започваше същинската планина. Без да се бави повече, той затича към скалата, като се спотайваше зад вековните дървета и зад високите скали, осеяли тази част на предпланината. Земята се издигаше все по-стръмно. Малко по-напред сред дърветата се видя скалата, а в нея – пролом, широк няколко крачки. Вляво и вдясно от пролома скалата продължаваше, докдето стигаше погледът сред снежната вихрушка. Варкхагор надникна в пролома – вътре не духаше, вятърът не успяваше да навлезе в тесния процеп. Варкхагор се шмугна вътре и затича напред между скалите – най-после беше успял да се скрие поне за кратко от бушуващата буря. Земята и тук беше постлана със снега, който се сипеше от небето, и все така се изкачваше полегато нагоре и все нагоре към Харникар.

Варкхагор беше навлизал в планината от тази страна много пъти, но не си спомняше точно това място от преди, и това му се стори странно. Проломът ставаше все по-тесен, колкото повече се изкачваше, и завиваше

ту леко вляво, ту вдясно, което му пречеше да види какво има напред и дали скоро свършва в стръмен склон или отвесна скала, или продължава все така. Зачуди се дали не се е образувал наскоро от някое силно земетресение. Харникар беше жив и земетресения се случваха често тук. И друг път се бяха появявали големи пукнатини или пък бяха изчезвали цели скали и гори. Дори върхове се бяха сривали и въздигали.

Спохождан от такива мисли, Варкхагор продължаваше да тича напред.

Ксеана вече се беше отдалечила доста от мястото, където скочи от скалите.

Ето там. Фигура на човек, загърнат в тъмночервено наметало, седеше с кръстосани крака на земята в завета на висока бреза с дебел ствол. Ръцете му, обърнати с дланите надолу, бяха положени от двете му страни върху голата скала, на която седеше и до която беше израснало дървото. На коленете му лежеше тежък меч. Въпреки че наоколо всичко беше покрито със сняг, камъкът, на който седеше, беше сух. Очите му бяха затворени, лицето му не издаваше никаква емоция.

Драгор.

Ксеана усещаше, че съзнанието му е в света на камъните. Не ѝ се беше случвало преди да усеща нечие съзнание в камъка, без самата тя да е вътре. Драгор беше силен, много силен, и в света на камъните се чувстваше като у дома си.

Ксеана кацна безшумно на върха на една остра стърчаща скала наблизо и се взря в магьосника. Нито мускулче не трепна по лицето му – не я беше усетил.

Тя затвори очи и потъна в скалата.

Деванкар се довлече с усилие до руините. Бяха грамадни каменни блокове, свършено издялани. Преди сигурно са били част от велика крепост или замък, но сега просто лежах, разхвърляни наоколо, обрасли и затрупани с камъни, пръст и сняг. Деванкар се зачуди какво ли може да е причинило такова разрушение. Каменните блокове изглеждаха тежки и солидни. Била е необходима голяма енергия, за да бъдат разрушени. Въпреки болките в тялото и сложната ситуация, в която се намираше, той не можа да не се замисли какво ли се е намирало тук и в колко ли дълбока древност, щом никога не беше чел за него.

Но Харникар като цяло беше обвит в мистерия и тайна. Само легенди се разказваха за снежната планина, за Извора, който дарява с безсмъртие, и за опасностите, които дебнат в нея. Самият Варкхагор беше пестелив в

разказите си за планината – завет, останал му от майка му.

Движение привлече погледа му. Прикрит зад един от скалните късове, Деванкар надникна предпазливо. На върха на една нащърбена, висока скала той видя силуета на едната хидора – тази, върху която бяха летели с Киан. Съществуването застина съвсем неподвижно. Застанало така, много приличаше на водоливниците, които беше виждал в древния град Бешанкар – мрачно място, сега останало само в руини. На известно разстояние встрани от хидората, седнал със затворени очи под клоните на стара бреза, беше Драгор.

Деванкар седна до една от големите каменни отломки, направо върху студения сняг, и опря длани върху нея. Тялото му отдавна беше измръзнало, така че вече му беше все едно. Ръцете му бяха посинели и го боляха. Това беше добре. Болката показваше, че все още не са станали съвсем безчувствени. Опита се да се отпусне, да освободи ума си и да влезе в света на камъните с цялото си съзнание, и успя с лекота. Беше го правил толкова много пъти, че му отне само няколко мига. Съзнанието му се забави и влезе в каменния блок от разрушената крепост.

Отначало беше само пустота. Сякаш в безтегловност, той внимателно заопипва със съзнанието си. Въпреки че в света на камъните Деванкар нямаше физическо тяло, все пак усещаше движение. Беше внимателен, придвижваше се опипом в тази пустота, страхувайки се да не се натъкне изневиделица на хидората или нещо по-лошо.

Когато разчиташе знанието от камък, съзнанието му се разтваряше в него моментално. Трябваше само да навлезе в камъка и да се остави на информацията да му се разкрие. Тя беше там, изпълнила целия камък, и в него обикновено нямаше нищо друго. Въпреки че всички камъни бяха в един и същи свят, в едно и също ниво на съзнанието и всеки камък беше „портал“ към този необятен и безкраен свят, когато разчиташе камък, който съхранява знание, беше лесно да остане само в „очертанията“ на камъка. Сякаш вътре в камъка съществуваше нещо като мехур с фина прозрачна ципа, който съдържаше знанието, пазено от камъка. Щом съзнанието му влезеше вътре, знанието оживяваше в него. Не беше, като да учиш от книга. Беше, като да изживяваш в момента. Не беше свързано със запомняне на нещо, което някой друг ти е казал. Беше като нещо, което ти се случва в този момент и става част от теб, превръща се в твой собствен спомен, в преживяване.

Суровата скала беше нещо друго. Първото усещане беше, че е пуста, но това не беше така. Различните „места“ имаха свои различни усещания, свой „цвят“ и „мирис“, макар и не в смисъла на цвета и мириса, които

усещаше в ежедневиия свят. Но това бяха усещания, които нямаше с какво да сравни и как да обясни, и това беше най-близкото, което му хрумваше. Тук времето течеше съвсем различно. Отначало изглеждаше все едно всичко е спряло и застинало, но това не беше така. Движение имаше, макар и много бавно движение, толкова бавно, че само най-търпеливият можеше да го забележи.

Ето, тук. Имаше нещо различно тук, в тези скали. Деванкар не можеше да определи точно къде се намират те в обикновения свят, но прецени, че са някъде на склоновете, които се въздигаха към Харникар – там, накъдето беше тръгнал Варкхагор. Изглеждаше му, че нещо е променено в скалата, сякаш нещо я е разплело и после заплело наново, но по друг начин, нещо я беше огънало и разпънало, и променило. Това нещо все още беше там и я държеше в това променено положение. Беше някаква сила, голяма сила, по-голяма от неговата собствена. Деванкар я усети като непоколебима скала, уверена в собствената си сила и правота, но усещането за нея не беше толкова статично – като за камък. Тази сила седеше като свод, огънала същността на скалата, застинала и неподвижна, и сякаш чакаше. Деванкар разбра, че това беше съзнанието на Драгор. Шокът от това откритие почти го хвърли в паника. Силата и увереността, които излъчваше магьосникът, непоколебимата му решителност го накараха да се разтрепери от най-искрен страх. Деванкар се усети дребен и слаб пред това съзнание. Имаше чувството, че ако го забележи, Драгор ще го смачка като гнида. За негов късмет цялата концентрация на магьосника беше съсредоточена върху това, да поддържа скалата променена.

Притеснен, Деванкар не смееше да „помръдне“. Всичко, което можеше да прави, беше да стои, скован от страх, и да наблюдава тази огромна сила пред себе си като широк каменен свод, която можеше по такъв великолепен начин да измени самия свят на камъните.

В този миг той усети още нещо до себе си – още едно съзнание. То сякаш го докосна и в него се появи мисъл – Ксеана. Деванкар трепна или щеше да трепне, ако имаше тяло. Никога не беше получавал информация от друго същество по този начин. Ксеана не беше така „огромна“ и „силна“ като Драгор, но въпреки това тук, в света на камъните, усещането за нея беше като за риба във вода. Ново „докосване“ – „стой тихо като скала, не се движи и може би той няма да те забележи“ – а след това Ксеана се стопи и изчезна, безшумна, без да остави и следа от присъствието си. Деванкар разбра, че тя беше излязла от света на камъните. Неподвижен, той остана „загледан“ в силата, която беше Драгор.

Ксеана се сниши към скалното плато, което Драгор държеше огънато със съзнанието си и в което беше отворил пролом, широк няколко крачки. Варкхагор трябваше да е някъде там долу. Тя полетя над цепнатината, търсеше го. След няколко криволичения го видя – черна фигура върху белия сняг. Колкото можеше по-бързо, тя се спусна надолу, за да го предупреди, че проломът е илюзия и трябва да се махне, колкото може по-бързо оттам. На мястото, където се намираше Варкхагор, цепнатината вече беше съвсем тясна, нямаше как Ксеана да влезе вътре. Тя кацна на скалното плато над цепнатината точно над Варкхагор и нададе пронизителен писък. Той вдигна глава към нея. Ксеана разпери криле и нададе нов писък.

Тук, в пролома, широк само няколко крачки, вятърът не духаше, но Варкхагор го чуваше как вие над скалите.

Още един завой, този път надясно, и широчината на процепа се стесни още. Вече можеше да разпери ръце и да ги опре в отвесните скали, които се издигаха от двете му страни.

Рязък писък го накара да вдигне глава. Горے, на скалата над платото, Ксеана беше разперила огромните си каменни криле и се очертаваше на фона на буреносното небе, но цялата беше някак мътна. Сега и небето му се стори мътно. Не беше го забелязал преди заради вятъра, който духаше над пролома, и снега, който се сипеше над главата му, но сега усети, че това не е истинско небе, нито снега, който падаше над него, беше истински сняг. Кръвта замръзна във вените му. Не му се случваше често да се изплаши, но сега разбра, че е попаднал в капан. Този пролом не съществуваше. Варкхагор усети магията на Драгор, която държеше скалата отворена, и другата – на А'грот, която я извайваше и правеше да изглежда като естествен пролом в скалите. Как не ги беше усетил по-рано! В миг прецени, че изкачването по отвесната скала ще му отнеме твърде много време. Сам срещу трима магьосници едва ли имаше някакъв шанс, но вече нямаше друг избор. Варкхагор запя песента си.

Твърде късно.

Още преди да е довършил песента, преди мелодията да стане завършена и цяла, преди да е освободил магията, той усети как силата, която държеше скалата отворена, в миг отпусна. Двете отвесни стени на пролома се стрелнаха една към друга, за да станат отново това, което си бяха – плътна скала.

Деванкар усети как нещо се промени. В миг силата, която държеше скалата променена, отпусна и съзнанието се стопи и изчезна, също както

Ксеана беше изчезнала по-рано. Без да мисли, съвсем инстинктивно, той се стрелна напред към същата тази скала, която до преди миг Драгор държеше със съзнанието си, и я задържа да не се върне към нормалното си състояние. Не знаеше как го направи, просто се опита да наподобява онова, което правеше Драгор до преди миг. Съзнанието му се разтърси и огъна под огромната воля на скалата – волята, която я правеше да бъде скалата, която си беше, волята, която Драгор беше огънал, и сега Деванкар поддържаше все още огънатата със сетни сили. Чувстваше се, все едно сам държи върху плещите си огромен скален блок, тежащ няколко тона, заплашващ всеки миг да го смаже под тежестта си. Не знаеше колко ще издържи така, но напрегна всичките си сили, да е колкото може по-дълго. Деванкар усети, че от напрежението съзнанието му се огъва. Надяваше се да издържи достатъчно дълго. Надяваше се да не загуби разсъдъка си.

Варкхагор пое дълбоко въздух. Миг преди скалата да го смаже в каменна прегръдка, двете страни спряха. В ужаса си, че ще бъде смазан обаче, той беше прекъснал песента си преди да я завърши. Ксеана все още беше горе на скалата, махаше с криле, за да не започне да се вкаменява, и надаваше пронизителни писъци. Варкхагор скочи нагоре и започна да се катери пъргаво, опрял ръце и крака в двете отвесни скали. Изскочи на платото и се метна на гърба на хидората, която бързо се заиздига във въздуха.

– Лети към Харникар – извика ѝ той сред виещия вятър.

На платото зад тях две фигури се появиха с развети от вятъра наметала – едното кървавочервено, другото тъмносиньо.

– Измъкнахме им се на косъм – промълви Варкхагор, докато Ксеана набираше височина и се отдалечаваше от тях, борейки се с ураганния вятър, и се приближаваше стремглаво към същинския Харникар.

И така, в снежната буря, те така и не видяха третата фигура в бели дрехи, която ги чакаше по-нагоре на заснежения склон. Сляла се със снега, скрита във вилицата си, Валендиан опъна лъка и се прицели. В миг бурята спря, ветровете стихнаха, сякаш никога не ги е имало, стрелата полетя неотклонима по пътя си и се заби в бедрото на Ксеана. Хидората се завъртя във въздуха с болезнен писък, а Варкхагор падна от гърба ѝ и полетя към земята.

Глава 16

Краят на една легенда

Когато най-накрая се предаде под тежестта на волята на скалата, която Драгор беше променил със силата си, Деванкар я пусна да се затвори и беше изтласкан от света на камъните от силата на връщащата обичайната си форма материя. Това стана толкова рязко, че тялото му се разтрепери неудържимо и той не можеше да овладее конвулсиите му дълго време. Имаше чувството, че е държал скалата огъната безкрайно дълго, макар че в реалния свят вероятно бяха минали само няколко минути. Остана да лежи известно време на снега, загледан в синьото, студено небе. Вятърът беше изчезнал, облаците също. От бурята нямаше и помен.

Докато не чу приближаващи се стъпки и разговор. Спотаен сред руините, Деванкар не смееше да надникне, но все пак накрая се престаши. Двама от магьосниците се приближиха към брезата, под която беше седял Драгор, и спряха под дървото. Драгор отпусна на земята увитото в мечата кожа тяло на Варкхагор, което носеше на рамо, и се наведе да вдигне мечата си, а Валендиан застана до него, като държеше на ръце голото тяло на младо момиче с дълга червена коса, което също беше в безсъзнание – или пък мъртво, не можеше да се каже, тъй като беше съвсем отпуснато. Деванкар ахна – това трябваше да е Рина, приела човешката си форма.

– Добър изстрел – обърна се Драгор към Валендиан. – И тъкмо навреме. Капанът не се затвори, както бяхме планирали. Пуснах скалата и тръгнах към мястото, където се намираще той, за да се уверя, че сме го хванали, но явно нещо я е задържало отворена. Трябва да е била другата хидора, плътта ѝ е от камък. Какво стана с нея? Успя ли да я убиеш със стрелата си?

Валендиан цъкна раздражено с език и поклати глава.

– Исках да я понижа в сърцето, но ъгълът не беше подходящ. Внимавах да не уцеля Варкхагор – тогава тя просто щеше да го отнесе в Харникар и той щеше да се възстанови, колкото и да беше сериозна раната. Имах само един изстрел и заложих на сигурното. Не я убих, но раната от тази стрела няма да зарасне – не и без някой да развали магията, която бях вплела в стрелата. – Валендиан замълча за момент, а след това добави: –

Имаше и още една жена, но тя беше лесна.

Драгор кимна.

– Да вървим да се срещнем с А'грот в тази негова Долина на царицата – каза той и отново вдигна Варкхагор, а след това двамата бързо се отдалечиха, отнасяйки със себе си Варкхагор и Рина.

Деванкар остана така още известно време, заслушан дали няма да се върнат, като същевременно се опитваше да се успокои и да спре треперенето си. Накрая се отказа и тръгна към хълма, където Валендиан беше събирала ветровете.

Не му отне много време да я намери – тъмните ѝ дрехи се открояваха на белия сняг. Очите ѝ, загледани в небето, изглеждаха съвсем спокойни. Деванкар се сепна, когато Киан извърна поглед към него.

– Мислех, че си мъртва – развълнувано каза той, докато коленичеше в снега до нея.

– Варкхагор успя ли да стигне до Харникар? – попита тя.

Деванкар поклати глава и ѝ разказа как беше видял Валендиан и Драгор, а след това хвана ръката ѝ.

– Добре ли си, Киан? Хайде, ще ти помогна да станеш.

Киан го гледаше все така спокойно, а ръката ѝ в дланта му беше съвсем отпусната.

– Аз бях дотук – каза тя. – В толкова много битки бях до него, но в тази не успях да го опазя.

Без да ѝ обърне внимание, Деванкар стана и се опита да я изправи.

– Няма смисъл – каза Киан. – Не мога да си движа ръцете, нито краката. Мисля, че гърбът ми е счупен. Не усещам нищо.

Деванкар я отпусна обратно в снега и седна отчаян до нея. Почувства се ужасно сам на целия свят.

– Това не е краят за него. Той е пил от Извора и не може да умре. Обещай ми, че ще го намериш и ще му помогнеш, а ако можеш, ще помогнеш и на Рина – стига да е още жива. Тя ми е сестра.

Деванкар кимна. Очите на Киан горяха. Изглеждаха толкова живи, пълни със сила, каквито винаги бяха били. Кестенявите ѝ къдрици се бяха разпилели по снега около бялото ѝ лице. Един кичур беше паднал на лицето ѝ и явно ѝ пречеше, но тя не можеше да го махне. С натезало сърце той протегна ръка и отмахна кичура от лицето ѝ.

– Искам да вземеш медальона на Ашаел, вързан е на шията ми – каза Киан. – Свали го, вече няма да ми трябва.

Деванкар се поколеба.

– Хайде! Бих го свалила сама, ако можех. Сега ти и Ксеана сте единственият им шанс! Не можеш да се върнеш при Танил, той ще те убие. Не знам как можеш да им помогнеш, но съм сигурна, че все ще измислиш нещо.

Киан беше права. Деванкар не можеше вече да се върне в лагера на Варкхагор и да поиска помощ от воините му. След като Танил най-после беше успял да се отърве от магьосника и да заеме мястото му, нямаше да го остави жив. Какво можеше да стори тогава?

Деванкар въздъхна и внимателно свали медальона, а след това го завърза на шията си. Той беше топъл и приятен на допир. Веднага започна да му става по-топло.

– В друга ситуация бих те помолила да ме довършиш – каза Киан, – но не се тревожи, ще ти го спестя. Бялата смърт скоро ще свърши вместо теб тази работа.

Киан помълча малко, загледана в небето. Деванкар се опитваше да намери думи, нещо, което да ѝ каже, но нищо не му хрумваше. Усети, че очите му се пълнят със сълзи.

– Все още не ми се умира, така че защо не ми разкажеш някоя интересна история от тези книги, които все четеш, през малкото време, което ни остава заедно? Разкажи ми за Харникар.

Планини

Харникар [харникáр] – висока и вечно заледена планина, над която тегне вечна зима;

Градове

Аегония [аегòния] – древен град и земите около него;

Адернон [адернòн] – градът, от който е Деванкар; в него се намира най-голямата библиотека на света, а също и тайната каменна библиотека;

Герои

Векхула [векхúла] – амулетът на Векхула;

Данеон [данеòн] – владетел на Адернон;

Деванкар [деванкáр] – съветник на Варкхагор; пазител на каменната библиотека;

Егиния [егìния] – биологичната майка на Варкхагор;

З'хаан [з'ха́ан] – майстор на медальони;
Ка'Варкха [ка'ва́ркха] – мечката пазителка на Извора в Харникар;
Кандеане [кандеа́не] – старото име на Ка'Варкха, преди да приеме формата на мечка;
Киан [киа́н] – съветничка на Варкхагор;
Ксеана [ксеа́на] – каменната хидора;
Лореана [лореа́на] – предишната владетелка на Адернон и майка на Данеон;
Нейра [не́йра] – жената с билките, която помага на Варкхагор и Киан;
Рина [ри́на] – огнената хидора, сестра на Киан;
Сонара [сона́ра] – чирачка на Лаеша;
Танил [тани́л] – съветник на Варкхагор;
Терания [тера́ния] – столицата на Ашаел;
Трага [тра́га] – северните земи;
Хаянд [хая́нд] – конят на Ашаел;

Магьосници

(със своя песен)

А'грот [агрòт] – живее в магически свят, който сам е създал с магията си;

Агиана [агиа́на] – има видения за бъдещето;

Алгара [алга́ра] – любима на Ашаел;

Ашаел [ашае́л] – убил майката на Варкхагор в Харникар, търсейки Извора на вечния живот;

Валендиан [валендиа́н] – смята се, че тя живее някъде на юг, в Голямото южно море, и е повелителка на ветровете и бурите;

Варкхагор [варкхагòр] – магьосник от Харникар; името означава „дива мечка“, но също може да означава и „велика мечка“ („варкха“ – „мечка“, „гор“ – „див“, но също и „велик“);

Драгор [драгòр] – за него се разказва, че живее на върха на висока, стръмна, скалиста планина, наречена Кандар;

Ендориел [ендорие́л] – магьосница, царица на Аегония; „господарката на мъглите“ в някои предания;

(без своя песен)

Сейхиара [сейхиа́ра] – магьосницата с паяците;

Лаеша [лае́ша] – магьосницата, която разваля проклятието на Егиния;

Съдържание

- Глава 1. Проклятието на Егиния
- Глава 2: Харникар
- Глава 3: Синът на мечката
- Глава 4: Дъхът на Ашаел
- Глава 5: По пътя към селото
- Глава 6: Началото на една легенда
- Глава 7: Деванкар
- Глава 8: Сейхиара
- Глава 9: Обрати
- Глава 10: Предупреждението
- Глава 11: Съобщението
- Глава 12: Амулетът на Векхула
- Глава 13: Падането на Адернон
- Глава 14: Обратно към живота
- Глава 15: Събдването на едно пророчество
- Глава 16. Краят на една легенда

Реката на спомените

*Истории от земите на Аегония
книга втора*

Автор

Неа Станд

Художник

Милена Трайкова

Редакция и корекция

Нели Колева

Първо издание
2019

www.aegonia.com